

КОНСТАТУЈЕ СЕ да су на главни претрес приступили:

- *оптужени Грујић Бранко и Поповић Бранко који су приведени из Окружног затвора у Београду,*
- *њихови браниоци, адвокати Миломир Шалић и Мирослав Перковић,*
- *заменик тужиоца за ратне злочине Милан Петровић,*
- *пуномоћници оштећених, адвокат Драгољуб Тодоровић и Наташа Кандић.*

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес одржи.

ИСПИТИВАЊЕ ОПТУЖЕНИХ

Констатује се да оптужени Поповић Бранко напушта судницу за време испитивања оптуженог Грујић Бранка.

ОПТУЖЕНИ ГРУЈИЋ БРАНКО

Констатује се да је у ранијем току поступка, оптужени упозорен на сва своја права, да се може бранити ћутањем, те се приступа испитивању оптуженог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите. Господине Грујићу, изволите. Добар дан. Кажите, колега? Изволите. Мораћете гласније, ја Вас не чујем.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ви као што знате, ја овде имам пред собом четири оптужнице, то је прва оптужница од 12.08.2005. године.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, само да скратимо сада причу. Значи имамо две оптужнице, прва оптужница од 06. марта 2008. године, узмите ту, то је прецизирана и имате оптужницу од 22. октобра 2008. године, па изволите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја бих волео да ме мало, ако је могуће, не прекидате. Покушаћу да будем што краћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, само да Вас усмерим на шта се изјашњавате, немамо четири него две. Значи једну прецизирану оптужницу која је ступила на правну снагу и ову од 06. марта.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Код мене фигурирају обадве ове и од 06. марта и ова од 12.08., зато што није све пренешено, зато што није све надлежности, нису пренешене на ову оптужницу, јер кажем, пренешено је, видите шта овде каже, мењам и прецизирам оптужницу Кт.број тај и тај, само у делу чињењем описа радњи кривичног дела, а друго све остало, значи, у овој оптужници. Према томе, оне обадве, морају се, морам се дотаћи обадве оптужнице, кратко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На које мислите обадве?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 06. март и 22. октобар.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, 12.08. и 06. март.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та од 12.08. ја Вам објашњавам, не фигурира, она је измењена, она је исправљена, имате ову од 22. октобра. Оне су врло сличне, само има још неки опис на крају. Немојте се изјашњавати на оптужницу која није предмет расправе. Изволите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тужилаштво за ратне злочине оптужницом 17/04 од 06.03.2008. године извршило је прецизирање оптужнице, а нажалост, опет тако што ми је набројало веома велики број функција које никада нисам обављао, нити знам да обављам те функције. Од свих ових функција набројаних на страни број 1, под римским бројем I, био сам једино председник Привремене владе. Тужилаштво мени био председник Ратног штаба, председник Ратног секретаријата, које функције је именовани обављао и тако даље. Е даље каже, овај, госпођо председнице, ја бих молио да ово одмах рашчистимо. Ја сам те одлуке донео, негде су овде, ја никада нисам био председник Ратног штаба ни Ратног секретаријата, ја сам био само председник Привремене владе. Истина, постоји одлука о реорганизацији Привремене владе, нашао сам их, одлука од 20.05.1992. године, одлука о организацији фомирања органа Привремене владе Српске општине Зворник, па каже, члан 1. – Привремена влада Српске општине Зворник одржаће седницу два пута седмично.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите и неразговетно говорите, седите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Понедељком и четвртком.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Неће се чути.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Понедељком и четвртком, високо ми је ово, па ми је врло тешко, формирају се органи Привремене владе Српске општине Зворник и то Ратни секретаријат и Ратни штаб. Секретаријат Привремене владе Српске општине Зворник сачињавају, па набраја, под 1. Бранко Грујић, Стева Радић, Радослав Перић, Славко Савић, Драго Шакотић. Под 4., члан 4., Ратни штаб Привремене владе сачињавају: Бранко Поповић, Марко Поповић, Грујић, Марко Поповић, Драган Обреновић, Милош Пантелић, Стеван Ивановић. У члану 5., јасно стоји и каже, ови органи су били званични као саветодавна тела Привремене владе, односно припремна тела да помогну Привременој влади да би Привремена влада била ефикаснија у раду. Чланом 5., на страни 2, каже се: органи Привремене владе Српске општине Зворник свакодневно ће разматрати питања из своје надлежности и предлагати Привременој влади доношење одговарајућих одлука и закључака, а наредбе и одлуке, закључке доносиће Привремена влада Српске општине Зворник, што јасно каже да ова два органа немају никакве ингеренције за доношење било каквих одлука, могу само предлагати Привременој влади као колективном органу која колективно одлучује да донесе одлуке на предлог њиховог или да не уважи њихов предлог. То је оно, даље, овим органима никада није ни требао председник, јер овде нигде не пише ко је председник, само су набројана имена ко су чланови тог тела, а Тужилаштво мене именује да сам ја председник тог тела и да смо ми надлежни, да смо ми, малтене, доносили одлуке иако је добро познато да ово тело се распало пре него што се саставило, а ево како. 22. је ово донешена одлука, 23. је Милош Пантелић члан, начелник СУП-а разболео се, отишао са дужности и више се никада није вратио. 23. обавештени смо да се формира бригада зворничка, тако да нам поново одлазе још два члана у бригаду, значи Марко Павловић и Драган Обреновић, прелазе у бригаду, с тим се комплет Ратни штаб распао, а да није одржао ниједну седницу, а Тужилаштво на овој одлуци јаши отпочетка самога већ четири године, никако да сиђе са одлуке, што би требало једанпут да схвати ако је имало иоле, иоле нормалан и писмен човек мора да схвати, да члан 5. је искључио било какву власт ових органа, искључио могућност доношења било какве одлуке, ових органа. Ови органи су били само да посаветују, да кажу, ово усвојте, ово немојте усвојити, да би седница текла брже, ништа више. Тако су замишљени и тако раде. Међутим, на срећу, они су се распали пре него што су одржали иједан састанак. Према томе, никада нисам био члан Ратног штаба и никада нисам био члан, председник Ратног секретаријата. Даље,

то је мало око ових функција, овај, што сам хтео да кажем. Тачно је, био сам председник Привремене владе, или Извршног одбора, не знам има ли потребе да понављам како је до тога дошло, јер сам то већ раније рекао. Значи да је Аркан дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте, молим Вас, понављати.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кратко ћу врло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема потребе.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Аркан је мене сменио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аркан није у оптужници, нити се Вама ставља на терет.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Али, јесам ја у оптужници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него догађаји из оптужнице.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Али јесам ја председнице у оптужници, кога је он сменио са места председника овај Кризног штаба, поставио другог човека, разумете, од 06. до 10., радио је други човек, био председник Кризног штаба, што се мени ставља на терет, а није тачно, Аркан је поставио сведока «Q» за председника Кризног штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас молити, да као и у првом поступку, користите тај папир са псеудонимима. Сведоци уживају заштиту и даље, према одредбама Закона, значи ту заштиту уживају до краја поступка. Све сведоке који су добили псеудоним ћете ословљавати искључиво са псеудонимом који се налази испред Вас.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Покушаћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете покушати, него морате то поштовати према Закону, господине Грујићу. Изволите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ако не заборавим, покушаћу, верујте. Даље, то је што се тиче функција. Што се тиче ове измењене оптужнице, зашто мени ставља овде овако под А) – злочини према цивилном становништву села Дивич, па набраја, да сам незаконито, не знам, то сам ја, ево овако каже овде, на тај начин што су претходно у договору смишљено, синхронизовано предузимали акције и радње из својих овлашћења и принудним раздвајањем, незаконито одузимали за таоце, цивиле мушкарце, тако што су прво усмено наредили припадницима ТО који су се вратили овим избегличким аутобусима да силом у аутобуској станици. Молим Вас лепо, ја сам највише информација сазнао овде на овом претресу о овом догађају. Ови људи су враћени са Црног Врха са територије коју је контролисала Бирчанска бригада. Њих су вратили и људима који су их пратили, наредили су како да поступе и нико, општинске органе није обавестио да је колона са Црног Врха враћена, нити да треба да буду људи раздвојени. О томе нисам имао никакву информацију, никаквог појма. Значи, апсолутно нисам знао ни да су

враћени, ни да су раздвојени. Даље, Тужилаштво ме овде терети да сам ја након одређеног времена ушао у зграду, у просторију где су они овај били смештени и када сам им се наводно обратио да овај, потпишу лојалност, да буду радници и тако даље и тако даље, што је све жива неистина. Тужилаштво ниједном речју не описује коме сам то ја прво наредио да се неко радзвоји, никоме, јер нема података да су имали податке да сам ја неке наредио, они написали Брано Грујић је наредио Марку Марковићу да раздвоји и уради то и то. Према томе, никада то није ни написано ни доказано, нити се то догодило. Даље, овде се каже да сам ја ушао, да се попишу и да потпишу лојалност и тако даље. Ја сам Вам и прошли пут рекао и сада одговорно тврдим, до данас, до овог данашњег дана, ја никада нисам ушао у зграду «Новог извора» где су они били затворени. Из овог предмета до сада сам сазнао да је њих раздвојила полиција, да их је полиција привела, затворила, да их је полиција обезбеђивала и бринула о њима и на крају, један добар број тих полицајаца који нису радили свој посао како треба, и данас одговарају пред Судом Босне и Херцеговине, неки су већ и осуђени. Према томе, Извршни одбор и цивилна власт нити је наредила, нити донела одлуку да се неко затвори, нити је одредила да се неко затвори, нити да се неко раздвоји. Нисмо имали појма шта се ради, а нисмо имали ни надлежности као цивилни орган да се мешамо у посао Министарства унутрашњих послова и полиције и војске. Ми смо били колективни цивилни орган који је бринуо о животу у граду, а о томе ћу мало касније, опширније говорити који су били наши задаци као цивилног органа.

Под тачком 2-б) Тужилаштво ме терети да сам по међусобном претходном договору у коме учествује Јово Мијатовић из Зворника, против кога је поступак раздвојен, кршећи члан и тако даље, у принудном и незаконитом расељавању 1.822 лица муслиманске националности житеља Козлука и 649 лица и 173 лица из Скочића, у јутарњим часовима 26. Ја сам о овоме доста прошли пут говорио и не знам има ли потребе да понављам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема потребе.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Остајем у потпуности при ономе што сам раније рекао, значи 26. нисам био у Козлуку. Био је Јово Мијатовић, били су други људи, али ја 26. у Козлуку нисам био, нити сам ја наредио полицији да иде доле, нити сам наредио војсци да иде доле, Јово Мијатовић је контактирао као, прво као председник општине, друго као посланик и треће као високоопуномоћени комесар, ратни комесар испред Владе и државе Републике Српске, јер он је био задужен исто као Ђокановић за општину Зворник. Јово Мијатовић је био високи комесар, ратни комесар за осам општина Горњег Подриња, а то је: Хан Пијесак,

Соколац, Рогатица, Вишеград, Рудо, Чајниче и Србиње. Дакле, Јово Мијатовић је био високи функционер, ратни комесар за тај део и имао је велика овлашћења која је добио у врху државе и који је присуствовао и уговарао одлазак Козлука, а господин Ђокановић који се затекао тих дана ту, је такође обавио разговор са господином Фадилем Бањановићем у општини, позвао га је у општину и обавио са њим разговор. Ја имам овде транскрипт, ако хоћете да Вам покажем на којој страни је шта рекао, мислим да би било добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Транскрипт чега?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Транскрипт изјаве господина Ђокановића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Код мене имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког разговора?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Овде на, на главном претресу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То мени да показујете?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да Вам покажем, само да поновим, да кажем, да видите да је он овде на главном претресу рекао да је он позивао Фадила Бањановића у Скупштину општине на састанак и да је са њим обављао разговоре.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, даље.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Треба да покажем ту изјаву, мислим да ћете наћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не треба ништа да показујете.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, значи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Све што има у предмету, у предмету је.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Има, има, али ипак, упозоравам да не би прескочили, значи врло је важно да се зна да је господин Ђокановић као високоопуномоћени комесар позивао Фадила Бањановића пред њихово иселјење и са њим обављао разговоре заједно са Јовом Мијатовићем који су управо организовали иселјење Козлука. Јово Мијатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јово Мијатовић је обавио све разговоре са Фадилем Бањановићем и договорио колико треба аутобуса, колико треба чега и тако даље и када да иду, а господин Ђокановић као што сам рекао прошли пут, узео је на себе да обезбеди воз који ће их одвести кроз Србију до Суботице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ђокановић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ђокановић, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте то рекли прошли пут?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прошли пут када је он био на суђењу, сећам се линком када је сведочио и када сам ја рекао и када сте Ви рекли, да ли је

то допуна Ваше одбране. Значи, Ђокановић је, овај, учествовао заједно са Јовом Мијатовићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мимо Привремене владе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без знања Привремене владе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Без знања Привремене владе и он је био старији од Привремене владе по својој функцији. Он је Привремену владу могао да растури, да смени, да не пита, да одлучи сам, овај, по својим високим овлашћењима које је имао код себе. И сам је то признао у својој изјави да је имао виша овлашћења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само да Вас питам, хоћете молим вас само мало за тишину да бисмо могли да се сконцетришемо. Да ли то значи да Ви сада мењате Вашу одбрану везану за Козлук, јер сте рекли да је Влада донела одлуку усмену да они изађу и да сте Ви замолили.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Влада је одобрила.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, питање да завршим, и да сте Ви замолили начелника штаба Марка Павловића и начелника полиције да омогуће миран излазак Козлучана. Сада, пошто кажете, Ђокановић је, да ли мењате одбрану или остајете при ономе што сте рекли?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Остајем при ономе, тачно, Влада је била упозната.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, рекли сте, Влада је донела одлуку.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кажем, Влада је била упозната да Козлук хоће да изађе и ми смо се са тим сложили, донели одлуку да одобравамо, да не спречавамо, јер смо први пут када су кренули, спречили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, тада нисте помињали да је у доношењу те одлуке учествовао и Ђокановић.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, нисам ја, да Вам искрено кажем, ни хтео тада да мешам више органе, рачунао сам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто нисте хтели да мешате, ако сте Ви оптужени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, знате шта је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто се не браните?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ако се може проћи без тога, радије бих, разумете, да не мешам, да се то више не закувава, разумете, да прође тако како јесте, на локалном нивоу, али међутим, пошто он овај човек исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема шта да прође или да не прође, Ви сте овде оптужени, иначе Ви дајете одбрану. Ви се опредељујете за начин како ћете дати одбрану.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пошто је он био такав какав је био, веома дрзак и безобразан, ја онда нисам могао да му то опростим и морао сам да, овај, суду кажем његову улогу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када нисте могли да му опростите?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сада на задњем суђењу када је говорио, овај, линком из Сарајева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем, зашто нисте поменули да је он то урадио? Рекли сте, Влада је донела одлуку и Влада замолила начелника штаба и начелника полиције.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сећате се Ви да сте питали ко је обезбедио воз, нико није имао одговора у току поступка, јер ја заиста нисам тада овај, избегавао сам да увлачим те више органе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми смо детаљно узели одбрану и саслушали много сведока везано за Козлук. Ви сада само ако имате нешто да кажете што није тачно.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам само то, да ја никада, да ја тај дан нисам био, остајем у потпуности при оној ранијој својој одбрани и ништа више немам да додам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Што се тиче, можемо сада прећи на ово најновију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте, да пређемо на ових седамсто људи који су изгубили живот, да видимо шта то у вези тога можете да нам кажете, везано за оптужницу и оно што се Вама ставља на терет и оно што се ставља на терет оптуженом Поповићу. Изволите. Људи који су лишени живота.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Који су изгубили живот. Испада да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте да тумачите моје речи. Изволите, господине Грујићу.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја нисам рекао да је он лишио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видимо шта зна о људима који су лишени живота. Изволите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја овде имам о томе делу две оптужнице, 99% идентичне, поднешене, то је оптужница од 08.08. коју сам ја примио, односно од 03.08. која је штампана у Тужилаштву и која је решењем Ванрасправног већа враћена на исправку Тужилаштву. Међутим, нажалост, Тужилаштво је у 90% случајева преписало стару оптужницу. Негде је неку реченицу само пренело са једне стране на другу, али у истом смислу, дакле, ништа непромењено, тако да могу рећи да је свеједно о којој ћу говорити, да ли о првој или о другој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није свеједно, прву не разматрамо, већ другу.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Исто је, мислим исти састав је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите, почните, молим Вас.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Састав је исти и ја ћу да, овај, почнем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Овде поново набраја у својствима истим, председника Привремене владе, Ратног штаба, Ратног секретаријата и тако даље, дакле, опет понавља исте функције које никада нису постојале и које никада нисам обављао и које никада нису донеле ниједну одлуку, него су се распале пре него што су заживеле, да о њима више не расправљам, јер смо претходно рекли мислим довољно. Зато што овај ја ћу мало, рекли смо, довољно смо објаснили мислим ове две функције, да сада поново не показујем ову одлуку о реорганизацији Владе, мислим да нема потребе да губимо време.

Е, у овој оптужници, Тужилаштво такође ме терети да сам, само да нађем, где ми је мало боље то уређено, Тужилаштво ме терети да смо по претходном договору опет, каже, по претходном договору смишљено и синхронизовано предузимали акције и радње из својих овлашћења у циљу принудног раздвајања незаконитог узимања за таоце цивиле мушкарце муслиманске националности из села Клиса, Ђулићи, Грбавци, Кучић Куле, Гребе, Шетићи и тако даље и тако даље, што су усмено наредили и преко јединица територијалне одбране и припадника полиције силом спровели. Господо, ово Тужилаштво, ничим не каже ни коме су наредили, ни када смо наредили, ни ко је требао то да изврши, нити на основу ког овлашћења сам ја могао да наредим некоме да изврши раздвајање, ако знамо да у договорима о њиховом добровољном исељењу учествује председник општине и рекао сам малопре, високи комесар и народни посланик, ако у договорима са њима учествује, ево сада да више, бојим се заборавићу касније, и сведок «Q» који је родом из тог краја, кога је Јово Мијатовић позвао са собом да са њим заједно учествује у преговорима и договорима о изласку њиховом. Дакле, њих двојица данима преговарају и уговарају и договарају, договорили су се коначно да људи изађу и то да изађу најпречим путем, Ви сте горе били сигурно, на лицу места, било је значи договорено да изађу према Сапни где је било најближе, можда километар, километар и по, удаљено од тих села, да људи пређу пешке сви, пазите. Договорено је било да пређу сви, значи комплет становништво да пређе. Међутим, догађа се ситуација да неко наређује, нареди да се раздвајају војноспособни и одвоје, о чему сам ја упознат од господина Јове Мијатовића у поподневним сатима. Ако погледамо докуменат Хашког трибунала 04276215 од 28.05.1992. године, где бригада српске војске «Бирач» наређује штабу територијалне одбране, између осталог, постоји ту осам, седам тачака наредбе, али

каже под тачком б., лепо каже, штабу територијалне одбране Зворник, па под тачком б. каже, исељавање муслиманског становништва мора бити организовано и увезано са општинама преко којих се врши исељавање, исељавати се могу само деца и жене, а мушкарце способне за борбу, остављати у логорима ради размене. Господин тужилац има овај документ где се јасно наређује штабу територијалне одбране како да поступа. Ја не знам у том моменту ко је наредио да се врате ови људи са Црног Врха, да се раздвоје, а вратила је полиција ове исте бригаде, без обавештења органа у Зворнику и без знања, врши се раздвајање ових људи иако је било договорено да сви заједно изађу са породицама, разумете. Вероватно се не врши раздвајање на моју усмену наредбу, него на писмену наредбу вишега органа од штаба те територијалне одбране Зворника, јер ово је документ од 28.05.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте рекли, вероватно се врши на основу?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Писмене наредбе вишега органа, односно бригаде која је наредила штабу ТО Зворника да врши раздвајање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко врши на основу наредбе? Шта Ви знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ја, ја нисам горе ни био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, кажете, знате да се врши раздвајање, шта сазнајете, ко то ради?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, вероватно штаб ТО извршава наређење бригаде, односно од свога вишега органа или неко други, не знам ја. Ја нисам горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко Вас информисе, кажете, информисе Вас Јово поподне да су раздвојени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мене информисе Јово Мијатовић у послеподневним часовима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам каже Јово?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прво ме је информисао да сви одлазе заједно, претходних дана, а на дан исељења, долази и каже, долази код мене у канцеларију и тражи Стеву Радића, има ли ту Стеве Радића, рекох, сада је био и изашао је. Каже, треба ми, овај, да нешто пара издвоји, један број људи су зауставили, наређено је да један број људи уставимо ради размене за Србе у Тузли којих има пет хиљада на некаквом стадиону. Јово, ја колико се сећам, тако није договорено, али ти си председник, ти си преговарач, ти си високи функционер, па ја немам права да се мешам, али мислим да то није у складу са карактером функције коју вршиш, а ни са оним што си обећао људима, како да изађу. И Јово је отишао да нађе Стеву Радића да обезбеди тамо новац да се тим људима купе, наводно тамо, храна и нешто од одеће и тако даље, што им треба, цигара и тако даље. И ја тако сазнајем да су они раздвојени. Дакле, нисам горе био и

нисам преговарао и нисам те људе видео и ништа даље о томе не знам. То је ово. Даље, што се тиче ове оптужнице, господин тужилац мени овде каже, само да нађем, не могу наћи, да, господин тужилац мене повезује овде са овим догађајем око нестанка ових људи и њиховом раздвајању на страни 23, где каже: сама чињеница да окр. Грујић и Поповић за сво време заточења узетих талаца по њиховој одлуци у ТШЦ, Дом културе Пилица, па и након њиховог нестанка, за које време, пазите, који цинизам, за које време Асанациона комисија формирана одлуком Привремене владе чији је председник био окр. Бранко Грујић, ради пуним капацитетом, само по себи доказује да су окривљени били упознати, да се збивало шта се збивало са узетим таоцима, те да су невршењем својих обавеза пристали на њено наступање. Значи, он је мене овде повезао да сам ја формирао одлуку, односно Асанациону комисију која је радила и за коју сам ја морао знати шта ради и по томе ме ставља на место одговорног. Међутим, господин тужилац морао би бити упознат, добро му бити познато, да је постојала одлука о фомирању Асанационе комисије коју је фомирала Привремена влада, а то је комисија од 19.04.1992. године, Привремена влада одлуком број 03-8/92 од 19.04., значи фомирана је Асанациона комисија од стране Привремене владе. Међутим, на захтев команданта штаба територијалне одбране ми смо своју одлуку поништили, е, ево је, 28.04. Влада доноси одлуку о стављању ван снаге одлуке о образовању Комисије за асанацију бојишта, па каже: послове везане за асанацију бојишта преузима и организује командант штаба ТО Српске општине Зворник, службени број, не знам број 1/26/92 од 28.04., значи кроз осам дана, ми поништавамо своју одлуку о формирању Комисије за асанацију и командата штаба формира своју комисију, ево овако, одлуком број Сл./92 од 19.05., ево, па каже формира се Комисија, један је човек промењен, промењен је онај један официр је изашао из те Комисије и дошао је наш санитарни инспектор из Зворника у ту Комисију. Значи, опет остаје у истом саставу, само се један члан мења, један доктор који је био активно војно лице, он излази из Комисије и долази наш санитарни инспектор што је из Зворника, са потписом командант штаба ТО Зворник. Међутим, тужилац мора знати још једну ствар, да и ова одлука доласком, формирањем бригаде 02.06., Марко предаје бригади и штаб ТО нестаје, разумете, тако да сви официри, сви службеници, сви стражари и све комисије које су биле при штабу ТО, су припале бригади зворничкој, Зворничка бригада. Према томе, ја нисам имао никакве надлежности, никаквог увида и никакве потребе да знам шта та Комисија ради и чиме се бави, јер ја ћу сада мало о ономе шта сам ја радио, господо, ви знате да је рат једно тешко зло, да је у Зворнику било

60% Муслимана, а 40% Срба, изласком Муслимана из града, остао је град полупуст, остала су радна места празна, нема ко да ради, нема ко да обезбеђује, станица полиције прсла, отишла за својим народом, највећи део, ми формирамо своју чету, још није заживело, град порушен, разрушен, општина сва комплетно девалвирана, порушена, разваљена врата, да не кажем, све остало, разумете. Истог момента већ пристужу избеглице из централне Босне, наша рубна села су нападнута, пале се, исељавају се, беже ка центру општине, све их треба дочекати, све их треба нахранити и сместити, обући, огрејати, децу треба послати у школу, фабрике заштитити да не дође до разарања и крађе фабрика, јер онда смо остали без ичега. Дакле, морамо обезбедити индустрију, прво да се обезбеди да се не покраде. Друго, да почне радити, мора се од нечега живети. Треће, морамо обезбедити здравствену заштиту грађана у таквим условима када има и рањених и сакатих и болесних и свакаквих, дакле, треба обезбедити лекове и смештај и све то, треба обезбедити хиљаде избеглица које стижу из централне Босне, треба обезбедити да раде школе, да деци не би пропала година школства, треба обезбедити рад комуналних служби да не би овај завладале заразне болести, жутица и тако даље, дакле, све су то послови који су захтевали педесет сати, а не двадесетчетири сата рада, разумете. И ми се, значи, као цивилна власт боримо да нико не огладни, да се нико не смрзне, да сваки ђак иде у школу, да му обезбедимо превоз, да војску, односно територијалну одбрану коју смо мобилисали, око пет, шест хиљада, да нахранимо, да обучемо, да их превеземо до линије тамо где ће бити, разумете, овај. Онда нам се дешава, изгореше нам линије разграничења, тамо оно село овај, српска Ковачица, односно српска Витиница, прва, па изгореше Бошковићи, делом, па су све те грађане морали повући у унутрашњост да их сместимо, па изгоре Малешивићи, па су све грађане, све жене и децу, све су морали што није војноспособно повући, негде сместити, па изгорело је моје родно место Баљковица и Незук, до темеља, ништа остало није, ни свињац ни кокошињац, све је изгорело, 350 домаћинстава морали смо да сместимо све те људе негде, да бринемо о њима, да једу, да пију, да имају где ноћити, да могу живети. Дакле, људи, да не причам о ситуацији, да се сваки дан сахрањује десетак људи, да на сваку ту сахрану треба обезбедити и тамо оно подручја има разумеш и не знам и сандук и пиће и на сваку сахрану 99% сахрана сам ја лично отишао да изјавим саучешће тим људима, да им ублажим мало бол, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О чијим сахранама причате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сахранама српским који гину српски војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да дефинишемо.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, гину српски борци и нема смисла сада да нико из општине не дође на сахрану да изјави саучешће и тако даље. Дакле, ја једноставно времена нисам имао да се бринем шта ради војска, шта ради полиција, војска је имала своју команду коју је слушала, полиција је имала своју команду коју је слушала и обезбеђивала. Војска, ево сада ћете видети, овде, овај, «Службени лист» број 6, број 6 од 12. маја, каже: формира се војска Српске републике Босне и Херцеговине, па члан 2. – досадашње јединице и штабови територијалне одбране преименују се у команде јединице војске, чију ће организацију и формацију утврдити председник Републике. Ова одлука ступа на снагу даном доношења и важиће до проглашења Закона о војсци Републике Српске, значи ова одлука ступа на снагу, овом одлуком се све јединице штаба ТО стављају под команду војске. Да је то тачно и да је заживело, 15.05. команда «Бирач» каже – «Заповест за одбрану», па да Вам не набрајам тамо даље, мало скратићу, ево видите шта каже овде – под 6.бб)-1, каже, врши контролу територије општине Зворник у садејству са јединицама територијалне одбране Зворник, води борбу са одметничким снагама и тако даље. Даље, каже, врши контролу територије општине Зворник, обезбеђује мостове на Дрини, у реону Зворника и комуникацију Зворник-Калесија, у садејству са ПВО јединицама територијалне одбране. Већ кроз три дана, војска наређује штабовима ТО да се понашају у складу са «Службеним листом», у складу са законом. Према томе, војска је стављена, односно штабови територијалне одбране су званично законом стављени под команду војске, што ни у ком случају цивилна власт није ни могла да се меша у одлуке војске и није имала никакву надлежност над бригадама и тако даље.

Даље, што се тиче овога Бијелог Потока. И овде имамо, господо драга, пар докумената, ево сада ћете видети, ево га, каже, Источно-босански корпус, број 19/2-258, штабу територијалне одбране Зворник, па каже, наређујем, општински штаб ТО Зворник формира се у, пазите, реформи се у команду Зворничке пешадијске бригаде Источно-босанског корпуса Војске Републике Српске БиХ. Примопредају дужности између команданта Општинског штаба ТО и новопостављеног команданта пешадијског, пешадијске бригаде обавити 30. до 02.06.1992. године. Досадашњи командант штаба ТО Зворник мајор Марко Павловић, Поповић, поставља се у команди Источно-босанског корпуса за официра за везу са Савезном Републиком Југославијом. Значи, 02.06. званично Марко Павловић више нема никакве ингеренције у Зворнику, предао је бригади све ресурсе своје што је имао и тиме се званично укида штаб ТО и формира званична Војска Републике Српске у коју

општински органи немају баш никакав, никакву надлежност. Даље, само да нађем овде, ја се извињавам, иде спорије, али шта ћу, где су ми сада, аха, пазите, 07.06. Источно-босански корпус каже, дневно-оперативни извештај, Главном штабу Војске Републике Српске, па каже, под тачком 8., у рејону Зворника имамо 560 затвореника, а у рејону Власенице око 800. Господо, ови људи за које мене тужилац терети, он је јасно видео да су ови људи под ингеренцијом корпуса, под ингеренцијом бригаде, јер он лепо каже, у рејону Зворника имамо, командант корпуса потписује ово, значи војска има у рејону Зворника 560 затвореника и чији су војници били некако пуштени или некако нестали, ја не знам цифру, сада ја не знам, није ни битно, уопште не улазим у то шта је даље било и нико не тужи команданта Илића корпуса, а тужи Брану Грујића председника цивилне власти, која везе није имала, нити је видела те људе, нити смо одлучивали о тим људима. Нисмо могли одлучивати, ја заиста не знам чему ово води, људи моји, једноставно чини ми се да смо ми овде мачићи, заморчићи који морају бити осуђени, без обзира били криви или не били криви, сада, ви нас морате обесити по нечијој наредби, неко нас мора да обеси зато што смо били живи и зато што смо преживели. Нажалост, верујте, Богу се молим да сам богдо погинуо оно три пута када су ме хтели стрелјати, да сам богдо погинуо, не бих нимало жалио, разумете, да се данас овде не патим, са 65 година ја овде стојим, разумете и не могу да стојим, већ ме боли кичма, разумете, овај, са 65 година Ви мене држите четири године у просторији у гробу где нема дневне светлости, где нема ваздуха, са најтежим криминалцима ове земље и Европе у соби, са терористима, са не знам више, боље да сада овде не ређам са ким сам све у соби. Заиста нема смисла, бар да се о томе поведе рачуна, са ким ћемо бити у соби.

То је ово што бих ја до сада имао и да Вам кажем још да, добро, нека. За сада ако имате питања, изволите, ја за сада не бих више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа немате више да нам кажете о Техничком школском центру?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ако имате нешто, питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да су затворени људи у Техничком школском центру?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јово Мијатовић ме је обавестио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког датума, да ли знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: 01.06. у поподневним сатима негде два, три сата, не знам колико је било, Јово Мијатовић је дошао код мене у

канцеларију, рекао сам Вам малопре, тражи Стеву Радића да треба да се издвоји одређенв сума пара да се људима одвојеним, набави храна, одећа и обућа тамо што им треба за два, три дана, док се обави размена са Тузлом, јер је наређено да се ти људи уставе и да се замене за Србе у Тузли који се наводно налазе на игралишту, пет, шест хиљада Срба, пазите, то је његова информација, није моја, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где је дошао Јово 01. јуна?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Дошао у канцеларију код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто код Вас?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, да тражи Стеву Радића да са њим договори.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стева Радић седи у Вашој канцеларији?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, био је пре тога на пар минута, па изашао, неко му је рекао да је био код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта Ви причате са Јовом? Шта је Јова у том тренутку, шта је по функцији?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У том тренутку главни преговарач са тим људима који су изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, по функцији, иначе, не за те људе, иначе, шта је он?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: По функцији, председник општине.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која не ради?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли ради општина или не ради?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ради општина, нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 01. јуна?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема ниједан сведок који је то рекао, Ви сте први човек који то каже.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Председнице, председник општине ради и сви органи општински раде, сви секретаријати општински раде, само Скупштина није могла да заседа, јер није имала услова. Заседање Скупштине нешто је друго, а рад општине је нешто друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта је још Јово?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Дакле, извињавам се, ради правна служба, ради имовинска служба, ради управа прихода, ради катастарска, ради, дакле, све остале службе у општини раде, ради Извршни одбор, разумете. Јово Мијатовић решава своје проблеме и све остало што се може, али не може да сазове Скупштину због ситуације која је у Зворнику, због тога што би паравојске су претиле да ће упасти на општину, на њихову седницу и да ће побити све посланике. И чим су паравојне јединице

позатваране, након два дана, заказане седница Скупштине општине, али сам ја већ био поднео оставку пре тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вратимо се на 01. јуни. Шта каже Вама, Јова долази, тражи Стеву?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тражи Стеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас тражи или Стеву, кога тражи?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, тражи Стеву, јер Стево је водио финансије и овај, паре су биле код њега, све је било код њега. Тражи Стеву да се издвоје одређена сума пара да се тим људима који су одвојени, купе тамо конзерве хране и све остало.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта Ви сазнајете, какви људи, зашто одвојени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја питам, Јово, какви људи, па, наређено је да се војноспособни одвоје, да се размене за Србе у Тузли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је наредио то?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, нисам га питао, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто га не питате, Ви сте председник Владе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зашто бих га ја питао, он је од мене старији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте председник Владе, вероватно зато.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, он је од мене старији по функцији, председник општине управо даје мандат председнику Владе и старији је, поставља и разрешава председника Владе. Што бих ја питао старијег од себе. Друга ствар, Јово Мијатовић је високи функционер републички, дакле, високи комесар, високи ратни комесар за седам, осам општина Горњег Подриња, народни посланик у Скупштини, више на Палама него.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта Вам каже он?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само дошао да тражи Стеву, да Стево обезбеди пара да се набави за те људе храна, конзерве, хлеба и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где су људи, који су људи у питању, шта још сазнајете?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само то да је одређени број људи притворен у школи и да им треба обезбедити храну за два, три дана док се не изврши размена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви пре тог 01. јуна знали да постоје неки људи у Тузли заробљени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тада од Јове?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тада први пут сам сазнао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су неки људи заробљени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам имао никакву информацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви кажете њему?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја кажем њему, Јово, мислим да није у реду, ти си тај који си преговарао са људима, ти си тај који си обећао људима да ће изаћи на Сапни, нека ти је Бог на помоћи, ти си дозволио да неко промени одлуку, или си је ти променио, ја не знам, то мене не интересује, али ја сматрам да то није домаћински, није у реду, људе повести на једну страну, па их онда слати на другу, тако да сам се са њим ту мало замерио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А како Ви знате да треба да иду ка Сапни?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао ми је пре тога сведок (оптужени је изговорио његово име и презиме) «Q» и Јово Мијатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас користите псеудониме, ја Вас молим, јер ово иде у транскрипте, немојте одмахивати руком, то ништа не значи.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ама, госпођо, да ја штитим онога који је требао седети овде, а ја тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Њега закон штити, немате Ви ту да одлучујете, нити ја. То није на нама, то је на закону који му је дао мере.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Неће га Бог заштитити, ако Бог да, неће га он заштитити, разумеш, немојте ме више, мислим, стварно ја, схватите, изађем из такта, јер више не могу да издржим, ја сам овде четири године, четири године човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У најцрњим условима у Европи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сазнајете од тог сведока?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сазнајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да треба да иду, где?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сазнајем да је тај сведок каже, договорили смо се све, ја и Јово са њима.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Вам је то рекао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Дан, два раније, пре 01.-ог и он је отишао у своје село које је горе на линији разграничења и да је горе уговорио са својим људима, обавестио их да ће колона избеглица, Муслимана, проћи туда и да их нико не би случајно узнемиравао, да не би пуцао, тако ме је обавестио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, то село Бошковићи је северно горе, да ли је тако?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да, према Сапни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а из места, да ли сте Ви знали одакле ти људи треба да крену?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесам, како не бих знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Из Ђулића, из Клисе, из Сјенокосе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, физички из ког, да ли из Ђулића или из Клисе или из Бијелог Потока?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ђулића, Клисе, из свих села, да крену и да иду у колони горе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали да ли су ти људи скупљени у једном селу или нису?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа ја за то не знам, то је промењена одлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли сте знали да се они налазе на једном месту или се налазе свако у свом месту?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Свако се налази у свом месту и треба свако у свом месту да крене у колони.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Из свог места да крене у колони путем према Сапни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Према Сапни?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког места?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Из Ђулића, рецимо из Клисе, Ђулића, из Сјенокоса или шта ја знам, Грбаваца и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви чули да су се сви ти људи неколико дана раније скупили у Клиси, Муслимани?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте то чули?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам ја то знао ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте знали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам, нисам знао уопште.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вас овај сведок «Q» није о томе обавестио?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није, није, не знам да ли је знао и он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су они сви ту?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам да ли је знао и он, верујте, мене није обавестио ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, који је то пут за Сапну којим би они ишли?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пут Петковаца, па ка западу право за Сапну, асфалтни пут, регионални пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из ког места?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, негде има излази се са Клисе, тај пут одмах, одмах иза Петковаца, са Клисе се силази асфалтним путем на овај пут који иде Зворник-Сапна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се иде у Бијели Поток или не?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, сасвим иза.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Клисе на другу страну?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Бијели Поток је од Петковаца ближе Зворнику, а они имају пут из Клисе иза, иза, иза Петковаца и само крећу десно према Сапни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви знате да они треба да иду тамо, на западну страну, а не према Зворнику?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, сведок «Q» је рекао да је тако уговорено, да су људи тражили да иду према Сапни, јер ту иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дан, два пре?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, дан, два пре, јер ту им је најближе, ту су људи могли да изађу пешке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Километар и по има одакле до Сапне?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не до Сапне, него до прве линије коју држе муслиманске јединице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која је ту била линија?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одмах на ћошку, тамо где силази пут са Клисе, одмах оно брдо према западу, где су ту све држале муслиманске снаге, а које, од оне раскрснице можда триста метара, петсто метара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У супротном смеру од Зворника и од Каракаја?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, значи, верујте, сва та села, пешке могли су повести децу да изађу пешке за 25 минута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали сведока «Q» да ли ти људи иду пешке или возе своје тракторе, своја кола, своју имовину?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је мени рекао овако, да су им рекли да повезу шта год ко има, да може повести и кола и тракторе и своју постељину и своје ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ипак не пешке него комплет се исељавају?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Комплетно да могу понети, да им је одобрено да могу повести све шта год ко хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када Вам је то рекао сведок «Q»?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао ми је дан, два раније пре него што су они, овај, се исељавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А где Вам је то рекао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао ми је у канцеларији код мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто је то Вама рекао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, дошао је, увек он дође код мене, разумете, јер смо ми већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он радио?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био је у то време директор «Транспорта»; па је долазио, па успут смо причали каже, договарано је иселење и тако и тако смо договорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам још каже?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа више није рекао, сем што је рекао да је договорен пролаз и да ће горе проћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И сада 01., кажете, долази Јова и шта каже, људи су у школи?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде у овој оптужници стоји да сте Ви и оптужени Поповић знали да је та школа безусловна, да ли сте Ви знали колико људи је у школи, шта Вам каже Јово, да ли питате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам га ни питао колико је људи, нити је он помињао која је то цифра уопште, јер верујте, једноставно сам се био толико наљутио, када сам чуо да је прекршен тај договор, центлменски договор, лепо су се договорили да сви изађу, да понесе све шта ко има и да иде да спасе своју главу, и наједанпут, неко је то променио, људе одстранио од читаве имовине, довео их на једно место и пазите молим Вас, која логика, са Бијелог Потока, узимају аутобусе, узимају камионе, возе људе сада, шездесет, осамдесет километара околу, муче их у аутобусима, разумете, уместо да их пусти ту, само петнаест минута да пређу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када Ви то сазнајете, сада ово што причате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ово сазнајем касније, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Касније?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Касније сам сазнао ово, куда су људи ишли, сада из ових изјава које сте ми доставили Ви, разумете, како је то све текло.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, малопре кажете да знате да су у школи?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јово Мијатовић је рекао да су у школи, али није ми рекао ни како су дошли, ни ко их је превезао, ни ко је наредио, ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, каква је та школа, Технички школски центар, каква је то школа била?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ова средња школа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га питали, где су смештени ови људи?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам, ево верујте, ја сам се био наљутио на њега, зато што је то урадио и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има ту услова да бораве два, три дана?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ја, госпођо председнице, јер ја нисам их тамо смештавао, нисам тамо ни ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, питам Вас као Зворничанин, има ли услова да бораве људи у тој школи?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, ја никада нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хигијена, спавање, храна?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада нисам био у тим радионицама, ја у животу нисам завршио школу ученика у привреди, завршио сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте сазнали да су они у радионицама?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јово Мијатовић ми је то испричао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је испричао, хајде реците?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао је, да је одређени број људи војноспособних по наређењу одвојен и да треба да се замене за Србе у Тузли и да је за два, три дана да се то обави, да им треба припремити храну, воду, обућу, одећу и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И онда?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И отишао је код Стеве Радића и ја га више нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јову?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јову до негде послеподне поново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је ово било?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је било негде око један, два сата, не могу тачно да се сетим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, виђате га послеподне?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Послеподне, касније је то било, да ли три, четири сата, не знам, већ што се каже, прошло је радно време, овај, сретамо се поново у штабу територијалне одбране. Ја сам негде пошао колима, када сам наишао крај штаба, верујте, нешто ме пекло ипак, да видим шта се то десило. Рекао сам возачу «стани», овај, да уђем у штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У граду?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У граду, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте тамо код општине били, а они су?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам био у општини, а они су били тамо код поште у главном штабу ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И ушао сам у штаб, затекао сам ту доста људи има и познатих и непознатих и неки чекају, издају им се нека документа, не знам, гомила људи, схватате. Марка моментално ту није било, негде је био изашао, рекли су ми ови његови службеници, командант је негде изашао, али брзо ће се вратити, седите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, тог 01. јуна, он је командант штаба?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: 01. јуна још увек је ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли неко у Зворнику над Марком, тог 01. јуна, у војном смислу?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Над Марком има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Од 12. када је изашао «Службени лист».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пустите «Службени лист»; ја Вас питам фактички, да ли има неко ту кога Ви знате, да наређује Марку у граду?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, његов командант је командант бирчанске бригаде који му испоставља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У то доба мислим да је био Светозар Андрић, ко је не знам ни ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, каква је улога Светозара Андрића у овом догађају о ТШЦ по Вашем сазнању?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: О ТШЦ?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неку улогу Светозар Андрић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, једино што је он командант бригаде и што је он написао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га виђали 01. јуна ту у Зворнику?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не сећам се, не могу се сетити кога сам виђао, али једино кажем Вам што је он написао ову заповест како да се исељава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте Ви сазнали да је он написао ту заповест?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ово сам сазнао, од Вас сам добио информацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То што је из предмета и ми знамо, ја Вас питам са терена?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тада нисам знао, пазите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви да ми тумачите списе, него Ви причајте оно што Ви знате.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао сам Вам ја да не знам ко је наредио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам оно што Ви знате, а ми исто унемо да читамо писмене доказе као и Ви. Добро, идемо даље. Ви

долазите поподне у штаб ТО, кажете гужва, кога ту видите од познатих људи?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Гужва, рекоше да седнем у једну собу, тог момента да кроз пар минута долази сведок «Q» са овим полицајцем Аганом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полицајцем?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Аганом Лупићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Аган Лупић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Бивши полицајац општине зворничке из заједничке станице полиције.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте га познавали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Познавао сам га и тако даље, ја сам радио у тржишној инспекцији, он у полицији, често пута смо радили заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, добро.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И познамо се добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, долази «Q» и тај полицајац?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Долази «Q», сведок (оптужени изговара његово име и презиме) и тај полицајац, и питамо се, упознамо се, здраво-здраво и тако, шта има Агане, ето, каже, имамо проблема, разумете, каже, овај, доле су нас каже ставили у ону школу, имали смо проблема, чак су нас, каже, на изласку и малтретирани и тако даље, и доле је каже загушљиво страшно, има много људи, мали простор и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже, колико има људи?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико има људи?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није ми рекао колико има људи, нисам ја ни питао, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте га питали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не. Тог момента долази и Јово Мијатовић. А ја сам баш, што кажу људи, још више био љут, када је Аган рекао да су људи малтретирани, да немају услова и тако даље. Рекао сам, ево видиш Јово, шта сте урадили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ту сте Ви, сведок «Q», Аган и долази Јово?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Долази Јово, ево видиш Јово шта сте урадили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још неког ту од надлежних неких?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Полако, сада ћу Вам казати. И ја мало са Јовом се препирем око тога, да то тако није требало урадити, тог момента долази командант Марко Павловић и који је чуо наш разговор, да смо се ми око тога препирали. Укључио се мало и он, рекао је, овај,

ево ова два човека, показао је на Агана и на још једног човека, ова два човека ћемо послати у Тузлу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме он то каже?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Каже ту, свима нама. Послаћемо их у Тузлу да обавесте у Тузли да траже размену за Србе који су тамо, да ослободимо ове људе. Верујте, ја сам тог момента изашао, отишао за другим послом, јер ја нигде нисам имао времена да седим пет минута, а камоли десет минута или двадесет минута, тако да толико је посла било, разумете, ја сам отишао даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви рекосте, завршило се радно време, па сте кренули кући, па да сада.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не кући, нисам ја кренуо кући, госпођо председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Него где, где имате да радите?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кренуо сам за другим послом, да ли је била нека сахрана, да ли је то било да обиђем неког, у болницу, да ли сам кренуо да обиђем Црвени крст, разумете, тамо смештај избеглице, негде сам пошао послом. Кући се нисам смиривао, нисам спавао два сата, а камоли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је тај други човек за кога Марко командант каже, Агана и овог другог ћемо?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, ја човека не познам, ликом не бих га сигурно ни сада познао. Претпостављам из ових списка да се зове некакав Ђулић, али верујте ја тог човека заиста не познам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су тај Аган Лупић и тај други изгледали, да ли су то били неки људи униформисани или у цивилном оделу?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да је Аган имао униформу на себи, а овај да је био у цивилу, чини ми се, али немојте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тог другог не знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, не знам га.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле се тај други појавио?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био је ту, било је ту људи, кажем Вам више људи, схватате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био ту када сте Ви дошли?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам да ли је ушао, да ли је био ту, била је ту маса људи, схватате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А у којој се то канцеларији дешава та маса и тај разговор?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Има ту три, четири канцеларије, у једној сам седео, ко би се сада сетио у којој сам седео, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чија је то канцеларија?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Канцеларија штаба ТО, да ли је заменика команданта, да ли је неких писара, да ли је некога од њих ту, ја не знам заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то 01. јуна припадник штаба ТО по Вашем сазнању? Ко све припада штабу ТО?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имате списак штаба ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас питам. Да ли знате или нећете да кажете или не знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам разлога да кријем, само сада треба да тражим овде ко је припадник штаба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, да ли се Ви сећате кога сте ту затекли, да ли се сећате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не сећам се, затекао сам секретара онога малог Драгана што је седио овде, затекао сам дактилографкињу и његове ту који су куцали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то тај сведок «Р», што ту пише, погледајте тај списак?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Риђошић Драган?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Риђошић није био, ја га нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Секанић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није, нисам га видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није? Да ли је био Петковић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не сећам се, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Петковић да ли је био ту?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да је Петковић ту био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ту?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Мислим да је, али нисам га опет кажем, нисам сигуран јер, знате како, уђеш у масу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Миле Јовић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Миле Јовић, некада ту буде, некада не буде, не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, колико дуго се ту Марко задржава када је рекао, послаћемо у Тузлу?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ја, Марко је остао ту, ја сам отишао својим послом, Марко је остао у својој канцеларији, да ради свој посао. Даље шта се дешавало, не знам. Видим овде имају ове пропуснице које су послате људима да прођу, да им је Марко наредио да несметано, мирно прођу на територију Тузле. То је ово што ја знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви упознати са овим изјавама сведока?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видим да сте тражили изјаве, да све читали истрагу и тако даље.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај Аган Лупић каже да је он затекао Вас и Алију у канцеларији, да је он.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Може бити да је то био Алија, пазите, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, Брана се обратио Алији Ђулићу и рекао, «ево стигао нам је и Аган».

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ја, верујте, тог Алију Ђулића, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Саслушајте. И он каже да сте Ви, добро зато Вас питам да кажете, каже да је он накнадно дошао, да је затекао Вас и Алију и да сте Ви рекли, Ви и сведок «Q», да сте рекли Агану да морате сачекати команданта, јер без њега не можете ништа одлучити. Да ли је тако било?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пазите, ја сам Вам рекао да је било више људи, а које ја не знам и заиста не знам, сада да овде дођу, ја их не би препознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питам Вас, да ли сте рекли да морате сачекати команданта, јер без њега не можете ништа одлучити?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, нисам ја то говорио, немам ја потребе, шта имам ја да расправљам о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали, где је командант?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питао сам, каже, каже, изашао је да ли на ручак да ли није и да ће доћи брзо и да седим, да сачекам, јер ће врло брзо доћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам је Аган ту испричао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Аган ми је испричао само то да су доле затворани и да су их мало када су излазили кроз шпалир прошли, да су их мало ударали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав шпалир?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Какав шпалир, ја не знам какав шпалир, да ли полицијски, да ли војни, ја не знам заиста.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их удара, шта каже, ко их је ударао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам да ли војска или полиција, није ми нико рекао именом ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да Вам је рекао да је у току пребацивања било пуцњаве, да је било вероватно и страдања и ударања.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не сећам се да ми је то рекао, само знам да ми је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да сте се Ви окренули овом сведоку «Q» и да сте му рекли – ко је наредио да се ти људи дирају, откуд њима палице?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Могуће, пошто је сведок «Q» био иначе, био је командир станице полиције и овај, као млађи је од мене, он је врник мојих синова, разумеш, могуће да сам ја питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Аган да сте Ви рекли сведоку «Q» да иде доле и да не дозволи да се тим људима нешто догоди лоше?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, верујте, ја не сећам се тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не сећате се?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не сећам се тога, стварно, мислим стварно не знам. Рекао бих, то ме не терети ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да сте Ви рекли сведоку «Q» да се људима обезбеди храна, вода, да се отворе прозори?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, Јово Мијатовић је рекао, отишао код тог Стеве Радића да обезбеди храну и све што им треба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је Јово рекао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте, а не ја, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овај сведок Аган уопште не спомиње Јовино присуство?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Можда га није ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је могао да му каже а да га не види?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је био у просторији тамо у другој остао, ја сам после изашао када је Марко дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како може да му каже а да га овај не види, из друге просторије, како?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ко ме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, Јово за те ствари, да се обезбеди, како је могао да чује ако Јово није у просторији, Аган?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јово је сам рекао мени у општини да треба обезбедити људима те ствари.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви после то пренели сведоку «Q» или не?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам ја шта да преносим, када је отишао да тражи Стеву који има паре и који треба да им обезбеди, он је рекао да иде да тражи Стеву.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви чујете шта Вам кажем, Аган каже да сте Ви ту рекли сведоку «Q» да се људима обезбеди храна, да се отворе прозори, ради вентилације и тако даље?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не сећам се, верујте, можда сам рекао, не сећам се, верујте ми, мислим рекао бих отворено да сам рекао, али не сећам се уопште тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Аган да је он питао шта ће бити са нама, па каже, Брано каже да ће људи бити коришћени највероватније за размену, јер у Тузли има већи број лица српске националности заробљених на стадиону «Тушањ»:

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо сам му пренео оно што је Јово Мијатовић мени рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то сте рекли.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Што сам чуо од Јове Мијатовића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте били у просторији када је причао Марко нешто овом сведоку «Q» и Агану можда?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже он да је командант рекао да он и Алија сачекају до ујутру и да онда «Q» њих пребаци на слободну територију?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам отишао одмах после разговора, ја сам отишао.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ја се извињавам, председнице већа, ово се тиче сада мог клијента. Немојте му предочавати исказе из истраге што је неко говорио или ћемо то да узмемо за принцип а није по Закону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите, колега, то је по Закону, то је по Закону. Молим Вас, реците ми, молим Вас, истрага је нешто на основу чега је писана оптужница. У оптужници стоји шта стоји и ја то предочавам и немојте молим Вас да ми ту суфлирате. Реците ми, молим Вас, да ли сте Ви сазнали да је сведок «Q» требало да иде са Аганом и Алијом, немојте молим Вас да са пуномоћником за време испитивања, па напољу причајте, немојте молим вас о закону да причате у судници, покушавам да се сконцентришем и да испитам оптуженог.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим Вас, ја морам сести, не могу више да стојим.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Рекао сам да нема санкција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто би била санкција када је нешто по закону. Седите, ја сам Вам и рекла.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Али може и другачије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Напољу вас двојица причајте о закону, овде ћемо испитивати окривљеног. Реците ми, да ли сте Ви сазнали да је «Q» добио задатак да поведе ову двојицу преко границе, тамо преко линије?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли знате, како су они требали да оду на слободну територију?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ни то не знам, ја знам само да је Марко рекао да ће ову двојицу послати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ће послати?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Послати, а како, нико ми није рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, нисам ни питао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се Ви распитивали, који су то заробљени Срби на «Тушњу», на стадиону «Тушањ»?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Уопште нисам, само Јови рекао да има пет, шест хиљада људи, Срба из Тузле заробљених на стадиону.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То каже Јова?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, тако је рекао, а сада ко су, шта су, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте сазнали да нема тих људи?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Појма ја немам, био су приче и оваке и онаке, ратно је доба, госпођо председнице, то су информације, дезинформације, од једног човека се направи хиљаду, од хиљаду нема ниједнога и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте касније чули, да ли су ти људи размењени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За те Србе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да нису размењени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам чуо, прочитао сам у изјавама овде, наводно није било тамо тих Срба.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да није било?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако сам прочитао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте питали Јову, шта би са разменом?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јову нисам видео, не знам колико времена, иначе нисмо били баш неки овај велики пријатељи, па, разговарали само само онда када морамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате Видовић Драгана?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Видовић Драгана? Из виђења могуће да га знам, али се не сећам уопште. Брата му знам, он је био у полицији, њега знам, оца му знам, али њега се заиста не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли знате неког Араповић Ивана?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви одлазили са сведоком «Q» у овај Школски центар?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта кажете на изјаве ових људи који су Вас видели тамо, који кажу да су Вас видели?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ти људи кажу зато што лажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте Ви и «Q» дошли тамо?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зато што им је тако наређено и што им је тако речено?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко им је то наредио?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Онај ко би требао бити овде, уместо мене, тај који је преговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, немојте да га именујем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, о Вама се ради, ваљда је Вама у интересу да именујете да би тужилац могао да реагује.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ваљда можете схватити ко је са њима водио разговор горе и ко је са њима утаначио где ће, куда ће да изађу, па после тога нису изашли.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: О Вама се ради, да ли Ви знате ко је наредио њима да кажу лаж?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ја ко им је наредио, али знам ко би могао бити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, Ви тамо одлазили нисте?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Љубишу Пејића, званог «Чађо»?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све ја њих из виђења знам, то је близу Зворника и из виђења све те људе знам, али сада када би ту поставили, ја не бих могао казати то је тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да сте Ви дошли пред мрак, поподне, да сте донели неку храну, да сте рекли да ће ти људи бити размењени, који су затворени и тако даље?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Таман посла, још да ја носим храну, још да сам неке вреће наредио да натоваре и тако даље, дакле, председник Извршног одбора, сигурно није носио храну и могао је рећи другоме, ако

је већ нешто хтео нешто да уради. Могао је наредити другоме да оде неко други а не он. То је чиста лаж и чиста измишљотина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли Ви знате Нурију Јашаревића?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Председника Месне заједнице Клиса?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, никада га видео очима нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Гојкић Мехмедалију?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате? То је један човек који је био затворен у Школском центру и он каже да је овај Нурија тражио да разговара са Вама и да му је то омогућено, он је видео када сте Ви дошли ту испред ТШЦ и да је видео и Вас између тих људи и да је Нурија Јашаревић изведен и да се он спасао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никада ме нико није видео испред ТШЦ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте били?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли је тражио неко од вас да разговара од тих затворених у том периоду док су били затворени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, нико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није имао разлога никаквог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није имао ни разлога?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није имао разлога никаквог, војска је обезбеђивала, полиција је обезбеђивала, они су их раздвојили, они су са њима договарали, ја апсолутно ниједан једини контакт немам са тим људима, ни један једини контакт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која војска је њих обезбеђивала и полиција, то нам нисте рекли?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како видим из ових списка, то је чета из Каракаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не из списка, из Вашег сазнања?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Моја сазнања једино то што сам прочитао овде из папира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сво моје сазнање је што сам прочитао овде из папира, да је обезбеђивала чета каракајска.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово што сте до сада причали, схватила сам да је то оно што Ви знате шта се тада дешавало, да сте Ви били у штабу, ово што сте причали, па Аган, па Алија.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо председнице, био сам у штабу пет минута, десет минута, највише.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И ништа више и отишао из штаба. Нисам ја у штабу дошао на конференцију или да седим три сата тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате Васић Драгомира?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Васић Драгомир је избеглица из Живиница, дипломирани је правник, довео је своје село с брда и планине, имао је много погинулих када су прошли. Ја мислим да је негде око четрдесетак је изгубио људи док је прошао, док је ипак извукао ове остале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када су дошли?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, дошли су некако одмах по ослобођењу Зворника, не знам тачно које је време било то, да ли је то крај маја, да ли је то почетак јуна, верујте, не знам, углавном, пролеће је било одмах.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су то ти људи што су дошли, што су се уселили?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су они дошли пред овај 01. јуни?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Дошли су пре, али су пре тога били у спортској дворани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико дана?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ех, када бих ја упамтио сада колико су дана били. Нисам имао када ни питати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте Ви први пут сазнали да су они дошли? Да ли сте знали да ће доћи или сте били изненађени њиховим доласком?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био сам изненађен, једноставно се појавило неколико хиљада људи, појавило се у центру града Зворника, дошао је мени делегација у општину, шта ћемо, ми смо дошли, побегли смо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Делегација дошла у општину?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код Вас?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И онда сам ја отишао доле међу њих, разумете, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су они дошли код Вас?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, дошли у општину, неће ићи ваљда у фабрику неку другу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам Вас чула, извините.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Где ће друго доћи него доћи у општину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Избеглице?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нормално, дошли у општину да питају где ћемо, шта ћемо даље, јер није то један човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био у тој делегацији која је дошла код Вас?
Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, знам да је био овај Драгомир Васић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога познајете?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Драгомир Васић је био, њега познам, а друго ко је био, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га знали од раније?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте? Значи, он се Вама представио?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он се представио мени да је он тај који их је довео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вам он каже?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Каже да има, не знам, неколико хиљада избеглица, да је их је довео са собом, да има много погинулих, мртвих, гладних, рањених, болесних, свакаквих, разумете и да треба, овај, ако је могуће организовати одмах и лекара и хране да им се донесе и се негде сместе, да легну, да се одморе и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте предузели, испричајте нам сада шта знате о тим људима, од момента када стижу у Зворник, до момента када се усељавају?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нашли смо директора Спортске дворане, сместили смо их у Спортску дворану, наредили да се дистрибују у центар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када то кажете у множини, на кога мислите?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На кога мислите када кажете, сместили смо их, нашли смо им смештај?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, било је, овај, група људи која је била задужена за смештај избеглица.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је њих задужио?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Е сада када бих се сетио ко је био све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је задужио те људе, ко је одредио људе за смештај избеглица?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да постоји одлука овде, не знам да ли је био Јово Мијатовић на челу те, некакав као комитет, нешто је било, мислим баш да је Јово Мијатовић био члан тог Комитета за смештај тих избеглица, јер почели су долазити сељаци, људи у град, а ови грађани немају где у граду, па сместе се у селима, што је заиста било, овај, непродуктивно и нелогично и онда Јово Мијатовић је узео на себе, каже, ја ћу да поведем о томе рачуна, да људи из града буду у граду, да људи из села одмах да их сместимо у села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И добро, ти људи долазе и смештате их у спортску салу?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У спортску салу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли су долазили неки новинари из Србије?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам ја појма, нисам ја ту седео код њих, ја сам дошао пет минута, видео их.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви долазили лично?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви дошли да видите?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесам, ја сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је са Вама био?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Дошао, па дошао сам заједно са Васићем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да видите те људе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да видим те људе и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Јово?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био сведок овај «Q»?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не могу да се сетим, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био Марко Павловић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није, не могу се сетити. Знам да сам ја лично био, а ко је све био, не могу казати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта сте ту причали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: „Душу грешити нећу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се занимали, за то шта се њима догодило, да ли се интересујете?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све су ми објаснили, њихово село нападнуто, да је спаљено, да су имали мртвих, да су водили борбе, да су имали рањених, да су једва извукли живе главе, да ништа нису могли понети са собом, да су дошли голи и боси, ето шта су ми причали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта траже, шта кажу?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Траже да се обују, да једу, да се залече, да спавају, једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви њима рекли, шта ћете са њима да радите?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сместили смо их у спортску дворану, што смо имали ћебади, дали смо им душека, дали смо им, одредили смо одмах да се из војне кухиње донесе храна, да се из дистрибутивног центра поделе конзерве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта се планирали са њима?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Са њима касније, нормално, где има слободан простор да је кућа напуштена, стан напуштен, да се људи смештају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где је то где има напуштена кућа?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У граду и околини Зворника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За три хиљаде људи? Па то нам реците, који је план када дође три хиљаде људи, да ли има неки план?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи, направимо колико има професора, колико има доктора, колико има сељака, е ајмо сада са сељацима у оно село, неко ко има празно, хајмо професора у школу, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која су то села која имају празна?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Била су празна многа села на линији разграничења, а био је празан и град Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте их онда ставили у спортску дворану?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте их ставили у спортску салу ако је празно?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: А шта, не могу ја водити једног по једног овај по кућама и не знам ја тамо шта има по тим кућама и једноставно, доћи ће комисија на лице места и установити ко све има, колико која породица има чланова, разумете, шта им све треба и тако даље, па ће онда према могућностима их распоређивати и смештавати људе те, да не би дошло до хаоса, да не упадају сами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да су они ишли да разгледају неке куће или тако нешто, ту у околини?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, ја сам чуо, из ове изјаве Васићеве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте изјаве, него само овако.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да је он са Јовом Мијатовићем договарао, да је ишао да види и тако даље, а са мном, мени се није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то не знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, јер он је Јову Мијатовића боље познавао, они су из истог краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали са сведоком «Q», када су ови људи дошли? Овај Васић каже да су они 30. маја смештени у ту спортску дворану, а већ другог дана ови се исељавају људи, 01. јуна. Да ли има то неке везе, исељавање ових људи из Сјенокоса?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никакве везе нема, јер је договор са људима овим о исељавању почео десет дана пре, пре него што се знало икако да ови људи долазе и да ће доћи и да има било ко сада. Дакле, никакве везе и везе са тим нема, једно са другим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте упознали неког Максимовића у тој делегацији, Радомира Максимовића?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Име не знам, молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из Живиница?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Максимовић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте упознали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Можа сам га видео, али не знам стварно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта још можете да нам кажете о тим људима?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа више, што сам имао, ја сам казао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок «Q» је рекао да их је Јово информисао, да Вас је Јово, уствари, информисао да су преговори вођени два, три дана и да су ови локални представници, одржавају неке састанке, а да је он ишао и неки састанци у Клиси. Да ли Вам је нешто о томе познато?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао сам Вам да сам пет, шест дана раније знао да се воде преговори, да је преговоре водио Јово Мијатовић, да преговоре воде са њим заједно овај сведок «Q», пошто је он из тог краја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сведок «Q» да се Привремена влада сложила да ти људи напусте територију, онда је то рађено значи у договору са Владом?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Људи траже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да изађу из директне зоне ратних дејстава, видели сте сами.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, да ли би неко имао душу да каже, не можете ићи, останите ту, изгините ту. Ко би онда од нас прихватио на себе одговорност да ти људи ту изгину, да их не пустимо, па да ту погину, према томе, сви смо се сложили да је добро решење да људи привремено оду на сигурну територију, нормално, када се ослободи, вратиће се људи у своје куће, разумете, у своје домове, као што се и Козлук вратио у своје домове, исправне, исправне куће, сви су се вратили, сви живи и здрави, нико није страдао. Ја заиста не знам и што се тиче овога Козлука, пазите, шта би било да је Козлук страдао, ко би онда одговарао. Одговарам ако су отишли живи и здрави, а одговарао бих сигурно више да су остали, да су изгинули, ја стварно не знам шта сам требао да урадим у том моменту, у једном хаосу. Председнице, Ви сте овде доживели и сигурно сте упамтили да су ме три пута хтели стрељати моји. Није то случајно. Значи да сам се нечим опирао томе шта они раде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који они?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, Жућо и они, Жућа и сви остали, сећам се добро, да су била три, три покушаја ликвидације моје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неке везе Жућа са овим Техничким школским центром?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам за то, верујте, али знам да је имао са штабом ТО, упао је у штаб ТО, да ликвидира штаб ТО. Знам да је Капетан Драган опколио и општину, и суд и упао је у канцеларију са пушкама. Знам да је моја полиција заједно са неким паравојскама разоружала и мене и председника Извршног одбора и начелника СУП-а и затворила и држала читаву ноћ затворене и већали читаву ноћ хоће ли нас побити или неће побити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли Ви знате, каква је ту била улога полиције?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Улога полиције је била полицијска. Полиција је била организована на нивоу Министарства.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, говоримо о Школском центру, каже сведок «Q» да је он командирима чета рекао да ће добити и од команде ТО информацију шта треба да се уради, да Јово треба да обавести команду ТО и СУП. Ми имамо сведоке који кажу да је полиција била, Петко Панић, Ви знате да су били тамо, на месту тог раздвајања. Да ли знате о томе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам да је Јово Мијатовић рекао, пре него што ће се иселити, да ће он исконтактирати војску и полицију, да тај скуп обезбеде, да не би дошло до инцидента и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, да ли сте Ви као председник Владе учествовали у тим разговорима?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био начелник полиције тог 01. јуна?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Уопште ја нисам имао никаквог контакта, јер Јово Мијатовић је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са полицијом?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јово Мијатовић је то све водио, као председник општине. Ја нисам имао никакве потребе да се ја мешам њему у посао. Што бих се ја мешао једноме посланику, не знам, председнику општине и високо позиционираном.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта Вам је познато о ангажману ових камиона и аутобуса «Дринетранса»?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа не знам, сем што сам прочитао овде у изјави.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа о томе не знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа, ни ко је наредио, ни ко их је довео, ништа, нити ме ко о томе обавештавао. И највећа је глупост, пазите, возити људе четрдесет, педесет километара окол, уместо пустити људе

ту да прођу за петнаест минута. То је заиста, једна таква тешка грешка, да не знам, како да опишем. Само будала може да уради тако нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Вам је познато да су припадници каракајске чете, територијалне одбране то обезбеђивали? Они су овде, велики број тих припадника територијалаца из Каракаја, су рекли да су обезбеђивали. Да ли Вам је то познато?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све сам то прочитао из њихових изјава, мени није било познато.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То нисте знали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је прављен неки списак када сте Ви били или сте видели неки списак у штабу територијалне одбране?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Људи који су заробљени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам ја ни стао. Марко је дошао, ја сам онако стојећи само са њим пар речи проговорио, ја сам отишао својим послем. Ја заиста не знам, ништа о томе. Најбоље зна сведок «Q» који је наводно и однео некакав списак и однео пропуснице и превео те људе и тако даље и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је била ту нека записничарка, нека дактилографкиња?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам сада рекао, било је ту дактилографкиња више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, тог дана када Ви улазите?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је Аган ту?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Било их је више, врте се, нешто раде људи, откуд ја знам ко је, схватате, јер ушао сам у туђу институцију, сео сам онде у канцеларију, нема шефа и.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сведок «Q» да је са Вама ишао у ТШЦ?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је препознао Драгана Видовића, у Технички школски центар.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кога?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок «Q» каже да је ишао са Вама тамо?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Када дође овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је препознао Видовића.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Када дође овде, видећемо са ким је ишао и како је ишао, прочитајте, госпођо председнице, његову изјаву коју је дао у Тузли, па ћете видети где лаже и како лаже. Прочитајте, па упоредите те две изјаве, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И каже да сте Ви све време присутни док Марко прича у штабу ТО?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, прочитајте Ви његову изјаву коју је дао у Тузли, па ћете видети са ким је он доле ишао, није ишао са Браном Грујићем. А што њему треба неко старији по функцији да потури испред себе, да не би био он тај који је био први.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да сте Ви рекли да би и Ви волели да видите шта се то дешава, па сте заједно отишли у ту школу?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ма, лаже, све лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте понели писмо које је Марко Павловић писао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не дао Бог, никада ништа узео у руке нисам, ту је Марко, па нека Марко то опише, ако сам ја ишао, ево ја сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте дошли пред халу, да су се врата отворила и тако даље.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не, ја ћу одмах да се обесим ако сам ја носио писмо и ако сам ја ишао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А добро, Ви сте помињали неко писмо. О ком то писму говорите да ће ови људи да носе у Тузлу?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Марко је рекао да ће послати писмо у Тузлу и пропуснице, за ову двојицу да прођу тамо, да их обавести да у Зворнику има затворених Муслимана, да има тамо Срба и да се изврши размена, да контактирају и да се изврши размена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да ли сте видели Ви то писмо и пропуснице?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам, нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А о каквим се то пропусницама ради, какве су то пропуснице?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ево ја имам ове, написао је тој двојици људи да могу прећи преко линије разграничења, да их нико не дира од наше војске, да могу да пређу на муслиманску страну, да би однели поруку о размени заробљеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте Ви видели у предмету, на то мислите?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесам, јесам, у предмету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 01. јуна?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У предмету, да, да,.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пошто смо извели као доказ.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја мислим, мислим да има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви то тада видели?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте тада то видели?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сада сам видео овде у предмету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, тада у то време?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, нису биле тада ни написане док сам ја био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате, шта сте то прочитали у том овлашћењу, шта ту пише?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Где?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се сећате шта пише у том писму?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У том писму пише да је овлашћење, каже, испред цивилне власти, полицијских снага и војних власти општине Зворник, овлашћујем Ђулић Алију и Лупић Агана да пренесу поруку властима у Тузли за размену становника који се и у једној и у другој општини налазе у изолацији.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Вероватно је мислио од цивилне власти на Јову Мијатовића као председника општине који је то преговарао и договарао и на остале.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже, командант штаба мајор Марко Павловић, каже, наређујем свим војним и полицијским органима на територији коју контролишу снаге српског народа. Како је то Марко наређивао свим војним и полицијским органима?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питајте Ви њега, ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја Вас питам за Ваша сазнања.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер се Ви овде теретите заједно са њим, за све, ово везано за школу.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, ја то нисам ни видео, ја то нисам ни видео, нисам то видео, нисам то писао, нисам имао то у рукама и не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам Вас то што је написано, него стање то на терену, каже, испред цивилне власти и полицијских снага и војних власти. Да ли можете то да нам прокоментаришете? Да ли је то тако?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, вероватно је он договорио са Јовом Мијатовићем да тако напишу, ја заиста са тим немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли Ви то дајете одбрану или шта? Немојте колега, молим Вас, сада за време испитивања оптуженог, мимо микрофона, Ви узимате реч, молим Вас, немојте причати. Каже сведок «Q» да сте Ви у штабу ТО где је и он био и где су били овај Аган и Алија, да сте Ви од Марка Павловића тражили да интервенише, да се обезбеде тим људима бољи услов и тако даље.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Лаже, добро.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јер видите шта каже Аган тамо и сада упоредите те две изјаве, па видите, неко од њих мора да лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате неког Рашида Ломића?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рашид Ломић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже сведок «Q» да је он ту био, да му је син био официр у војсци ЈНА, да је њему обезбеђено да иде у Србију?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не могу да се сетим, стварно, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се интересовали после тог 01. јуна шта се дешава? Да ли су прешли ови Аган, Алија, да ли су се вратили, шта је било?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Верујте да нисам се интересовао, нисам имао ни када.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам се интересовао, нисам имао када, ја сам имао толико својих послова, да не би се мешао у посао који су људи други радили. Тај је радио посао Јово Мијатовић, радио је сведок «Q», шта ћу ја више интересовати се, јесу ли прешли, нису ли прешли, нити им ја дајем одобрење да пређу ни да не пређу, нити сам их ја одабрао, нити, мислим, заиста нема смисла да се ја мешам у послове некога старијег од себе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ни са сведоком «Q» касније ништа о томе нисте причали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да Вас је питао касније у приватном неком разговору?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је то после можда годину, две дана, сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се људима носи вода, храна?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он да је мене питао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вас да је питао, да.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није истина, никада он мене није питао да ли се људима, шта ће он мене питати када је, ако треба бити ко задужен за њих.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте Ви рекли да сте питали на Влади, да ли им се носи вода, храна. Да ли сте Ви питали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је Стева Радић рекао, скинути са хране и воде.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није он тако питао, то је можда погрешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како је причао, реците како?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је мене срео једном приликом, али то је било касније сасвим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко, овај?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тај сведок «Q». Богати, да ли ти знаш шта се десило са тим људима. Немам појма, рекох, знам да сам једне прилике питао господина Стеву Радића, јел обезбеђено тим људима тамо, овај, оно што ти је Јово рекао храна и остало што треба. Он се онако цинички насмејао, а он је иначе циник по природи, јер увек ме је подаштавао, знате, јер када њега ја упитам, он сматра да га пита пекар, неко ко није достојан да га пита, разумете, он је дипломирани правник, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је он рекао Вама?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта Вам је рекао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он се онако насмејао и каже, овај, скинути су са хране, отишли су за Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, рекли сте ово.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте ово, скинути су са хране.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Отишли су за Бијељину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вам је рекао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: То ми је рекао Стево Радић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Касније, не знам тачно да ли петнаест, десет дана, али не могу уопште одредити време.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Десет дана од чега?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не могу рећи време никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од ког догађаја?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Од првог дана од догађаја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од 01. јуна?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А то сте Ви после испричали овом сведоку «Q»?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је тачно ово што каже сведок «Q»?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сведок «Q» преводи како њему одговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није, он је исто то рекао да сте му Ви то рекли.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте са Марком причали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам Марка ни виђао, то месецима га сретнам или не сретнем, разумете, а тих дана Марко је и смењен управо тих дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тих дана Марко је 03. званично дошао у општину и обавестио нас Извршни одбор, да је он разрешен дужности команданта и да је све офицере, сво особље, све предао у бригаду и да је он добио распоред да иде у Источно-босански корпус за официра за везу са Југославијом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То вам је рекао Марко?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао нам Марко 03. и поздравио се човек са нама и отишао. Више га нисмо видели дуго времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До када?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, не знам тачно, петнаестак дана сигурно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када је дошао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, када је дошао, дошао је после, каже командант Видоје обишао бригаду сву, видео шта има, колико има болесних, здравих, старих, младих и тако даље и када је направио план бригаде и направио списак војноспособних од којих ће правити борце, дакле бригаду професионалну, војничку и када је видео колико има осталих старијих, изнемоглих, свакаквих и тако даље, болесних, који треба да остану, да чувају страже по селима и овај, виталне објекте, мостове, изворе, фабрике и тако даље, па је дошао код нас и рекао «ја одвајам војноспособне, то ће бити професионална бригада, која ће команди вишој ићи за Крајину и рећи, за Херцеговину, тамо где буде требало по команди, а ви сте дужни да успоставите цивилну заштиту, ово што вам остане овде, ови, звали су их «Бели орлови», дакле старце ове, да се неко постави ко ће њима вршити распоред тих људи по селима, да заштите рубна села, да не би дошло до упада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко то каже?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Каже командант бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Видоје Благојевић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко ме?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Каже нама на састанку, овај, Привремене владе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ту и Марко?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим? Нема, Марка нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марка нема?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Марка нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ко то ради, ко те старце води да чувају те објекте?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Видоје Благојевић хоће и има план направити и нама каже, ових дана раздвајам војноспособне, а остали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, чекајте, ми имамо одлуку од 16. јуна да се формира јединствена војнотериторијална команда и да се именује Марко Павловић, 16. јуна?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо то, 16., значи петнаест дана читавих, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, ипак тај Марко Павловић фигурира?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Фигурира он ипак ту?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, није он био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле командује старцима?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле командује тим старцима, физички, одакле?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Још то није раздвојено, то је план.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да то ради, управо да му је то функција.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је, командант је изнео план, тај, да треба то да уради и да треба да обезбедимо ми команданта, јер он нема официра за то, ко би то могао и онда је, мислим да је сведок «Q» или не знам ко је предложио, па, добро, Марко је сада, овај, слободан, могли би њега поново позвати, он то зна људе, зна терен, зна села, зна све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било тако?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И Марка смо позвали поново.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле сте га позвали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Верујте, сведок «Q» ми је дао неки телефон, овај, ја нисам имао тај неки ближи контакт, али сведок «Q» је имао његов телефон и његова деца и тако даље, па ми је он дао телефон и назвали смо га, овај, објаснили му шта се дешава и иначе је прихватио да ће доћи да помогне да се то опет, по селима устроје страже, да се око фабрика стави стража, да се на мостовима постави овај те чуварске страже и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате неког Капетана Црног?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да су ови људи били у Пилици, у Дому културе Пилица?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све сам прочитао из ових изјава овде што сам добио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не то, питам Вас овако.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Уопште нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су тамо пребачени преживели?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам уопште знао где су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте знали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате, познајете овог генерала Суботић Јована, министра одбране у то време?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да ли није Јован.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, познајете ли генерала Суботића, да није Јован?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Познајем генерала Суботића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада, шта знате о њему, да ли сте га виђали, да ли је долазио код Вас?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био је министар одбране.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам ја рекла, шта још знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Дошао је једанпут, овај, после тога био саветник не знам, председника, дошао је код нас и тражио је документацију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Код кога је дошао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Дошао је код мене. И пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У општину. И каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам које године је било, не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После 1992.?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: После, после, и каже, не зна, овај, где може наћи документацију, војна документација о сахрањеним, разумете и једним и другима, и Србима и Муслиманима и тако даље. Ја сам рекао, то једино можете наћи код Комисије која је то водила, ја о томе немам никакву евиденцију и одвео сам га у Комунално и он је тамо нашао некакав списак, Коста Ерић му је нешто дао и он је однео, шта је, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је однео?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Однео је неки списак папира и шта је однео, ја не знам, ни данас не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали нешто о томе са сведоком «Q»?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте причали о томе нешто са сведоком «Q»?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, једне прилике сам рекао да је долазио Суботић и да је однео те папире.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да је однео? Зашто је то тражио, да ли сте га питали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питати ја генерала ко га је послао, мислим да то нема смисла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су неки лешеви премештени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све што сам чуо, чуо сам овде из оног извештаја Цихларжа и оних.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Ви то нисте знали као председник општине?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Како ћу знати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како знају ови сведоци, неки небитни тамо Зворничани, зато Вас питам. Нелогично је да Ви не знате.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нису небитни, они су морали бити у војсци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како су ти лешеви нађени у секундарним гробницама, да ли знате то?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се то може објаснити?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Може лепо се објаснити, то је, значи, како је војска сахрањивала, војска зна где је сахрањивала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ако их је војска сахрањивала, зна где им је сахрањивала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, како се нека тела нађу тамо где нису била покопана, то Вас питам, да ли Вам је то познато?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа о томе не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, никада ми нико није, да ли је то неко на своју руку радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има неке везе са тим овај Благојевић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је он дошао, реците нам о њему нешто?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је дошао 01. јуна, уствари 30. јуна је дошао, дошао је мало раније пар дана, али званична је предаја била од 30. до 02. јуна.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: До 02. јуна?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је он те људе раздвојио?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Заиста не знам, не бих смео душу грешити када не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте разговарали са Маринком Василићем?

Оп је тада био, каже, начелник СУП-а?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У вези чега?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте са њим причали, да је полиција обезбеђивала, да ли сте нешто разговарали о ономе што кажете малопре, да су они били само да ту на лицу места да се нешто не деси?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам, верујте, са њим разговарао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа са њим нисте причали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам, верујте, јер знате шта, ја сам врло мало и потпуно избегавао петљати се у послове полиције и војске, ја се у то не разумем и што бих ја причао о нечему, разумете, у шта се не разумем. И у томе немам никаквих овлашћења као цивилна власт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви били председник СДС?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За општину?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, јел Вас то Јово значи заобилазио у тим преговорима и разговорима?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ми смо отпочетка одмах имали закачку да о томе не причамо, то је била прича и нисмо никада имали добру сарадњу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је то Вама Јово нешто иза леђа радио?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није мало него много, много. Ако се сећате изјаве Ђокановића када је рекао, нађите, објаснио је добро да ја нисам имао никакву подршку на Палама, ни код Радована, ни код Крајишника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте Ви ишли на Пале, онда у јуну месецу?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто сте ишли на Пале у јуну месецу, Ви?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У јуну месецу ишао на Пале, зато што су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, стварно ме деконцентришете. Изволите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зато што су паравојне војске дивљале више по Зворнику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су дивљале?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, слушајте, пуцају, не можеш спавати, обијена радња, обијено оно, претучен онај и тако даље. Дакле, дивљале су. Није се више могло у Зворнику опстати и зато сам ја замолио начелника Маринка, Маринко молим те, можеш ти као СУП средити,

каже, не могу, шта ће нам, ја не знам, хајде седи са мном у кола и идемо код Радована, па шта нам Бог да. Једина је та спас остала, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Радовану да кажете?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он ми је рекао да је покушавао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да обијају радње, шта?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта да кажете Радовану?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да се тако и тако дешава, да не можемо ништа да учинимо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Које тако и тако, шта тако и тако?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да војске пију, да дивљају, да немају контроле над собом, разумете, да малтретирају грађане и Србе и Муслимане и све, разумете и да више не можемо једноставно, да упадају чак и у установе, разоружавају штаб ТО, разоружавају Извршни одбор, дакле једна немогућа ситуација, да су затворили мене и њега, затвор, разоружали нас на улици, са пушкама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вам сада предочити неки део одбране Поповић Бранка, везано за овај Школски центар. Он каже да мисли да је тог дана када је сведок «Q» отишао да узме ту двојицу људи да их доведе да они буду преговарачи у Тузли, каже, да је то било тада, да је он тада дошао поподне у ТО, штаб, каже, који су тада користиле комисије за размену и он каже да је тада чуо да је један део људи издвојен и каже, тада је Брано Грујић галамио, јесам ли вам рекао пустите људе најближим путем да оду. Каже, мисли да је ту био и Јово и да он уопште не зна шта се даље дешавало, да он не зна ко је те људе одвојио, задржао.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пазите, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само сачекајте да завршим. И да он уопште не зна зашто сте Ви викали на те људе који су били присутни, значи да пустите те, да ли сам вам рекао, пустите људе најближим путем да оду. Да ли је тачно то?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одлично, Јово Мијатовић је дошао раније код мене и рекао ми, обавестио ме је и после тога сам ја дошао доле пре Марка и пре Јове у штаб и управо ми је, оно што сам испричао, рекао господин овај, па је онда у томе дошао Јово и ја сам са Јовом мало препоречио. Тог момента је Марко дошао и слушао то, а ја не знам да ли је Марко знао, јесу ли или је Марко тек тада дошао, да ли су ти људи издвојени, нису издвојени, да ли је Марко знао или није знао, ја заиста не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И Ви кажете, јесам вам рекао да пустите људе да оду.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја кажем сведоку «Q», јеси ли ти људима обећао да ће изаћи према Сапни. Што су то погазили своју реч.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И он каже да то није било почетком јуна, односно 01. јуна.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Може бити грешка, али то је био тачно 01. јуни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 01. јуни је био ипак? И он каже да је тек тада сазнао да су ти људи у школи, када их је сведок «Q» довео.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, ја нисам у току његовог, његовог контакта и Јове Мијатовића и овога сведока «Q» ја нисам уопште у току, колико су они контактирали и шта су контактирали, са ким су договарали, ја не знам, јер се ја нисам мешао у то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, то је ипак 01. јуни?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је био овај Стево Ивановић ту, онај из војног одсека?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја мислим да је и он ту, ту је његова је канцеларија иначе на спрату, па вероватно је и он био присутан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је рекао у истрази, у оном првом делу, на претресу, у првом делу поступка, да му је Марко Павловић дао податак да му је одбијена размена приведених лица у школи и да он није успео то да одради и да је, каже, у разговору са Марком.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо, то је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он причао, па да је он рекао Марку, ако му је одбијена размена, да те људе треба ослободити или одлучити да пређу.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Објаснићу Вам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Када је Марко дошао у Привремену владу да се поздрави са мном, каже да је предао бригади и да је раздужио се и тако даље и неко је питао Марка, шта је са тим људима доле, да ли је извршена размена. Онда је Марко објаснио, размена није још увек извршена и да је поступак у току и онда су сви онда продискутовали, заиста сви чланови Владе, да то треба што пре решити, те људе пустити, овај као и остале њихове чланове породице или их предати Међународном црвеном крсту или их дати у Бијељину доле у Батковић где је био легалан, основан тај сабирни центар. Значи, по сваку цену људе одатле овај елиминисати, да не дође до.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко то да уради?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Војска, брате која је преузела то све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А овај Стева каже да је Марко рекао да ће он видети шта ће он са тим људима.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ја да ли ће Марко видети, неће Марко, ја се тога не сећам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже Стева да сте и Ви о томе били обавештени и да сте Ви размишљали да то Међународном црвеном крсту.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо то, сви смо узели учешћа у дискусији. И ја сам узео учешће у дискусији и ја сам био за то да се људи предају или Међународном црвеном крсту или да се пошаљу у Бијелину или да се пусте на линију својим породицама, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте покушали преко Црвеног крста?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ко?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нећу ја да се мешам и нисам се мешао у то, нисам никаква контакта имао са тим људима, да ли схватате Ви мене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је требало преко Црвеног крста?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јово Мијатовић који их је одвојио, који је уговарао, који је преговарао, који их је затворио, сведок «Q» који је био са њим заједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, када је био овај сведок Стева Ивановић, Ви нисте коментарисали, па ћу Вас ја сада питати, ако желите да одговорите, он каже да је Челопек био место где су приведени људи затворени, да се разговарало, да са тим лицима треба да се поступа у складу са законом, да се знало да је ту био центар, да се на Влади разговарало о том Дому културе у Челопеку, а Ви сте рекли да уопште не знате да су људи ту?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су смештени у те безусловне просторије?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: То није тачно, он је то помешао, он је човек мало изгубљен потпуно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са којим догађајем је помешао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, помешао је са затвором у Зворнику, разумете, верујте, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са којим затвором?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Овим у «Новом извору». Он је то сигурно помешао, он је човек, после је њега војска претукла, он је био дуго у болници и сав и ето га изгубљен тотално. Није човек баш добро сам са собом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже да је одлука донета на Влади, да се ови људи мењају?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ама, није тачно, није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Била би та одлука донета на Влади, свака одлука је објављена у «Билтену»; значи била би одлука.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да се на Влади разговарало да се деси да ова јединица за асанацију терена нађе нека убијена лица, па се разговарало на Влади да се то мора спречавати и да сви субјекти који су ту учествовали да су причали да се то мора спречавати за убудуће и тако даље.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо, на Влади је осуђиван сваки изгред за који смо знали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Причамо о убијеним људима.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо то, ако је неко негде убијен, а не зна се ко га је убио, ако је неко негде опљачкан, а не зна се ко га је опљачкао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, причало се о томе на Влади?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нормално да се причало, у случају да се то не сме дешавати, да се то мора спречити, да то мора војска и полиција да раде свој посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су то људи убијени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Откуд ја знам, госпођо, откуд ја знам. То зна војска и полиција која је вршила увиђај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте Ви чули да су ови људи побијени, из школе који су били заговорени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Председнице, то је почето много касније да се прича, јесу, нису, прво је било да су сви пуштени да су отишли преко Србије, па је било да су неки за паре пуштани, па да су неки препливали преко Дрине, па било је, милион прича је било ту док се није, овај, ево данас, још увек нико гарантујем, па ни Тужилаштво нема праву оцену колико је људи платило, па изашло, спасило своју главу или побегло, колико је људи преживело, на овакав или онакав начин, колико је људи убијено, дакле, још увек та ствар је нерасчишћена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведоци кажу да је цео град одмах причао и брујао о томе, да се људи убијају.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сведоци кажу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да се носе на Герину кланицу, да се тамо.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сведоци кажу свашта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одатле сахрањују.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сведоци могу да кажу шта год хоће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, сведоци причају о својим сазнањима, они кажу да је цео град причао.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Они ако су знали, али каже ли који сведок да је дошао, каже мени, Брано Грујићу, видео сам то и то, ту и ту десило се, није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не кажу они да су Вама причали.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немојте онда ни Ви мене питати за оно што ја заиста нисам знао. Да сам знао, ја бих рекао, рекао ми је тај и тај, то и то и знао сам тако и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Јово Ивановић каже, да се свуда причало, само се о томе причало, да је раздвајање вршио Марко Павловић, неке паравојске, да су ти људи убијени и да су закопани, да су после премештени.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо председнице, Јово Ивановић, Јово Мијатовић, сведок «Q», то је група криминалаца која је опљачкала и ојадила Зворник. И они су свакодневно заседали заједно седели, јели, пили, договарали шта је следеће да се опљачка, разумете. Јово Ивановић може да прича шта год хоће, јер је то сазнао можда од сведока «Q», од Јове Мијатовића и тако даље. То је група која је купила Зворник сав. Зворник је њихов комплет, Стеве Радића, сведока «Q», Јове Мијатовића и остале багре, извините што више не могу да се уздржим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок Маринко Василић рекао је да је Влада одлучила да се храна обезбеди за све такве појаве, где год су људи затворени и да то хотел «Дрина» обезбеђује.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Председнице, ми смо имали хиљаде избеглица, ми смо имали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не причамо господине Грујићу, ми овде треба да рашчистимо, да ли је ова оптужница основана или није. Значи, избеглице могу да буду прича као повод, овде се говори о мртвим људима и о затвореним људима и о мучењима и о малтретирањима затворених људи.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ево да Вам одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Влада је знала да су СУП ради свој посао и да приводи и саслушава и затвара људе који су крали људе, који некога ударе, људе који су дезертирали, људе који.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не говоримо о тим људима.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим Вас лепо или не знам ја на који начин, није битно. Значи, вршила је неки свој посао и по основу неких критеријума је људе доводила и затварала и саслушавала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Полиција?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Полиција, да, имала свој затвор у «Новом извору» и у Суду за прекршаје. То је зато што нису више имали у Суду за прекршаје у Тузли, прекинули смо контакт са Тузлом и зато смо основали, уствари, то је бивши, и раније је био Општински суд, затвор,

тај Суд за прекршаје, само што је иселио Суд за прекршаје и вратили му стару функцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И када сте то основали тај затвор?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одмах у почетку, чим је почео рат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А «Нови извор»?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим? «Нови извор» касније када се овај начелник жалио да не може, да му је то тесно, тражио је ту велику зграду, пошто је зграда до зграде, да му се омогући да и ту користи, овај, када има мало више овај затвореника, да може да људе смести удобније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ова Економија, да ли знате о томе нешто?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, ништа о томе не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То не знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа о томе не знам, верујте ми.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А Дом културе Челопек?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ништа о томе не знам, све сам сазнао овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како када их ту чува полиција, како онда не знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим Вас, све сам то сазнао овде што сам сазнао, сазнао сам овде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, полако, питам Вас, кажете, одлучило се, како сада одједном полиција чува Дом културе, а то се није одлучило да то буде затвор?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То чува полиција.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, то морамо начелника, Богу хвала тог члвека нема, он је човек одлучивао сам шта ће радити, како ће радити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маринка Василића нема?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не Маринка, не Василић, не Василић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Начелник полиције?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пре Василића је то организовано, то је овај начелник, сада сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Милош Пантелић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Милош Пантелић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, 23. јуна да се он разболео, маја, разболео и отишао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ово је било 28. маја, неће бити да је пре.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Шта је било 28. маја?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дом културе када су људи затворени, према изјавама људи.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Вероватно је Маринко после наследио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је наследио?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Наследио то од Пантелића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 23. сте рекли Пантелић одлази, а ово се дешава 28. маја?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: То је основано вероватно одмах у почетку рата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Вероватно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како када кажу људи да су дошли у празан Дом културе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, 28. маја.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Заиста не знам, овај, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Маринко каже његови полицајци су чували?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, то морате са Маринком да рашчистите, ко му је наредио и како је наредио, ко је основао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али господине Грујићу, Ви сте оптужени за то узимање људи, а не Маринко. Ја Вас питам, да ли Ви знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ви мене можете оптужити да сам побио читаву Босну.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја Вас не оптужујем.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Читаву Босну. Ја сам, госпођо председнице, код Тужилаштва крив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама је у интересу да кажете ако нисте Ви да кажете ко је.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И шта је урадила полиција и шта је урадила војска и што је урадио народ, ја сам по њему командовао и војском, и народом и полицијом и избеглицама и све, ја сам супермен који има крила, који само лети, разумете, од куће до куће и тако даље и тако даље. То је жалосно, жалосно прочитати, ово нормалан човек када ово прочита, то је жалосно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли нешто тачно, да не идемо сада по тачкама из ове оптужнице, друге ове за Технички школски центар?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Из ове оптужнице друге и из прве, нема ништа тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никома нисте, кажете, наредили?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нема ништа тачно, сем што сам био председник Привремене владе и вршио функцију извршну функцију председника Привремене владе у надлежностима Извршног одбора.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је Вас као председника Привремене владе на дан 01. јуна интересовало да ли су нека села исељена, шта се ту

дешавало, да ли сте се занимали, да ли сте питали некога, како је прошло то, грађани на територији општине Зворник?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам имао времена да се интересујем, јер је то водио председник општине Јово Мијатовић и сведок «Q» и ја сам имао других послова преко главе, нисам имао када да ручам, а камоли да мислим шта ради Јово Мијатовић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, нити сте га питали, нити Вас је то интересовало?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам га питао, нити сам стигао да га питам, једноставно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да су тамо у Клиси лишени живота неки људи?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За време тог раздвајања и за време спуштања?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, прочитао сам овде у списима да, а чуо нисам никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Овде Вам се ставља на терет да сте одредили да се затворе ови у ТШЦ људи и да сте знали.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Може се ставити на терет том Поповићу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само моменат, да сте знали да је та просторија неусловна, да нема лежајева, прекривача и да нема услова за хигијену, да им је здравље угрожено, да сте на тај начин нечовечно поступали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знао сам толико колико је знао и тужилац у Београду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Исто толико?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Исто толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јер, то нисам био, нисам видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате ко је Пиварски Стојан?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чуо сам за њега, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте га упознали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Можда сам га видео, али не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте чули за њега?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да је имао неку јединицу ту своју малу, разумеш, неку јединицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега јединицу?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Некако као извиђачка, тако нешто сам чуо, али, не знам чега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Коју формацију?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ког обима?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ништа, јер нисам ја, нисам ја ни хтео да се петљам, информације о војсци, колика је јединица, каква је, то није мој посао, ја сам гледао да обезбедим хлеба и са хлебом, грејање, да свет не умре од глади, од жеђи, од зиме, разумете, да ми фабрике раде, да имам плату примити, имао сам толико.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Стоји овде на страни 5 оптужнице, да сте Ви и Поповић одлучили да се ови таоци изместе након пет дана, 05. јуна из школе у Пилицу, у Дом културе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо председнице, нека господин тужилац објасни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да су то.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Где сам одлучио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ангажовали.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Где сам одлучио, када сам одлучио?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ангажовани аутобуси «Дринетранса».

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кога сам ангажовао?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте, каже тужилац, да сте укрцавању присуствовали Ви у школи?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тачно?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није тачно, све жива измишљотина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да су одатле људи извожени у турама у камионима.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све жива измишљотина, верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И да је најмање четиристо лица лишено живота.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све жива, откуд кажем најмање четиристо лица, а на Црном Врху да је 270 нађено.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Идентификовано, господине Грујићу.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, и то је овај цифра маргинална, неутврђена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, нека буде двеста, да ли је то мало?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није мало, један је човек много. Госпођо председнице, ја не спорим да није било муслиманских жртава, било је много, више него што треба. Али било је, госпођо председнице, и српских жртава, 1.400 српских жртава је задња информација говори било на општини зворничкој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, али те жртве нису у оптужници, ми морамо по оптужници.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам да нису, зато што су, знам да нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То није место за овде причу.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам да нису, зато што су то Муслимани урадили, а њих нико не тужи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Грујићу, ми смо овде прибавили и раније смо тражили, па и Ваш бранилац је предлагао, прибавили смо Закон о одбрани, па онај Закон о народној одбрани који је важио до 01. јуна, каже овде, у овом Закону, да општина руководи територијалном одбраном. Да ли Ви знате нешто о томе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам о томе ништа, а видели сте овај «Службени лист».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По тој одредби Закона.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, верујте, а видите овај «Службени лист», молим Вас, који је то деложирао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: «Службени лист» који је изашао, молим Вас лепо, где га ставих сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево, каже у марту 1992. године Устав је донет и каже, општине на својој територији уређују и организују народну одбрану и руководе територијалном одбраном.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није тачно?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није тачно, зато је изашао «Службени лист», ево сада сам имао парче.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Устав није мењан у том погледу. Кажите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: 20. маја је изашао «Службени лист» број 6 који каже, све јединице територијалне одбране претварају се у јединице војске Републике Српске. Према томе, од тог момента цивилна власт нема никакву функцију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. микрофон, микрофон укључите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зато сам ја показивао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли зна која су његова овлашћења у односу на ТО, јер му се ставља на терет то.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Хоћете ме саслушати, молим Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја питам да ли он то зна.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зато сам ја показивао овај «Службени лист» где каже, тадашње јединице и штабови територијалне одбране преимуноју се у команде јединице војске чију ће организацију формирати и утврдити председник Републике. Значи, од 12. маја, то је војска, то више није територијална одбрана и цивилна власт нема никакву надлежност над тим. И да Вам докажем одмах, да је тако и било, има она наредба, заповест, ево је, ево погледајте, заповест од

15.05. где војска «Бирач» заповеда штабу територијалне одбране Зворник, ево каже, јединице штаба територијалне одбране вршиће контролу над тим и тим, значи да званично војска командује територијалном одбраном, разумете и да ми са тим немамо ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је одлучивао на територији општине Зворник о отварању нових гробаља?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: На захтев не знам да ли штаба или Асанационе комисије.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На захтев, ја нисам разумела.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам сигуран ко је подносио захтев, да ли Асанациона комисија или штаб, да треба доделити нову парцелу овај за гробље, јер у старој нема више места, онда је Влада доносила одлуку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли питате Ви као председник Владе, ко се то сахрањује толико да нема места на Казамбашчи и Шахбеговићима.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо, то су гробља била већ пребукирана, и наше српско гробље је било пребукирано. Ми смо морали да докупујемо земље и горе много тога, да више није имало где. И српско и муслиманско гробље је било већ при крају.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли све питали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, немамо шта питати, јер је још раније на Скупштини постављано питање гробаља.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И проширења и нормално.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то све, за која то тела се траже нова гробља, то Вас питам?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Откуд ја знам за која тела, нико ме не обавештава да ми каже, треба нам простора и предложили су неки тамо њихов неки 'простор, неки, не знам чије је шта било, разумете, и ми смо усвојили да се то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који су предложили, ко?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам ко је предложио, да ли штаб, да ли је та Комисија асанациона, верујте да не могу се сетити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, овај Марко Павловић постаје тако председник ове Комисије за асанацију.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не постаје председник, него он је формира.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је формира, пардон, да, имам ја те све одлуке које сте Ви исто нашли у предмету. Наређује, пардон, формирање Комисије за асанацију и састав те Комисије, командант штаба 19. маја и Ви сте поставили, јел тако команданта штаба ТО, као председник Привремене владе. Да ли се интересујете, шта ради та Комисија за асанацију бојишта?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јер оног момента када командант постави комисију, нормално да је комисија, његова, није моја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте виђали овог Неђу Млађеновића, директора Комуналног предузећа?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Шта ја имам са Неђом, када је Неђо у истој згради, Неђо је у истој згради где је и штаб ТО. Ту седе, договарају се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко се договара?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па, Комисија асанациона, Неђо, штаб ТО, да ли заменици да ли не знам ко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте колега Ви сада да додајете. Немојте додавати, на шта то личи.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Приказујете на штету мог брањеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ништа ја на штету, Ви реците ако нешто није у списима, да ја предочавам онда можете да реагујете. У противном, не можете. Да ли Ви знате, господине Грујићу где се налази Герина кланица?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате. Да ли знате где се налази кланица «Каракајско поље»? Да ли сте гледали овај овде записник о увиђају?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Гледао сам скице неке ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте препознали ту кланицу?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: То сам гледао, тај крај је онако, знам да је доле испод предузећа «Аутотранспорт», поред Дрине негде доле смећиште то, разумете, ја доле никада ишао нисам, ево до данас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате да се ту пуно лешева скупљало, да ли сте читали исказ овог сведока «М», сведока Косте Ерића?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све сам ја читао, али до данас ја доле нисам био нити знам где је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Санитарног инспектора Пере Павловића и ових осталих?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све сам ја то читао, прочитао, али до данас доле нисам био ни видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте нешто то од тога знали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте, добро. Да ли знате нешто о ангажовању багера Комуналног предузећа да копа те ровове?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Заиста смешно питање да ја знам да ли Комунално предузеће шаље багер. Мислим, немојте, председник Извршног одбора да буде обавештен ево иде багер. Стварно мислим, нема смисла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте познавали судију Ристић Петра?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да бих га познао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је био тај судија?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, био је судија у суду, онако мислим да је плав човек, не бих га никако могао сада, овај, не знам да ли бих га сада препознао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је он дошао да ради тамо?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ни то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је отишао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам појма, није он отишао сам, већ је из Зворника много судија и доктора и професора и, јер ми смо на нашу несрећу имали много кадрова из Србије и из Црне Горе, који су после рата дошли тамо по декрету, разумете, али када је запуцало, онда су људи покупили се и отишли у свој крај.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Господине Грујићу, тужилац на страни 5 ове оптужнице Вам ставља на терет, то је најтежи део оптужнице, да сте Ви пристали на све ове последице које су настале, и ова убиства четиристо људи у Гериној кланици, а пристали на тај начин што нисте ништа предузели у циљу спречавања да до оваквих догађаја не долази и да се заштити телесни интегритет ових заговорених лица. Пошто се о томе нисте изјаснили, онако директно.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја ћу сада одговорити питањем, како човек може да пристане на нешто, на шта није имао никакву обавезу и никакву дужност. Ја као председник цивилне власти, нисам имао никакву надлежност над војском и над полицијом. Полиција је радила свој посао, а урадили су га лоше, данас им се суди у Сарајеву, неки су чак осуђени, некима се суди, војска, неки се већ суди, разумете и у Хагу и у Сарајеву, према томе, ја као цивилно лице, нисам имао никакво право ни да одобрим ни да наредим, ни да спречим. Ко би ме послушао? Нико.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: По тим Вашим функцијама, да ли сте имали нека овлашћења у смислу заштите ових затворених лица на било којим од ових објеката?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам рекао једину функцију од свих набројаних имао сам функцију председника Извршног одбора која није имала никакву ингеренцију ни овлашћење ни над СУП-ом, ни над

војском. Нисам им могао наредити нити сам их могао, овај, нешто спречити. Према томе, то је.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И само ми реците, ова Асанациона комисија, пошто сте нешто Ви ту покушавали да објасните, па овде постоје неке писмене одлуке да је прво оформљена та комисија, па 28. априла ваљда или неког датума, стављена ван снаге та одлука, па она друга комисија, коју формира, коју фомира оптужени Поповић, а која иначе, какве су Ваше ингеренције биле над тим људима у тој комисији?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Извињавам се, шта није било?

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Какве су Ваше ингеренције биле над тим људима у тој Асанационој комисији?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никакве, јер управо.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Али, видимо да је исти састав.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јер управо, није исти састав, један је човек промењен.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Само је један, остали су сви исти.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо то што је ТО у истој згради где и Асанациона комисија и друга ствар, што прва информација о нечему дође у ТО, не долази мени. И што би ишла прво информација мени, па од мене њему, према томе, ТО је својом наредбом формирао комисију, којој ће они бити надређени и слати је тамо где добију информацију да има неки погинуо наш борац или неки грађанин или било ко, разумете, да се то извуче и тако даље.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Овај Милан Радовић, овај човек што је возио, где је он био запослен?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам појма где је.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Да ли познајете тог човека?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У рату сам га упознао.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И шта знате, да ли знате о његовим овим у то време, активностима?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Велики криминалац, да је рат користио да хапи што је могуће више и ништа више о њему и не желим да знам, то је једна положара, разумете, која овај.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: И само још једно питање, када Ви сазнајете за ово што је предмет оптужнице, посебно мислим на ово убиство? То ми је мало остало нејасно, када Ви чујете за то?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислите о овим четиристо људи.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: За све ово, за уопште и за ових четиристо посебно, када Ви, рецимо, чујете први пут за то?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: То се почело причати касније, можда месец и нешто дана.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Од ових дешавања, када се десило?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, али су биле почеле приче, те пустио их неко за паре, па да идете, те пуштани су, овај, неки рођаци, пријатељи, опет платили па пустили на босанску страну, те ваздан је прича било док се није већ полако дошло до тога да је било заиста и убистава.

ЧЛАН ВЕЋА - СУДИЈА ОЛИВЕРА АНЂЕЛКОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само још нешто, како је дошло до тога да 28. априла Влада донесе одлуку да све послове везане за асанацију бојишта сада преузима командант штаба ТО и да се стави ван снаге она прва одлука?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мислим да је то било на предлог команданта.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На предлог команданта?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чега?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Команданта штаба ТО, на његов предлог је да се та комисија стави под ингеренцију штаба ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какав је био Ваш однос кад долази Видоје Благојевић, Ваш однос са бригадом, Вас као председника Владе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Само да Вам кажем, немам ја шта, Видоје Благојевић је дошао у штаб Територијалне одбране, дошао са наређењем да преузима штаб ТО и да формира бригаду, он није дошао у општину, он није дошао мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ја Вас питам какав је Ваш однос као председника Владе, има ли неки контакт бригада и цивилна власт?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никакав однос, чак, не нисам, нисам га видео можда 10 -15 дана никако, нисам ни знао како изгледа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Кад сте га видели након 10 -15 дана шта имате Ви с њим од контаката?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па након 10 – 15 дана дошао, дошао је да нас упозна, да је он ту командант.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да формира бригаду од младих и способних људи, борбену бригаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад је то отприлике било?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па то је било петнаестак дана после кад је он дошао негде половином јуна разумете, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Половином јуна?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта каже тада кад је дошао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да је добио задатак и направио план да формира оперативну војничку бригаду професионалну која ће ићи по наређењу команде штаба главнога тамо где буде требало у држави, када општина формира од остатка богатих, сакатих, и рекао сам то већ једанпут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Значи цивилну заштиту која ће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи то се дешава око 15. јуна, он долази и каже треба то да ради јел?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Која ће поставити, која ће поставити страже по селима, страже око извора воде ове кафтаза, страже код ови, ови термоелектрана и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, добро, кажете то се дешава око средине јуна, јел?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он каже треба да се формира то све, јел?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, јел 15 дана треба да се обиђе, да види све шта има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта је првих 15 дана било?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Одлазио у јединице све, јел то је био фронт од Пилице до, до, скоро до Братунца.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Јесте ли Ви имали са бригадом неки пословни однос, Ви као председник Владе или Влада у целини?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никакав.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имамо овде неке писмене доказе добили смо, на предлог бранилаца смо прибавили, видели сте ове три књиге хашке документације?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Све сам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта можете да нам кажете о тим документима, или хоћете ја по документ по документ да Вам предочавам?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Можете како год хоћете, можете ако имамо времена.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте видели да сте стално, ево 15. јуни да бригада није формирана, није попуњена, да има пуно избеглица, да има пљачки, да штаб ТО делује и цео јуни и цео јули и тако даље, шта можете на то да нам се изјасните?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, штаб ТО није деловао, да је било проблема било је и не само до 15. јуна него и до 1995. године је било проблема и бригада никад није могла бити формирана по некаквим војним тим, овај, јер нисмо имали ресурса прво. Прво није било наоружања, друго није било војске по ВС-у, то је једноставно била сељачка војска, војска наоружана, наоружан народ који је борио и бранио своју кућу и свој живот.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево 17. јуни бригада још није попуњена, па ево овде на неким местима?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па не може бити попуњена кад нема војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па како ће бити попуњена кад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нема војске. Добро.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа опет импутирате мом брањенику нешто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нећу да седнем, стављам примедбу како водите поступак.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам овако, да ли можете да нам прокоментаришете ево овде каже неки борбени извештај од 09. јула, јула 1992., значи после Козлука и свега, каже политички органи СО Зворник у преговорима су са становништвом муслиманске националности са подручја села Ново Село које је изразило жељу да напусти територију својом вољом око 300 становника, на кога се то односи, да ли Ви можете да нам кажете ако знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сећам се да су тражили председника општине Јову Мијатовића, нека делегација преко неке везе тражила Јову Мијатовића да дође, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од кога је тражила?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, нека информација је дошла да они траже да дође Јово Мијатовић у њихово село да се договоре да мирним путем изађу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где се налази Ново Село?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Према Дрињачи, код Зворника. Међутим да до тог састанка никада није дошло, јер је Јово тада није био ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Са Јовом?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Јово тада није био ту, био је одсутан и тако да до тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па како је онда дошло до исељавања тог села?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Дошло је до исељавања тако што је то село муслиманско ударило на српско Ново Село.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ударило? Мислите борбе су биле?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Лепо, извршили напад на српско Ново Село нешто побили, нешто натерали у Дрину, нешто попалили разумете, направили хаос од српског Новог Села и онда је нормално бригада прикупила јединице и вратила ударац контра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бригада?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И шта им је даље било не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже ево опет 25. јула 1992. шта сте Ви тада били, да ли сте били још увек, пре оног хапшења великог, председник Владе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Био по доста, који двадесет?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 25. јули.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Е, 25. нисам још био, још сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Још сте били председник Владе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Још сам био председник Владе, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже овде редовни борбени изештај.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Још два дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Команда источно-босанског, команда зворничке бригаде шаље команди источно-босанског корпуса па каже: стање безбедности је оптерећено сталним досељавањем дела становника из угрожених подручја, команда бригаде у сарадњи са Привременом владом општине предузима мере на плану превазилажења проблема насталих на територији, испољава се у последњих пар дана ангажовање нових паравојски из ширег реона Лознице који теже да се убацују у шири реон Зворника, каква је то сарадња на овим стварима и пословима са командом бригаде, добровољна или?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знате шта, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По ком то основу Ви сарађујете?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Избеглице се јаве, избеглице дођу обично директно у бригаду, јаве се војсци шта ћемо, куда ћемо, и онда они зову цивилне власти имамо толико и толико избеглица, овај, треба их преузети, треба их негде сместити и тако даље, ето у том смислу сарађивали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је та сарадња?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Да ли сте неке наредбе издавали бригади?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никад ниједну наредбу никоме у животу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево 24. јуна каже примљена наредба Привремене српске владе, па број тај и тај, предата команданту.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: О чему се ради? Нека ми неко покаже ту наредбу па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У дневнику, ратном овом дневнику бригаде, јел сте Ви некад, јел Вама нешто тако познато?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, никад никакву наредбу нисам написао нити сам имао права да пишем наредбу. Шта ћу ја писати бригади наредбу. Који сам то ја чин, ја био кувар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево овде има у овом дневнику под датумом 08. јули белешка, телеграм из Дрињаче први преговори завршени, друга страна тражи да дође мајор Павловић ради реализације, упознат командант, па каже опет послат телеграм Дрињачи у 12,30 мајор Павловић долази са пута вечерас, преговоре решити са Браном Грујићем, 08. јула, е сад Ви кажете нема овог мајора Павловића?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никакве преговоре нисам вршио ни с ким.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Извештај о постигнутим договорима око исељавања становништва из реона Ново Село, послат телеграм Дрињачи.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не. То можда батаљон дрињачки, вероватно је имао контакте са њима, разумете, и то су извештавали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Помиње се Ваше име и име мајора Павловића?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не. Никакве ја контакте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел био неки други мајор Павловић 08.јула?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није, није, никакве контакте ја нисам имао са Дрињачом, ни са Новим Селом.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па ево даље телеграм Дрињаче 09.јула 23 часа 50 минута, врши се припреме за исељење Новог Села, зову Обреновића или Павловића да дође ради реализације исељења, који је то Обреновић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мајор Обреновић који је био у бригади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, шта то значи Обреновића или Павловића, јел можете Ви то ако знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Који је то, који је то датум?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 09.јули Ново Село, припреме исељења Новог Села.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не видим зашто би звали Павловића јер Павловић није био у бригади, Обреновића у реду, Обреновић је био у бригади начелник али зашто је то, можда нису били обавештени да је Павловић већ разрешен па.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није то једно место, то је на више места.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви не знате да је он ту нешто?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ваша сазнања нису таква?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево има даље ту, каже 27. јули, опет у овом дневнику, по наређењу команданта обавештен СУП да дођу на састанак у 21 час Маринко Марић и Горан из Националне безбједности затим Грујић Брано из СО и Марко Павловић из штаба ТО, позив обновљен у 20 и 50, 27. јула?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо председнице, 26. навече, имате сигурно тамо све потврђено, ја и Маринко Василић смо нападнути у сред центра Зворника разоружани, затворени у подруму, држани целу ноћ и сутрадан ујутру 27. поднео сам оставку у 8 сати ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро то смо чули.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја, Маринко Василић, само да објасним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо чули, питам Вас за ово.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Хоћу да Вам објасним, Маринко Василић, Томашевић, Славко Савић и тако, дакле ми смо већ поднели оставку и нас нема и нас неко може звати онај ко није знао да смо ми већ поднели оставке и да нас нема.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи они Вас зову, а не знају да Ви више нисте?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знају да нас више нема и нисмо учествовали на таквом састанку.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ја питам само да ли знају или не знају, човек може да каже и не знају. Добро.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

ОДРЕЂУЈЕ СЕ пауза у трајању од 20 минута.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се главни претрес НАСТАВИ након паузе у 13 часова и 13 минута.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Јел могу нешто да кажем. Ја сам заборавио на почетку, овде присуствују оштећени Нерудин Лупић убијен му је отац, баш оштећени из ове задње оптужнице, па да ли ћете Ви то да констатујете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, није предложен за сведока.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, они су оштећени, као оштећени, као учесници у поступку присуствују, па зато ако хоћете да упишете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Изволите тужиоче питања јел имате?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих питао, да се мало прецизније оптужени Грујић изјасни о томе коју је функцију имао Јово Мијатовић у то време, обзиром да се оперише са и он је тако у својој одбрани и говорио да је он председник општине, па да ли та функција уопште постоји тада у то време?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У то време Јово Мијатовић је изабран 27.12.1991. године за председника општине, српске општине Зворник, а разрешен је 27. августа 1992. године.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Ја бих Вас подсетио да постоји функција председника Скупштине општине, па да ли Ви мислите на председника Скупштине општине или баш на председника општине?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Председник Скупштине општине, председник општине није потребна функција, само председник Скупштине општине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Па да, значи није постојала функција председника општине?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: То тек сад постоји.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Скупштине општине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да. Овлашћења су потпуно различита за једног и другог, а посебно онда у време кад Скупштина не може да се састане, значи не преузима председник него преузима неки други орган Привремена влада зато је и формирана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је да Скупштина, па рекао је оптужени да Скупштина и не ради, не функционише, нема састанке, нема посла.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, да, али увек се изјашњавао о њему као председнику општине, а мислио је на председника Скупштине општине. Ја сам разумео да оптужени каже да у вези са тим и таквим иселењем мештана Клисе, Ђулића и других села одлуку доноси војска, а опет са друге говорио је о томе да каже разговарамо, преговарамо са мештанима

и тако даље, је ли то у склопу одлуке те војске или самостално, како они сад преговарају са мештанима села Клиса више дана па о томе њега извештава учесници тих преговора?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прво ја не преговарам са мештанима тих села, преговара председник како Ви кажете Скупштине општине и његов човек из тог краја кога је он донео са собом сведок «К», они разговарају, а господин Мијатовић као председник Скупштине општине имао је још две функције, а то је председник Извршног одбора странке на нивоу Републике дакле први до Радована и друго био је високи комесар, ратни комесар у тим ратних комесара Републике Српске разумете, који је покривао горњи део Подриња односно од Хан Пијеска па надаље, значи имао је много шира овлашћења од председника општине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Добро, да ли Јово Мијатовић преговара и разговара са мештанима ових села у оквиру одлуке војске па је тако ангажован или сте га ангажовали Ви испред Привремене владе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јово Мијатовић је познат од стране Месне заједнице из Петковаца где су дошли комшије Муслимани и тражили контакт са Јовом Мијатовићем директно, не тражећи никога другог него директно су тражили председника Скупштине општине да са њим разговарају.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то значи да дакле није ишло преко Привремене владе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је Вама Јово Мијатовић говорио о том исељавању, па Ви сте се нешто изјаснили али ја бих хтео конкретније ако може, да ли је говорио о проблемима које има у вези са исељавањем, било којим проблемом?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никаквих проблема није било, рекао је да су све договорили, да излазе према Сапни, а да ће он обавестити бригаду и полицију да они обезбеде да не би било проблема.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: У вези Вашег разговора са Стевом Радићем где је он Вама рекао реченицу: «Скинути су са хране, отишли су за Бијељину», па после тога Ви на ту тему разговарате, разумео сам са сведоком «К» и разумео сам да Ви онда преносите сведоку «К» ту реченицу коју сте чули од Стеве Радића, да ли је то тако?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Редоследом тако се догађало?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Значи Ви сте питали претходно Стеву Радића о судбини ових људи?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам питао о судбини него сам питао да ли набавља за те људе храну и што им треба тамо, јер нисам знао, нисам имао информације да ли су ту, нису ли ту, разумете, а њега је Мијатовић председник општине задужио за то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Набавка хране и других материјалних средстава у то време за општину по природи ствари требала је да се доноси на Привременој влади, да ли сте у вези са набавком те хране за ове Муслимане затворене у Техничко-школском центру, а пореклом из села Ђулићи, Клиса и друга места, да ли сте у вези с том набавком доносили какву одлуку или разматрали неки извештај или бавили се проблемом како набавити средства?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није било потребе никакве јер председник општине је наредио секретару који је водио привреду и финансије код кога су биле паре и буџети и он је то извршавао по наређењу председника општине.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Када је дошао код вас генерал Суботић и тражио спискове сахрањених тако сам разумео, и разумео сам Вас да сте га Ви одвели у Комунално?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Зграда Комуналног, односно те службе комуналне где су биле смештене?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У истој згради где је био смештен и штаб ТО.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Код кога сте одвели, по имену и презимену ако се сећате, генерала Суботића?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам верујте, знам да је Коста био, Пава, он нас је примио и он му је то дао у руку, а не могу се сад сетити да ли је то била ова канцеларија, или она канцеларија, ја заиста не могу то.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је још неко био ту?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не могу се сетити, не сећам се.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли се сећате јесу ли пронашли те спискове код њих?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Било их је гомила папира, он је ту гомилу узео и однео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Јел то било у тој канцеларији где сте били?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. На столу, овако.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да ли је та примопредаја те гомиле папира била у Вашем присуству?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ма не, он је само рекао ово је то, овај човек узео и однео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Да, а јел сте били присутни када?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Видео сам кад је узео.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА: Немам више питања.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Адвокат Тодоровић пуномоћник жртва. Оптужени је рекао да је имао велики ангажман око тих избеглица српских, да им је обезбеђивао место где ће да их смести, да им је обезбеђивао храну, да им је обезбеђивао превоз и тако даље, то једно, а друго када је требало сместити ове заробљене Муслимане каже да је то радио Стево Радић, зашто Стево Радић није радио и кад су Срби били у питању?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није Стево никад то радио, немојте овај.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Мијатовић, Јово Мијатовић и Стево Радић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисте добро чули, никада Стево Радић.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, значи Стево Радић није обезбеђивао, ко је обезбеђивао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није смешно.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Не, ко је, ја питам преко предсеника.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Смештај, смештај каже.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Е, то је Јово Мијатовић.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је обезбедио превоз?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И била је комисија и била је комисија.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је обезбедио превоз?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И била је комисија општинска која је смештала.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко, ко? Ко је Муслимани, ко је финансирао храну, ко је превоз, ко је одлучио о смештају?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Храну што је фалило набављала је општина, а имали смо и робне ратне резерве у дистрибутивном центру, било је тамо и пасуља и тако даље.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: И ко је одлучио да им се да то, овим заробљеним Муслиманима у Челопеку и у Школском центру?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јово Мијатовић је наредио Стеви да им се набави све што им треба.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: А што то није Јово Мијатовић урадио са избеглицама, него Ви?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Који Јово, овај.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ви сте овде рекли да су биле избеглице српске и да сте имали много посла око обезбеђења хране, превоза, смештаја и тако даље, што то није рађено на овај начин Јово Мијатовић, односно Стево Радић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зато што смо имали заједничку кухињу и за војску и за полицију и за избеглице и за све, то се кувало нон-стоп људи моји, то је хиљаде људи било данас на оброцима и нико није гледао сто

оброка, двесто obroка више или мање разумеш, према томе узимајте тамо.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је обезбедио храну за заробљенике једино ме то интересује?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из хотела «Дрина»?

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Из хотела «Дрина»?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из хотела «Дрина» ко је обезбедио храну?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам верујте ко је наредио, да ли је наредила полиција, да ли је наредила војска немам појма.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, ја сам предочила исказ сведока Василића који је рекао да је Привремена влада одлучила да се за све заточеничке објекте храна даје једнообразно из једне кухиње.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да се спрема у хотелу «Дрина», за све да се спрема у хотелу «Дрина».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То, па он каже Влада одлучила, а Ви кажете не знам, јел то тачно што он каже?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да се спрема, а коме ће делити они су одлучивали тамо коме ће се делити, значи да се спрема, кухиња хотела «Дрина» употребљена као објекат да се ту спрема на велико и да се одатле.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А не зна се за кога?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не зна.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Ко је превезао грађане из Дивича у Челопек, на који начин су превезени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: То смо рашчистили, ја сам рекао да то не знам.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Од кога је чуо да су прошли кроз шпалир ови заробљени, нисам разумео?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам разумео питање?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Аган, Аган му причао.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Аган. Оптужени је рекао да је он дискутовао тамо о том положају тих заробљеника, а онда каже да се није мешао у тај посао, да то није био његов делокруг, па зашто је онда дискутовао? И набројао је тачно о чему се прича, у дискусији.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Дискутовао сам зато што ми се човек пожалио да су малтретирани људи и што је заиста било ме срамота да се то деси и зато сам ставио замерке, нисам ја дискутовао, сам замерио Јови Мијатовићу разумеш, што је дозволио да се промени правац кретања, људи уместо да се пусте према Сапни, дозволио је да се људи одвоје на

другу страну и да се људи малтретирају и да се воде, зато сам му ја замерио.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Да ли му је познато да ови који су затворени из Дивича у Челопеку три дана нису имали храну и да је о томе неко из општине обавештен и после регулисао то питање?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја колико се сећам мени више Челопек није у оптужници према томе ја не желим на то да одговорим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како није?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја мислим да није овде у другој измењеној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте добро прочитали.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па добро ако јесте онда не знам ништа о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај део Вам је у оптужници узимање талаца и нечовечно поступање у смислу услова односно не услова за живот људи.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У «Новом извору»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него у Дому културе Челопек.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не пише тако, ја нисам прочитао, али да рашчистимо.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Како је он сазнао за овај договор о исељавању, он је то рекао али није баш то најјасније, како је сазнао да је постојао договор између Муслимана из Клисе и власти о добровољном исељавању? Ко је преговарао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: На то питање сам већ одговорио пар пута и не желим више о томе.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, не морате. Каже рекао је оптужени да је полиција вратила, полиција бригаде Бирач је вратила људе са Црног Врха, да ли сам ја добро чуо, да ли је то тачно, да ли их је полиција вратила или је нешто друго било?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је полиција.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Полиција. Која полиција, бригаде Бирач?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Бригаде, не знам да ли је рекао Бирач.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Бригаде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је бригаде.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Имамо неке податке у списима предмета да су враћени због тога није хтела да их прими друга страна, а то је различито.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Како Ви знате да је полиција вратила људе са Црног Врха?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Зато што кад су описали место одакле су враћени знао сам да је тамо постојао пункт војне полиције бирачке бригаде на том месту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, јел су они рекли или сте Ви то претпоставили знајући шта је тамо?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам то претпоставио, нисам ја то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што сте онда рекли да су они рекли да је полиција вратила?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Војна полиција.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па да.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да. Нема ко други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, да, а нема ко други?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није имао ко други.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је значи, закључак је нема ко други?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није имао ко други.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, ја немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Оптужени нам је рекао и да је 31. био тај договор око исељавања, а моје питање је сада каква је ситуација била у тим селима општине Зворник, где су се налазили Муслимани, да ли су били наоружани, да ли је било неког предавања оружја?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја све што знам, знам из изјава које сам прочитао овде и могу једино то коментарисати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, шта Ви знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја кажем не знам ништа о томе сем овог што сам прочитао из изјава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. Ево, ако дозвољавате ја ћу Вам предочити. Један сведок који је био секретар Месне заједнице у Клиси и члан кризног штаба је рекао да сте Ви и пре 01. јуна долазили на преговоре, Ви лично у Клису, да сте долазили и пре одузимања оружја и да сте гарантовали да њима ништа не сме фалити и да они мирно спавају и каже људи који су вршили Грујићеве припреме све знају и они су преговарали и гарантовали безбедност, а данас неће ништа да кажу, мисли на Бору Лукића, Здравка Пантића, Божу Видовића, Винка Радовића, Цвијана Савића и тако даље, значи питање је да ли сте Ви нешто долазили у Клису да људе уверите да су безбедни и да ће бити мирни?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никад, никад ја нисам ушао у Клису ни за време рата, ни од рата до сада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте долазили уопште?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, а да ли Вам је познато да је од њих одузето оружје, као што је одузето и од Дивичана, и од Козлучана?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не. Прочитао сам овде у изјавама да је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А тад нисте знали да је одузимано оружје?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А да ли сте знали да је од Дивичана одузето оружје и од Козлучана пре исељавања?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па за Козлук сам знао, а за Дивич нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А шта сте знали за Козлук?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да је доле, овај, Фадил договорио се са командом штаба и са Пејом да дође да покупи оружје и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко му је одузео, ко им је одузео?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Пејо, Пејо Арканов.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже то?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Тако сам ја чуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А чули сте, а Ви лично не знате ко је то?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не, не, нисам присутан и нисам знао ништа о томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте чули после да је и Дивичанима узето оружје да би остали тамо?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам појма, сад чујем први пут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад чујете, добро.

НАТАША КАНДИЋ: Кад оптужени сазнаје да је направљен тај договор о исељавању?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је два дана, јел тако.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао сам пет пута.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је два - дана, дан-два да му је рекао сведок "Q", јел тако?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И сведок "Q" и Јово.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а да ли он зна ко треба да организује то, ко спроводи то у неком техничком смислу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам каже сведок "Q" колико људи излази из Ђулића?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам га питао нити ми је рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Поменули сте Гребе, Сјенокос?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам та села, све где су села, али ја не знам, пазите једну ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, Ви сте Зворничанин, колико има ту муслиманских села у том потезу?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Председнице, то су велика села, али ко од нас може да установи колико људи је већ изашло на територију муслиманску, а колико људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја Вас питам колико села, а не знам број.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Има, пази.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која све села сте Ви сазнали да треба да?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Гребе, Сјенокос, Ђулићи, Клиса и чини ми се Грбавци су се помињали, значи пет села.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Само пет?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да, е та села су доста велика села и нико од нас тад не може установити колико је људи тог момента живело, а колико је већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам рекао сведок "Q" да сва та села иду, ови што су остали људи у селу?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте, јесте, рекао је да су се они сви заједно договорили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел сте имали идеју, јел то 50 људи, 500 људи или 5000 људи?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисам уопште питао верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас не занима?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Шта ће ме занимати ако људи сви иду, да ли био један или 101.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Због те сигурности, због изласка тих људи, због посла?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо Јово Мијатовић ми је рекао да ће он са полицијом и војском договорити да тај скуп обезбеди да не би било проблема.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли су ти људи били у тим селима које сад они помињу или су били окупљени у неком или су их?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сам ја питала, рекао је да он зна да су свако по свом селу.

НАТАША КАНДИЋ: Добро. Питање ко, овај, те преговараче значи Јову Мијатовића и сведока "Q", ко њих одређује, откуд они баш они преговарачи, добро не знам можда сведок "Q" због Бошковића, али да може ипак неко треба да их одреди?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морам признати и мени није јасна та Ваша одбрана, значи с једне стране, а и тужилац је покушао да разјасни с Вама, имате с једне стране људе цивиле, сведок "Q" и Јово Мијатовић?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А с друге стране Ви из предмета видите ону команду овога Светозара Андрића и кажете очигледно да то он наређује штабу ТО и да они то треба да ураде, каква је веза те цивилне власти и ове војне власти и да ли Ви имате сазнање?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сад Јово одједном ради нешто?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јову Мијатовића као председника не може нико одредити, он одређује друге, а њега нико не одређује, он је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Може он војску да одреди да то ради?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чекајте, он је најстарији у цивилном делу разумете, њега је звао председник месне заједнице дакле опет цивилна власт, да дође горе хоће цивили да разговарају са њим, хоће да изађе да се договоре, и он је ишао горе као цивил и као представник цивилне власти и као председник Скупштине општине, он је горе ишао, кога он треба да пита, никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумете.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Он је задња власт.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И како сад војска се у то укључује?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се сад у то укључује војска, ако Јова?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам верујте, питајте Јову, вероватно је Јово рекао господо ови људи хоће да иду молим вас дајте обезбедите ове људе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, мало пре тумачите ону наредбу од 28. маја па кажете видите да то војска наређује штабу ТО, где је ту Јова?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо то, управо то сам и мислио. Не знам ја где је он.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па кажете Јова је главни, а сад овај каже наређује Андрић, шта?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јово је договорио и одговорио, међутим војска каже е господине Јово рецимо, не може то тако, имате наредбу писмену да не можете извести војно способне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи онда се укључује војска?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Онда се укључује сигурно војска јер не верујем да је ико и није ни могао нико од цивилне власти рећи е ови иду, ови не иду, јер имате писмену наредбу војске.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам познато сазнање са ким Јово преговара од војске?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам верујте, рекао сам да сам са њим врло мало контактирао, само онда кад морам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел Вам познато зашто Марко каже да шаље ову двојицу у размену?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По ком основу он?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И то не знам, Јово је био ту, контактирао са Марком, како су договорили, шта су.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Јово и Марко контактирали, јел знате нешто о томе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, нисам био присутан верујте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, ни не распитујете се ништа?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И не питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питате.

НАТАША КАНДИЋ: Само да разјаснимо, овај, сад нам каже да је ето он имао ту наредбу Светозара Андрића, тако каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, он каже после је видео, не, после је видео, тек је касније видео.

НАТАША КАНДИЋ: Па да, али сад каже ето је, имао је, овај, као да он, закључује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он закључује после јер он је то видео тек у предмету.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никад нисам видео, закључио сам то после кад сам овде видео ту наредбу онда сам склопио неке коцкице да је само тако могли бити.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, али он, овај, 01. поподне разговара са Јовом Мијатовићем и да ли том приликом он добија, сазнаје тај податак колико је људи окупљено у Бијелом Потоку?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли зна да ли има неких убистава, да ли има неког страдања приликом доласка или изласка људи из села и доласка у Бијели Поток?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нико ме није информисао.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли зна каква су, чија су та возила која пребацују с једне стране мушкарце, са друге стране одвозе жене, чија су то возила, да ли «Дринатранс», да ли војна, да ли, чија?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Прочитао сам овде из изјаве да је Миле Јовић тамо тај који је за БО бригаду звао сведока «К» колико има камиона пошаљи камионе ту и ту, према томе никакав контакт са општином, са општинским органима.

НАТАША КАНДИЋ: Е сад, имамо значи у оптужници, ја сад, овај, прелазим када су они већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете сачекати само да промене траку. Може, изволите.

НАТАША КАНДИЋ: Е сад, овај, и у оптужници тог истог дана када, овај, када оптужени одлази, према оптужници одлази у Техничко-школски центар да тамо неидентификовани припадници ТО одузимају лична документа, ствари од вредности, новац који су предати прво штабу ТО, а командант штаба ТО прослеђује то у општину, шта он зна о томе?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, немојте да сад испада да он признаје те наводе оптужнице.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, ја кажем према оптужници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи питање је да ли је Вама познато некада у овом периоду мај-јуни месец или да сте чули да је у штаб ТО донет неки новац, драгоцености, лична документа затворених Муслимана и да ли сте томе присуствовали или сте сазнали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Већ сам се на то раније изјаснио појмам немам о томе, никад чуо нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате, добро.

НАТАША КАНДИЋ: У чијој надлежности су били ти затвореници у Техничко-школском центру?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел знате то?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чијој надлежности? Онога ко их је затворио и ко их је чувао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је затворио?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел Вам познато да их чувају припадници каракајске чете ТО?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, чуо сам, прочитао сам овде из ових изјава.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро колега, дозволите могућност да сам уморна, изволите даље. Добро, да разјаснимо до краја сад кад смо ту после нећемо имати кад крену сведоци.

НАТАША КАНДИЋ: Која су његова сазнања о тој каракајској чети, да ли зна када је формирана чета?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви знате да постоји нека каракајска чета ТО?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Знате, е добро. Ко, ко формира ту, ко чини ту чету?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Немам појма, људи из Каракаја.

НАТАША КАНДИЋ: А ко је формира?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Е формира је мој тата покојни, формира је штаб ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је командант те чете?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: И то не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико броји људи јел знате?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ни то не знам, нисам никад у њој био.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли на Привременој влади, да ли је било говора о Техничко-школском центру, да ли је сведок "Q" некада нешто излагао,

говорио на седници Привремене владе, да ли је, будући да смо овде од сведока чули да су многи од њих, овај, присуствовали, да ли је «Пиварски» присуствовао тим седницама?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Колико питања, само разграничите молим Вас, овај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел било говора на Влади о затвореним људима у Школском центру?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никад?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Било је говора само онда кад је Марко нас обавестио да нису размењени, разумете, и да ће, овај, покушати разменити, тада смо сазнали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам како је то било, тај догађај?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Онда рекли сте Ви да, да, да смо онда ми сви искоментарисали.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сам ја рекла, Ви нам реците, Ви сте били, нисам ја била на Влади.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Већ смо одговорили на то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па не, нисам Вас схватила о чему сад причате, реците нам шта Вас је Марко и када?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Марко ме пита.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Марко Вас?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Сазнање Владе, овако-онако питање, више није ми јасно питање, нек понови питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево ја Вас питам.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сад нам то разјасните кажете Марко на Влади, шта Вам је рекао, да нису размењени и када?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Први пут смо чули од Јове Мијатовића да су затворени и први пут смо чули 03. на седници Владе кад је Марко дошао да се поздрави да нису размењени и колико има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па то нам нисте испричали, то је ново.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесам рекао, како нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 03. јуна на Владу дошао Марко?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја то нисам чула.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, чекајте, ал сад нам је рекао да су од Јове Мијатовића чули да су затворени, када?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да су затворени, па поподне рекао је да је дошао.

НАТАША КАНДИЋ: А не то је у разговору са Јовом, сад говорим о седници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А јел то прво на Влади било кад је Јово рекао или Вама?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нема седнице, свако зна, нисмо само седели, мајка му стара, већ смо и радили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, молим Вас, сачекајте полако да уђе у транскрипт како ваља, то кад сте сазнали од Јове, где сте сазнали то?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: У мојој канцеларији, ушао је Јово каже шта има.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, је ли Јово био некад и на седници Владе тих дана почетком јуна?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Долазио је Јово кад је могао, некад дође, некад не дође.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, интересује ме од 01. до 08. јуна јел била седница Владе нека на којој је био Јово?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не знам, не смем да гарантујем ни да је био ни да није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Е добро, 03. јуна опишите нам ту седницу Владе на којој Марко нешто прича и шта прича?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Седница Владе, дошао је Марко човек, каже људи предао сам штаб ТО бригади, формирана је бригада и ја сам слободан, добио сам наредбу идем у источно-босански корпус, предао сам све.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 03. јуна то каже?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта каже за људе, то сте рекли?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Каже, неко је поставио питање јесу ли људи размењени, још се нису Муслимани јавили за размену, још размена није извршена али вероватно ће то завршити, људи раде на томе.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, сад само питање, овај, да ли чланови Привремене владе су претходно обавештени да су неки људи затворени кад питају да су размењени? Како знају чланови Привремене владе да су они затворени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви рекли то што сте сазнање добили од Јове на Влади, јесте ли пренели шта вам је Јово рекао, људи одвојени па?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Седница је текла и вероватно би ми поставили и то питање али у међувремену је Марко дошао и први је рекао разумете да он одлази и да су ови људи још доле, да нису размењени и да се Муслимани нису јавили, али да се ради на томе да ће то завршити.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а јел неко пита, јел чланови Привремене владе знају о томе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па рекао сам већ овде да су сви продискутовали, да су сви осудили што се до тога дошло.

НАТАША КАНДИЋ: На Влади значи?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: На Влади, осудили и да су сви рекли да те људе или предати Међународном црвеном крсту или пустити као и остале њихове породице или послати за Бијељину, разумете, тамо, да не буду ту.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли је било онда још неке седнице Владе, значи ако се тако поставило питање зато што су сви људи чули, ако ја добро разумем, па су онда поставили то питање и осудили, јел тако? Јел то било најављено на дневном реду или су људи сви знали, чули па поставили питање?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Без дневног реда, случајно је изашло то.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли се говорило касније да се то чуло, овде из списка испада да је цео Зворник знао за, овај, за Каракај, за Герину клаоницу, да ли је неко онда поставио питање па се опет на седници разговарало?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нисмо поставили питање јер није било у нашој надлежности, знамо да је корпус и бригада преузела те људе, значи што би се ја бринуо за људе о којима војска располаже.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, у Вашој надлежности није било ни оно претходно па су људи поставили питање тих затворених, па су осудили то сте нам рекли.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Да.

НАТАША КАНДИЋ: А сад ја питам независно да ли је у вашој надлежности рекли сте нам да није у надлежности, ја само питам да ли је онда неко поставио Ви или неко други питање, а шта се то догађа у тој кланици?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Није нико поставио питање јер нико није знао.

НАТАША КАНДИЋ: Нико није знао?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Нико није знао.

НАТАША КАНДИЋ: Чекајте, а Ви? Када сте у разговору са Стевом Радићем разговарали о тој храни, да ли се?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекао је после десетак дана од 01. јуна.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Рекао сам тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па добро, јесте ли после десетак дана, значи 10. јуна, јесте ли разговарали?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Човек кад ми је рекао да су отишли према Бијељини за мене је то био завршен посао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И кад сте Ви сазнали да они нису отишли према Бијељини?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: После месец дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Око месец дана касније почело се причати, разумете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се почело причати?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па јесу отишли за Србију, нису отишли за Србију, јесу отишли за Босну, нису отишли за Босну, једни пуштени, једни нису пуштени, дакле почело је једноставно да круже разне дезинформације, разумете, и данас верујте нисам сигуран шта се десило и колико је то људи заиста страдало и колико није страдало и ко је жив и ко није, ево сад не знам, кунем се у Бога, не знам.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли како кажете разне дезинформације, да ли је међу тим дезинформацијама било и приче неке да су убијени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Па ја Вам реко било је свакаквих информација, и да су неки убијени, и да су неки пуштани за паре, и да су неки побегли и да су неки размењени, према томе немојте ме гњавити више, не желим више на ту тему да причам.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, сад сте нам рекли да је било убијених, шта сте Ви онда предузели, шта сте, како сте реаговали на то?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Чега?

НАТАША КАНДИЋ: Па на то кад је било значи између осталог и приче да су, овај, били неки убијени?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Отишли су у Бијељину прва информација је била, значи у Бијељини сам знао да постоји легалан камп где се људи скупљају, заробљеници, јаван камп.

НАТАША КАНДИЋ: Добро, а ја питам сад за ово што сте нам рекли.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ма после кад се чуло, после.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте ли предузели нешто да то проверите, ево питање једноставно?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ама шта ћу ја проверити кад на њима има војни истражни органи који то воде и који то испитују, јел долазио војни истражни орган из Бијељине, имате овде човек је сведочио који је то испитивао и што би ја сад, ко сам ја, јел сам ја војни истражитељ, нисам, војска је имала, војска је испитивала, послала свог истражитеља, утврдила шта је утврдила, предузела шта је предузела, нисам ја над војском и над Богом да ја идем сад тамо команданту корпуса да отимам папире да видим шта је урадио.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је на Привременој влади било некада говора о набављању врећа или о одлуци да се неко шаље негде у куповину да набави то?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Свих пет година рата био је, овај, набављање.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, у то време, молим Вас у време обухваћено оптужницом?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У то време да ли су набављане вреће за сахрањивање?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Откуд ја, нисам ја набављао, нисам ја плаћао, откуд ја знам, схватате.

НАТАША КАНДИЋ: Не, не, ја само питам да ли је било на Привременој влади?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Комисија тражи, поднесе захтев Секретаријату за привреду, за финансије, имамо рачун ту и ту наручимо, платимо, они оду донесу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви као председник Владе некада имали у рукама одлуку да се набави толико и толико?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Никад ми о томе нисмо одлучивали, једноставно колико је требало толико је набављано.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Без одлуке?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Без одлуке.

НАТАША КАНДИЋ: А да ли се говорило о томе на?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел се говорило на Влади о томе?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Немам више питања.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Само желим да нешто, ја знам да у списима предмета имају неке фактуре од «Дринатранса» и од.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То смо већ предочавали раније за Батковић да.

Адв. ДРАГОЉУБ ТОДОРОВИЋ: Добро, хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има ли још питања? Нема. Добро. Имате ли још нешто да кажете?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Госпођо председнице, ја сам 10.-ог добио решење о продужењу притвора и он се лепо позива овако каже: оптужницом Тужилаштва за ратне злочине КТЗ од 12.08. значи она прва оптужница је овде, по њој се продужава притвор, не продужава се притвор по другој оптужници измењеној.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па предмет је био по жалби господине Грујићу.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Молим Вас само да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У Врховном суду, шта сад?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мало ме саслушајте, ако имате пет минута, ако немате друга ствар, и даље каже овде из доказа прикупљених у досадашњем поступку кривичном поступку произилази основана сумња и тако даље и тако даље и на крају каже доле, имајући у виду да је дело

извршено под посебно тешким околности које произилазе из саме природе дела, начина извршења истог и то учешће повезано деловања већег броја окривљених према више оштећених проузроковано последицама лишавања живота више лица, мучење, тешко телесно повређивање оштећених, присиљавање на противприродни блуд, одузимање новца и тако даље, и тако даље, дакле у образложењу се описују све оне радње које су изостављене измењеном оптужницом, дакле ни једанпут се не помиње ово под а) што ме је тужио тужилац да присилно, овај, одвајање талаца, не помиње се присилно исељавање козлучана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па нисмо ми то решење, ово Веће није то писало.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ово говорим као увод за друго шта, знате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Е, зато, дакле ја не могу да схватим да Ванрасправно веће није ни погледало измењену оптужницу разумете, да се по њој понаша.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па јесте се жалили на то решење?

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ама жалио се господин ту, међутим, мислите да тамо неко то погледа, нико то и не погледа само препише старо и машала врати назад.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам ја, као што Ви не знате, не знам ја горе они шта раде.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Хоћу да Вас упознам као председника овог Већа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам зашто.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Ја сам човек стар 65 година, држите ме овде четири године већ у ћелији без ваздуха, без Сунца, без воде, без, без живота, без светлости, где ми је, болестан сам, стар сам, уопште више не видим разлог због чега ме држите, да би се одредио некоме притвор мора да постоји разлог, а то је да не понови дело, нема више рата не могу га поновити, да не утиче на сведоке и нема више сведока сви су саслушани, да не побегне нема бојазни да ћу побећи зато што сам дошао сам на позив.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте ни по једној од тих тачака у притвору о којима сад причате.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Управо зато Вам и кажем ја. Тачка 5. је факултативна тачка која у одређеном временском поступку може да се измени и на предлог тужиоца или на предлог Ваш да се укине притвор и ја овога пута апелујем на господина тужиоца на његово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није сад време за доношење одлуке, сад имамо да саслушамо другог оптуженог, знате.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Мени је увек време, ја морам поново да се вратим у казамат.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим Вас, ако имате везано за одбрану за ову оптужницу да нам нешто кажете.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Кад ће бити време, хоћете одвојити време за то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Доћиће време али кад завршимо, одбрану кад узмемо.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Добро, онда ја мислим да је заиста време да о томе одлучите Ви, а не Ванрасправно веће и да ме пустите да се браним са слободе јер сигурно нећу пореметити ток суђења нити ћу било какву штету, па Вас молим господине тужиоце испоштујте реч Вашу или Вашег колеге, обећали сте да ћу бити пуштен да се браним са слободе, па Вас ја чекам као човека, чекам, држим Вас, во се каже веже за рогове, а човек за језик, ја заиста као човека чекам и трпим и само што нисам још прско кроз, ја Вас молим предузмите нешто и предложите Већу да се ово оконча, држављанин сам Србије, пријављен у Србији, дакле сви услови су ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко каже.

Опт. БРАНКО ГРУЈИЋ: Брате лепи, побећи нећу, ако сам крив ту сам, разумете, молим Вас учините нешто као човек, ето.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите. Добар дан.

ОПТУЖЕНИ БРАНКО ПОПОВИЋ

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па ја бих Вас молио прво председнице да ми се омогући да несметано изнесем целу своју одбрану, а друго да обавестим Веће да као и прошли пут што су се десиле неуобичајене ствари пред изношење одбране овог пута је још драстичније, односно нађена је монтирана бомба на братовој кући што је полиција и судски органи у Сомбору, овај, обрадили да тако кажем и наше је размишљање да то има везе са оним што предстоји изношењу моје одбране. Ево то сам хтео да Вас обавестим, а спреман сам да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад се то десило, бомба?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: То се десило прошле недеље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја први пут сад чујем. Шта код?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: На братовој капији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На капији од Вашег брата?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А на кога Ви сумњате господине Поповићу?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сумњам да је везано за овај целокупан предмет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја кажем на кога сумњате?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па немојте очекивати од мене да тако нешто неодговорно кажем за било кога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јел неко прети породици или шта?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Пре тога јел нешто било што би иницирало размишљање ко би то могао да буде, па се реализовало том претњом или шта? Нисам схватила, јел то сад утиче на Вашу одбрану или шта?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па да Вам кажем, ја само, ја указујем суду на дешавања, прошли пут је за изношење одбране било оних проблема које сам имао у соби који су резултирали чиме су резултирали, сад се појављује ово.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чиме су резултирали?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Резултирали су мојим здравственим стањем које је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хоћете ли Ви давати одбрану или?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хоћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хоћете?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Хоћу. Ја кажем још једанпут молио бих Вас да ми се омогући да изнесем одбрану у целости.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите изнесите одбрану, почните.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Пошао би по ономе како је, како је и оптужница дата, надам се да нећу бити осуђен, да нећу бити осуђен због тога што сам оптужен, а да ћу чињеницама успети да докажем да нисам одговоран за оно за шта сам оптужен. Насељено место Дивич је насељено место у које су српске снаге, да тако назовем, ушле, иначе ту су били насељени Муслимани скоро 100%, као последње место у које су ушле српске снаге, непосредно дан по узимању Кула града. Узимањем локације места Дивич отворена је комуникација према Милићима и Власеници, с друге стране прекинута је комуникација према Кулаграду и снагама које су биле на Кула граду које су биле уочене и с треће стране дата је безбедност хидроелектрани. Ово све ја нисам аутор тих осматрања па да могу да кажем да сам ја видео да комуникација постоји између Кула града и Дивича, нити сам ја био аутор тај који може да каже прикупио сам податке да се припремао било какав атак на, на ову хидроелектрану, него сам то слушао касније од официра Југословенске Народне Армије који су о томе причали, према томе ја у томе

непосредно актер нисам био. Да би се ушло у Дивич, кажем претходила је, претходила су борбена дејства на Кула граду које су и као на Дивичу биле врло интензивне, ако могу тако да их опишем. Иначе након узимања села Дивич ја сам се са Дивичанима сусрео четири пута. Први пут у штаб је дошао човек који се представио као Мирсад, представио се као човек који је испред грађана Дивича по договору добио овлашћење да може комуницирати са представницима власти у Зворнику. Дошао је тог пута тражећи некакву потврду, некакву сагласност да превезе двојетроје болесних људи до Дома здравља, на моје питање о чему се ради и зашто не може да их одвезе рекао ми је да се не боји он ни полиције ни војске, војска је била дислоцирана у «Стандарду» него се боји оних да кажем слободних стрелаца који су били по граду и за које је чуо да постоје јер телефони су радили. Ту потврду сам ја на неки начин формулисао и ту потврду сам дао, а истовремено сам обавестио СУП и обавестио, овај, снаге Југословенске Народне Армије које су биле у «Стандарду» да ће се том потврдити људи користити са Дивича да би могли довести болесне до болнице. Није било примедби да су имали неких проблема, није било жалби да је било, овај, било каквих неспоразума са било киме. Други сусрет је био када се исти Мирсад са још два човека појавио са молбом да он и та два човека заједно са једним малим камионетом пређу у Србију ради набавки за кога не знам, да ли личне набавке за кућне потребе или набавке за село, не знам. Тај део нисам могао урадити сам него сам питао и војне структуре, питао сам полицијске структуре, питао сам и политичке структуре и сви су у неку руку изузев војске били за то да се омогући људима али да се они обавежу да се врате у село. Били су сви изузев војске за давање тих сагласности да ти конкретни људи пређу у Србију и изврше набавку неопходних потрепштина за кућне потребе, зашто је војска била против, била је против тога што је чини ми се бојала се да не би успоставио се контакт по безбедносној основи у Србији. Пошто је то договорено, а мостови су били чувани од стране војске и полиције, пошто је са њима договорено потврде су им биле довољне за пролаз, ја сам једино добио дозволу од војних структура да у Зворнику и од полицијских структура у Зворнику да са полицијским структурама у Србији договорим да им они не би правили сметње, да ти људи могу отићи, да могу купити робе и да се могу слободно вратити у Зворник и то је и урађено. Трећи сусрет са Мирсадом је био, односно у том моменту ми је Мирсад рекао да истовремено у самом селу ситуација, кад смо разговарали, није добра, да су се тензије које су већ дуго стваране, то је месец и нешто дана, дигли до нивоа да прети опасност и да људи траже иселење и да некаква врста побуне и тако даље, људи не раде, немају плата, немају извора живота,

па смо онда разговарали да би вредело са тим људима мало поразговарати у оном смислу политичког разговора да би се примирила ситуација, опет у консултацији са војском, опет у консултацији са полицијом договорено је, они су инсистирали на томе да дођем ја на разговоре са тим људим да се покуша тим људима, да се покушају једноставно смирити. Тај скуп је одржан у великој сали хотела, хотела тамошњега и шта су они изнели. Они су изнели да није проблем ни са војском која држи барикаду, није проблем ни са војском која је заузела Дивич, него је проблем са којекавим слободним друштвима да не кажем бандама које упадају и дању и ноћу наоружане, упадају у куће, туку, пљачкају, одузимају и понашају се силецијски. То кад сам чуо ја сам касније предузео одређене мере, нормално нисам могао сам, али сам обећао људима да ћу покушати да са војском између да се, кад говорим о војсци говорим о ЈНА, да са војском између да се постави и још једна барикада пре барикаде која је постојала пред хотелом «Видиковац», а то је на улазу у само село. Том барикадом било би, била би постављена контрола уласка-изласка из села, трећа барикада је била према хидроелектрани. На самом скупу је због тих тензија избила два, и потврдила се у неку руку тај набој политички који је постојао, овај, избила су два експлозије. Први експлозије је избио провокацијом једнога, ја сам касније дознао да је то Бербер из Малог Зворника, провокацијом једном недоличном и касније доказано неистинитом која је могла да резултира лоше по нас који смо дошли тамо на разговор, а друга провокација је избила када је међу људе утрчао човек и рекао «ено их туку хоћу». Заједно са осталим грађанима из тог скупа смо изашли сви напоље и стварно истина је, ја и сад могу описати како је та хоћина летња кухиња изгледала, тројица су побегла напоље, четврти је побегао према Дрини, нисмо успели да дознамо ко је, сели су у неку «Ладу Ниву» и побегли, а ми смо остали да посматрамо, хоћа је био пребијен. То је још био мотив додатни више да се поразговара са војском и успели смо убедити војску да војска постави трећу барикаду, дакле кад говорим, опет наглашавам о војсци говорим о војсци ЈНА. Ту је помогао пуно и овај Обреновић и Тачић и сви заједно да се та барикада постави и на такав начин успостави контрола у Дивичу. Ја после информација од тих људи из Дивича нисам имао никаквих да има нереди, да има проблема, да има пљачки, да има отимања и тако даље. Мислим да се уствари доста ситуација и смирила, та је барикада, богами, дуго и остала заједно са осталим барикадама, јер су уствари оне после војсци чиниле једну целину. Трећи пут кад сам се сусрео са Дивичанима било је, сад ћете ми, мало ће вам деловати неозбиљно, било је долазак Мирсадов у штаб са још двојицом људи, донели су тепсију пите, каже нана умесила, па

послала ваљда због тога што смо се толико ангажовали, па је због тога послала жена, и то смо заједнички и појели, а ја сам због тога имао и оних пријатних и непријатних, овај, провокација. Четврти, мој последњи сусрет на жалост последњи, сусрет са овим људима на Дивичу је био једно после подне били смо код Бране у канцеларији и ја сам био у фази, у фази кад сам предавао дужност, јер се то знало већ од 14. да ће се Територијална одбрана и сви ти остали видови одбране трансформисати у Војску Републике Српске, ја сам био код Бране у канцеларији и било је још људи, знам да је био Славољуб Томашевић, јавио се телефон, Брано се јави и после разговара каже Дивичани траже да неко дође горе код њих на разговор. Пао је договор да то одем ја и ја сам отишао, са мном је био један војник и био је Керкез, ја мислим да се зове Драган из Руме, био је сведок у овоме у поступку. Нашао сам Мирсада и још двојицу људи на путу пре «Видиковца» дакле ту где се улази у овај Дивич. Нашао сам га ту, обавили смо разговор и они су ми казали да су се у селу договорили да мимо свега они хоће да се иселе. Нагласили су да би они хтели да се селе према Кладњу, нагласили су да им треба помоћ у том делу од стране општине у смислу аутобуса, договора на траси транспорта, одређених лица који ће бити у аутобусу за обезбеђење, не да обезбеђује некога од њих, него да обезбеђује њих од некога с поља на путу, јер један човек наоружан међу 50 путника не значи ништа. Ја сам препоручио да, да за то се обрате поново Брани али ће Брано онда из оквира Скупштине општине одредити човека који ће се бавити са тим и који ће пружити им помоћ. Вратио сам се, о томе сам информисао Брану и даље ја о тим догађањима све на жалост до оног трагичног догађаја 26. за Видовдан многе ствари не знам. Делује вам чудно, али обзиром да сам био у фази примопредаје свих дужности с обиласком, обиласка линија са Благојевићем који је у међувремену већ стигао, преузимао дужност, људи из штаба су већ били прешли на своје дужности у бригаду, ја са тим људима у време иселења тог несретног путовања према Кладњу и враћања, њиховог доласка и боравка пред општином, упућивања на Црни Врх и повратка са Црног Врха, односно боравка на аутобуској станици, стварно се са њима нисам видео, да сам се са њима видео мислим да би пружио више него, него максимум што би могао пружити да се тим људима помогне јер стварно у овој сарадњи коју сам имао с тим људима ја нисам имао никаквих проблема. Дакле, то је оно што ја о Дивичу могу да Вам кажем, трагедија је, ти људи ничим нису заслужили оно што су доживели, а ко је себи дозволио да у Зворнику договорено и на пут упућене људе без икаквог раздвајања да их раздваја на терену, то је мени запрепашћење. Да је било ко у Зворнику тако нешто хтео то је могао урадити где год је хтео без театарности и без те велике јавности,

дакле то није нити идеја, нити је било размишљање у Зворнику да тако нешто треба урадити. Моје да кажем даље сазнање везано за, за људе из Дивича било је трагични Видовдан кад сам негде у подневним сатима после подневним, извините, овај, сазнао за несрећу коју је починио «Репић» у Дому културе, тад сам сазнао да је Дом културе место где су људи смештени, један део људи где је смештен, тад сам сазнао да су то људи који су одвојени силом од фамилија и ту остављени, а фамилије отишле, тад сам сазнао да је «Репић» починио то што је починио из беса, из зови то како год хоћете из љутине, ја сам не бирајући средство отишао до милиције на српску страну преко пута моста то није милиција из Малог Зворника, то је била милиција из Шапца молећи их да, сад ја под знацима навода ћу то казати «тог лудог Репића» ухапсе и помогну, помогну једноставно у Зворнику да се решимо те беде. Они су то одбијали јер каже нису дела у оквиру Србије, него су дела у Републици Српској па ипак на интервенције са неким путем везе, ступили у везу и тај им је неко из Шапца ваљда одобрио и они су «Репића» и ухапсили. У оптужници везано за, за Дивич спомиње се да су ти људи вратили су се из са овог првог путовања, да га тако назовем, и да су боравећи пред Скупштином општине били опскрбљени, колико сам чуо, били опскрбљени храном, водом, а да су онда упућени на Црни Врх, Црни Врх није локација коју су држале зворничке снаге војне кроз одред, а кроз тај одред су били смештени сви територијалци. Ко је тамо наредио да се возила врате, ко је наредио, могао је само наредити онима који су пратили аутобусе, ко је наредио да се људи раздвоје, то немам ни информацију, ал мислим да треба тражити само међу онима који су вршили дужности у командном саставу на Црном Врху, дакле на тој ужој позицији. Ја још овде везано за Дивич могу да додам да је у току тих припрема Дивичана била непосредно, а по налогу корпуса Војске Републике Српске, у току примопредаја дужности, не само примопредаја дужности између једног и другог команданта. Налогом, Законом Војске Републике Српске наредбом главног штаба и наредбом корпуса територијална одбрана као вид организовања народа за одбрану је преведен у бригадни систем Војске Републике Српске као такав начин система одбране у Републици Српској, дакле територијална одбрана као вид организовања је једноставно физички нестајао са свим својим органима и својим командатима, а бригаде са својим командантима, команданти су долазили и раније, командант Благојевић дошао пар дана раније у Зворник што је и сасвим нормално, он је и био најављен да ће доћи, он је тих дана око 27. – 28. већ формирао свој штаб бригаде, већ су знали сви, знали су сви и распоред по батаљонима и организационо ко којем батаљону припада, ово наглашавам посебно батаљони како су

били преорганизовани били су реорганизовани, ако је батаљон Малешкић био онда је сад могао да буде батаљон Малешкић и Козлук заједно, како је то командант нашао за сходно тако је и поставио, тако је и поставио и свој командни састав. Никаквог, кад се говори о трансформацији ја бих молио суд, никаквог ту није било постројавања јединица својствених у касарнама, па да се саопштава ова чета и овај вод од данас нису у том батаљону, него припадају томе и томе и командант је тај и тај, не, на терену где се држи линија људи у рововима иза запрека само су дознавали преко нових команданата и по ситему рекла-казала нисмо више овај батаљон, него смо онај батаљон, а није више командант Перо, командант је Мико. Ту негде 27. – 28. мислим да нема ни једног јединог терена, терена на линији раздвајања који нису са потпуковником Благојевићем и пратњом непосредно обишао зашто, судија Крстајић неће замерити једанпут је питао, ја сам дао повод, једанпут је питао па шта је тамо командант радио, он тамо ништа није радио. Радио сам пуно, ја сам као командант штаба ТО по договору док је Обреновић путем батаљона водио војно-оперативне послове, ја сам радио оне послове на терену политичке, прво спречити бежање из јединица, друго учинити да људи се одазову војним позивима, треће учинити да насељена места и становници из насељених места који чим заупуца спреме се да бежу зауставити их да није свака пуцњава опасна по живот, четврто тамо где загусти да условно тако кажем организовано смо ишли тамо да смиримо ситуацију и политичку и свакако и да будемо поштени, бежање није било само из страха, бежања није било само због тога што се хтела избећи војна обавеза, хтело се побећи неки пут и отићи у пљачку, прикључити се овим «слободним стрелцима» јер су ти «слободни стрелци» волели да дођу на линију и покажу, е, па док сте ви на линији, ми смо набавили телевизор. Хтели су, дакле, и то прикључити, тај рад је био свакодневан и на сваком терену и у тај рад сам увео и команданта бригаде. Што се тиче, везан је на ово све сам Челопек. Челопек и Дом културе посебна трагедија, то сам начео, посебна трагедија јер никакве основе нити икакве жеље у Зворнику није постојало да се ови људи раздвоје, дакле није постојала никаква жеља да ови људи, да уопште треба Дом културе или било какав затвор да се овај део људи, мушкараца војноспособних људи смести, да је то постојало, не би били из Дивича ни пуштени, да је таква жеља постојала били пред општином раздвојени. За податак да је у Дому културе смештен један број људи војних обвезника Муслимана, рекао сам и понављам, сазнао сам за Видовдан 1992. године после подне кад се трагедија десила. Заједничко је двориште Комуналног предузећа и штаба ТО и ту је дошла вест да се десила тамо трагедија. Ја нисам знао уопште да постоји такав објекат,

накнадно сам сазнао чак да је формирана и посебна наменска полицијска јединица која је требала да чува и сачува те људе. Из онога што сам чуо у току суђења у прво време између тих људи између грађана у Челопеку, између полицајаца није било никаквих проблема колико смо чули и оно и ракија и вино и све остало, али овај, ја нисам знао кажем до Видовдана. Такође понављам, нити сам учествовао нити сам знао да су се људи вратили са пута за Кладањ и да су људи преупућени за Црни Врх, односно да су се вратили на аутобуску станицу и смештени прво војни обвезници у Нови Извор па онда после у Дом Челопек. У то време, то је већ негде ја мислим 27. – 28. није било ни потребе да било ко о евентуалним непријатности које се дешавају, а очигледно се дешавале у јуну месецу, или првих дана бар како су сведоци казали није било никаквих проблема, у јуну месецу није било ни потребе ни могућности нити сврхе да било ко мене обавештава или штаб обавештава о нечему што се дешава у Дому културе, зашто ово кажем није било потребе због тога што штаб и ја нисмо постојали, друго није било могућности, такође нисмо постојали. Постојали јесмо до 01., али ако отпоштујемо оно што су сведоци казали овде да су првих дана ти људи затвореници седели слободно напољу, пили ракију, сок, пушили, онда значи тих првих дана није ни било проблема, проблеми су настали касније, а тад већ није ни било тамо, нити ме је могао ко извештавати, указујем. У једном тренутку сведок је рекао кад је почео лудовати «Репић» кад је почео правити највеће нереде, онда су они неколико пута звали «Стандард», мислим да ћете то у транскриптима наћи баш тако, звали су «Стандард». У «Стандарду» је војна сила целокупна која у то време постоји у Зворнику то је бригада и сви њени органи и командни састав. Чули смо сви заједно овде да ни један од тих полицајаца за које сам чуо да су формиран, није ни покушао ни раније, ни другачије ступити у везу са мном, чак ме је изненадило да нису обавештавали ни своје претпостављене команде јер знам да је у СУП-у била команда, дежурна служба 24 сата. Наглашавам полиција дакле овде сазнајем да је то посебна полицијска јединица која обезбеђује тај објекат, полиција од првог дана до последњег дана је засебна институција и нема изузев кад треба се испомоћи нема никакве везе са системом ТО-а односно после бригаде. Посебно је министарство, посебно је командни састав, посебно чак и униформе, могу бити сличне али су различите. Имали смо прилике у сведочењу господина Војина Вучковића «Жуће» ћути како је информација до њега дошла о несрећи звана Челопек. Молим Вас, чули сте и од његових блиских сарадника то је Микац, то је Керкез, а ја могу да кажем и то ћу аргументовати «Жућина» тврдња не стоји и није истинита. После, о чему ћемо касније после оних догађаја упадања у штаб и ногом отварања врата, после тих

малтретирања и животног угрожавања моја комуникација са «Жућом» није постојала, нити би постојала. Он је био очигледно, бар како они описују на другом терену, дакле ван, чак ван реона Зворника. Његова прича да је мене тражио у «Стандарду» молим Вас господо судије проверите да ли је ико икада у «Стандарду» имао било каквог старешину или војника под именом Поповић Бранко или Марко Павловић. Ако нађете да је био онда сам то ја и онда «Жућа» говори истину, али уверићете се сами да то не одговара истини. Његова даља прича, јурио по граду, знао он где сам ја, па ме тражио по граду, нашао ме и онда смо интервенисали и тако даље, чули сте кажем и од самог Микца кад он каже да то није тако него да су они лично отишли горе, да су га нашли и сјурили се колима до места до кафане где је он виђен и нађен где му је «Жућо» пришао. Према томе, ја о дешавању трагичном у челопечком дому немам никаквог појма, нити сам око тога икад разговарао са «Жућом». Питање је, питање је, личних ствари, одузетих личних ствари и Пиварског, покојног Пиварског. Молим Вас, само ћу кратко направити увод, а онда прећи на ово детаље.

Пре него што је Пиварски дошао са овим туђим стварима, да тако кажем, био је онај екцес када су они напали међу њима и Пиварски, када су они напали штаб. Дакле, то је било раније. Сада да се вратим на ову ствар. Истина је да сам ја једно послеподне, чак немојте замерити ако будем довољно дрзак и безобразан, па да кажем да је то 25. маја, тај 25. мај ћу споменути и касније, везано за упад у штаб, да је то било 25. маја предвече, дошао сам у штаб и већ је у штабу била атмосфера таква да се разилазило. Био је сведок, мислим да му је шифра «Р», нисам сигуран, мислим да је «Р».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Имате ту испред.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте, сведок «Р» и мој је утисак да је био још један човек. Ја како му је име, мислим да је био изузетно мршав, кошчато лице и мислим да је био још један човек, нисам сигуран. Затекао сам на столу, како се улази с врата, затекао сам на столу једну малу торбицу која највише личи на, мени бар, највише личи на оне женске торбице од скаја, где иду на пијацу, и Пиварског са леве стране, што ме је зачудило, јер једноставно, после онога инцидента, није нам било место да будемо заједно у истој просторији. Окренуо сам се и питам, шта он тражи ту. Мени је показана торбица, погледао сам у торбицу, у торбици је било сатова, ланчића, па не знам ни ја чега све, да Вам кажем, ручних, цепних сатова, свега и свачега унутра је било. Питам, чије је ово, каже Пиварски, моје. Одакле ти, каже из затвора. Е сада, затвор је обезбеђивала полиција. Слати то поново у затвор није имало сврхе. Ја сам се одлучио и рекао служби, направите записник и

ово однесите у општину и предајте. И ушао сам у канцеларију. За мном је ушао Пиварски и покушавао да ме наговори да му то оставим. Завршили смо разговор веома брзо, са јасном констатацијом да њему није место овде и после онога упада и после онога чуда што су направили, да му није место овде, а да са туђим стварима не може располагати. И он је изашао. Никада више, што се мене тиче, могуће да је он у простор тај доносио нешто, али предамном то није урадио. Ако ме питате да ли је могуће ово да су ствари одузете од људи који су били затворени у Челопеку, све је могуће, мислим да је мала могућност чак и безначајна могућност. Ово кажем због тога, што ја колико могу да лоцирам, то се са Пиварским десило 25. маја. Немогуће да су 25. маја били људи у Челопеку, то је немогуће затворени. Зашто кажем 25. мај? Ја као бивши активиста политички, за 25. мај сам био много везан, то ће се још једанпут показати и мислим да је то било баш 25. маја послеподне, да сам дошао послеподне, због тога што сам око подне био на неком ручку, попили и зезали се. Мислим да је било 25. маја и да то није могло да буде никако из Дома културе, да ми је рекао да је из Дома културе, ја бих те ствари рекао да се однесу у затвор, али пошто је рекао из затвора, ја сам послао у општину, јер мислим да је тамо било једино сигурно место. Ако прихватимо да је покушај крађе или отимања таквих личних ствари покушај да се неко обогати, ја бих Вас молио, госпођо судије, онда је нелогично да тај исти, када други пут украде, да дође опет на исто место, да ризикује да му оно што је хтео да се обогати, да му неко узме. Тако да што се мене тиче, других долазака Пиварског са личним стварима грађана није било. Да ли је он долазио у штаб и са осталим административним радницима нешто тако слично радио, не знам.

Мислим да је, када се говори о Дивичанима и о Челопеку, битно да укажем још на један моменат. Од свих сведока који су овде били, када се говори о доласку људи са, одвојених људи, мушкараца, у «Нови извор», у затвор, нико од оштећених, ја тако то зовем, нико од оштећених не рече да сам ја те људе пратио. Једини човек који је то видео и који то зна, то је стари, стални онај дежурни који мене види, са којим сам ја изгледа већ и спавао, то је Лазаревић. Нико више, ниједан оштећени, ниједан полицајац, нико то не рече, једино он.

Прешао бих, прешао бих ако дозволите, на овај део везан за Ђулиће и Клису. Молим Вас, дешавање 01., узећу само воде, дешавање 01.06. је за мене познато само делимично. Прво, 01.06. већ увелико сам ослобођен своје дужности, својих обавеза, не само ја, него и штаб, ја сам у послеподневним сатима дошао у штаб, нисам ни пошао у штаб, него сам пошао у општину, не би ли се срео са људима са којима сам

сарађивао, да се поздравим, да се опростим и да се разиђемо. Нисам, када сам наишао на друм пред штабом, на неколико аута што је неубичајено, онда сам ушао унутра да видим шта је. Тамо је била нека ларма, нећу употребити речи које је употребљавао Брано, псовке, било је доста људи и ја сам успео да сазнам чињеницу од Риђошића, да је, да није испоштовано оно што је договорено и да људи су раздвојени који су требали да се иселе из Клисе и из Ђулића према Тузли. Ја Вама желим казати, нисам знао да се воде преговори о било каквом иселењу људи из Ђулића и Клисе. Нисам знао ко преговара и у име кога преговара. Нисам знао ни како је договорено, ни како да се иселе, ни ко да им обезбеди превоз, ни на ком правцу треба да се људи иселе. Није било ни основа да ми било ко о томе обавештава. Штаб ТО у то време навелико не постоји, још постоји више у навикама, него што постоји функционално. Све војне функције је преузела бригада и бригада их је са својим штабом радила. Ниједан потез у штабу није могао бити урађен, а да није био у сагласности са Законом о војсци Републике Српске, и да није био у сагласности са оном наредбом коју је послао корпус. Командант бригаде је дошао, иначе нешто раније. Ми смо се упознали, рекао сам шта смо све порадили и он је човек снимео целу ситуацију, формирао себи штаб, из штаба ТО планиране људе пребацио на нове дужности и они се више у штаб ТО нису ни јавили. То можете погледати и код оних људи који су овде сведочили, када су прешли у бригаду да раде. 01.06. кажем дошао сам послеподне и наишао сам на ово што је било. Мени је, ја ћу овде покушати да будем прецизан, али постоји могућност да грешим, али само мало. Мислим да ми је заповест, да ми је рекао да се спискови направе у канцеларијама штаба због тога што немају у касарни праве дактилографе, него имају оне са два прста, мислим да ми је то рекао потпуковник Благојевић или овај Илић, овај инжињерац, један од њих двојице, али мислим да је био потпуковник Благојевић који је рекао, треба направити спискове људи који треба да иду у размену. Нити сам знао одакле су спискови, ни ко их је донео, ја сам једино сведоку «Р» и овој девојци рекао да узму то да откуцају и они су то људи откуцали. Када је то завршено, већ је увелико, Благојевић је рекао да ће он доћи да потпише и да ће дати упутства последња, назовимо их, преговарачима. У канцеларији бившег команданта ТО, за конференцијским столом седео је мени један непознати човек, а за редовним радним столом, седео је Брано и нешто лупао шакама по столу. Сазнао сам да тај мени непознати човек је један од људи који ће ићи да преговара у Тузлу, а да треба да иде двоје. Чекали су се спискови да се заврше, наводно је у Тузли по некаквим информацијама, постојао велики број Срба који су били под изолацијом у Тузли и требало је да се изврши на овакав начин размена, и

с једне и с друге стране да се реши тај проблем. Доста дуго се чекао Благојевић да дође, а сведок у овом поступку овде се води као сведок «Q» је мало пожуривао тај део, јер се, јер је он од некога добио обавезу да одвезе те људе на линију раздвајања где би их пустио да пређу према Тузли, а богами се припремало вече. Он је хтео, вероватно се плашио највише ових повратника који су били напали штаб, он је хтео за вида да се појаве, а истовремено му је била и обавеза да то за вида уради због оне друге стране, због ових људи који треба да пређу и трећи разлог је што се то све требало дешавати на сектору који није покривала ни пре ни сада Зворничка бригада до зворничке формације војне. То је био Црни Врх. Одатле спискови, ко је донео спискове да дактилографкиња куца, појма немам. Ја само обезбедио да дактилографкиња заједно са машином, да има папира, односно имала је папира и индиго и да откуца те спискове. Ко је донео спискове, да ли су донешени одједанпут, да ли су доношени сукцесивно, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Какве спискове?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, спискове људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којих људи?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Оних који су требали ићи у размену.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле ?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одакле?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам ја одакле, ја, списак један је прављен за ову, за коверту розу и тај списак су понели преговарачи. А одакле је, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте се консултовати са браниоцем док дајете одбрану. Можете, не смете на питања да се, шта је рекао?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Жели да даје несметано, али не жели да одговара ни на Ваша питања.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, молим Вас, то први пут сада чујем, да не жели. Само је замолио несметано.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Нисте га ни питали како ће да изнесе одбрану, ни подучили га на право.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам га подучила. Изволите, три пута је подучен, четврти пут нема потребе. Изволите.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Пошто Благојевић није дошао, пошто Благојевић није дошао да се то направи, онда је сведок «Q» инсистирао да ја потпишем, моју сагласност да они могу слободно проћи и до линије да те људе одвезу. Урађено је тако, тек сутрадан ја када сам се вратио из Бијељине, ја сам сазнао да ти људи нису тај дан одвежени, него тек сутрадан и да су прешли горе. Ти људи се мени никада нису јављали, не

знам каква је комуникација, тек из ових докумената сам сазнао да у Тузли они нису затекли људе који су били затворени. Ко је чувао и ко је сместио војноспособне, не знам. Никаква овлашћења 01., нити сам имао, нити сам било шта радио, нити било ко на кугли земаљској може да каже да ме је тамо видео у било ком смислу, да сам организовао, да сам наређивао, нема тог старешине који може да каже, да сам му рекао, изађи са јединицом, изађи са тенком, изађи са било чиме. Исто тако што се тиче тужиоачеве тврдње, да сам челопечку чету ја послао да буде, да буде овај обезбеђење ТШЦ, молим Вас, каракајска, молим Вас, у ратним условима, подићи неку формацију са линије раздвајања и послати је на обезбеђење једног објекта, а да то онај ко одговара за линију раздвајања, за то се иде у затвор, а ако не нешто више. Ја у то време, нити сам командовао линијом, нити сам командовао ни тада ни раније, ни линијом, ни јединицама. Мора се суду, овде желим објаснити, једну врло битну ствар: одласком војске ЈНА, дошла је наредба о формирању Војске Републике Српске. У Зворнику није формирана одмах бригада, него је формиран одред под командом Драгана Обреновића. Договорили смо се, све што је потребно, оперативно да војска ради, ради се преко одреда, почев од линије везе, обезбеђења хране, снабдевање муницијом, употребе возила, попуне распореда када је ко на којој дужности, где ће ко када бити, то је све било њихово, на мени је било промувати се кроз Србију, наћи материјала за униформе, наћи цокула, наћи брашна, наћи уља, наћи лекова, наћи места за смештај тешких оних рањеника, посебно без екстремитета, то су радили ја мислим сви ко год је стигао, на мени је било, рекао сам ово по селима, у овоме Зворнику, то је била моја обавеза. Иначе, команда над војском, је била у рукама Драгана Обреновића и одреда, тако да само формирање бригаде је била много лакша него да је изнова формирана бригада. Сви су већ били навикли на команданта, навикли на командире и остале ствари. Дакле, 01. да ја наредим, да се повуче ова јединица, да обезбеђује школу, нити је могуће, консултујте кога год хоћете из војске, у ратним условима, чућете. За то се у најмању руку иде у затвор и овај, ако не и на војни суд. Дакле, тај део уосталом, то ови из те чете и не кажу, него кажу да им је неко други рекао.

Што се тиче боравка људи у школи, нисам ни знао да су у школи. Ја сам 02. отишао у Бијељину да се договорим са људима из корпуса, шта су моје обавезе, како ћу их радити, каква ће бити комуникација, како ћемо реализовати договорено, а нисам ни знао шта се овамо дешава, истовремено у Пилици у животу нисам био никада. Ја нисам био у Пилици никада. Није ме тамо могао нико ни видети, прочитао сам само да један од ових., то је председник Месне заједнице, каже, био код

мене у том периоду, тражио даске за WC пољски, молим Вас. У Пилици је врло интересантно, али мислим да је за овај суд битно, а за мене још битније, војне обвезнике, односно формацију из Пилице која се вратила непосредно са извршења борбених задатака петнаестак дана, колико је била на терену, поново за дан-два је мобилисала војна полиција и ставила да чува дом. Дакле, није их мобилисао ни Марко ни Бранко, него војна полиција. У то време војна полиција је саставни део бригаде. Вероватно бригада има војну полицију и они су их и распоредили. Када се говори о овом председнику Месне заједнице, малочас сам казао, рекао како је рекао он, зашто је долазио, али је рекао да сам му ја наводно казао да ја нисам надлежан за те људе у Пилици и да ћу покушати да се потрудим да нађем неко решење. Дозволите ми, да са доста ризика ако хоћете погрешно да ме разумете, да сам га срео и да ме је овако нешто питао у то време, ја бих му то рекао. Нити сам га срео, нити сам му овако нешто рекао. А кажем, да сам га срео, обзиром на стварну ситуацију, на могућности да немам никаквих овлашћења, ја бих рекао човеку, ја нисам овлашћен за то, морао бих тражити неког другог или тражи неког другог. Објаснио сам, објаснио сам за одузимање личних ствари људима у Техничком школском центру, ја уопште не сумњам да Тужилаштво има податке да је неко одузео ствари људима, ја само желим да Вам кажем да нема никакве везе са мном и никакве везе са штабом, ово је могуће дело оних који су покрали много крупнијих ствари и на много места су се показали као такви, да им је битније туђа имовина него лична. И опет ћу поновити, ако је у Дому културе, узећемо ту варијанту, у Дому културе у Челопеку, од сто људи узео имовину, па му ја то богатство «отео», па зар има логике да сада дође са осамстотина људи што је одузео имовину и богатство, да бих му ја отео. Ја Вас молим да ме у том делу разумете. У моје време или предамном, са таквим стварима нико, па ни Пиварски се није појавио. Каракајска чета је у јуну месецу, то понављам сада још једанпут, цело време у јуну месецу је била у саставу Војске Републике Српске и у саставу бригаде.

Остао сам дужан да Вам кажем да у неко време док се чекало, појавила се друга личност. Ко је добио ту другу личност, ја не знам. Појавила се друга личност која је пришла овој првој личности и показало се да те две личности иду овај у Тузлу као преговарачи. Откуда се та друга личност појавила, ко је та друга личност, ја не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како се указала, то не разумем?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Када сам дошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молила бих Вас, јако ће ми бити тешко да све ове рупе попуним у Вашем исказу, разумете. Претпостављам да сте читали, извините, претпостављам да сте читали ове доказе и сведоке

који нешто тврде, ја бих Вас молила да одмах кажете, није тачно, приговарам, лаже и тако даље. Значи, казало се, то ја не разумем, казало се да та двојица иду у Тузлу. Ко каже, ко?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Само моменат, бићу до краја јасан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јер после мораћемо пуно времена да утрошимо, да се враћамо испочетка.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Бићу до краја јасан. Када сам дошао, нашао сам једног човека који је седео за конференцијским столом, речено је да је он предвиђен да иде у Тузлу за преговарача. То сам рекао и сада понављам. Друго, сада сам рекао, појавио се и други човек однекуда и рекли су, то је тај други који треба да иде.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Верујте ми, не знам ко је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Рекли сте, казало се, ја заиста тај термин, казало се, не разумем.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Неко је ту рекао то је тај други човек.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је ту ко је могао да каже?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, ту је било петнаест људи, па ја сада да Вас питам ко је саопштио да је Тадић потписао уговор овај у Москви, Ви не би могли казати, а ја да кажем пре двадесет година шта је рекло, могуће и петнаест људи. Чак је то можда, чак је то можда и сведок «Q». Можда је и сведок «Q», не знам. Знам да је тамо био, покушаћу да набројим, било је један, два официра, био је Риђошић, био је Томашевић, био је Брано, једно време па је нестао, био је Маринко, био је Мијатовић, био је Радић, па било је пуно, па било је ко ситних светаца на пијаци. Е сада ко је довео тог другог, ја не знам. Ја сам да ли 02.06. после повратка из Бијељине или 03.06. отишао у општину, затекао сам, мислим да је био неформални састанак, групу људи, поздравио се са свима и рекао им да одлазим, односно да је бригада преузела све дужности војне, да ја са тим више немам никакве везе, да сам у корпусу, са људима се руковао и отишао. Питања шта је ТО, шта је бригада, једноставно речено да је бригада Војска Републике Српске и ништа више. На крају, везано за Ђулићане, само могу да кажем једну ствар. У име српског народа ово што је направљено, према тим људима није направио нико. То је направио неко у име болесног ума и жао ми је тих људи. Није било ниједног основа да се овако поступи према тим људима. Толико о Ђулићанима.

Ишао бих на Козлук.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То сте већ дали одбрану. Не знам да ли има потребе да понављамо.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо председнице, ја бих Вас молио, обзиром на стање, обзиром на грешке које сам ја уочио тамо, чак су смешне, дозволите десетак минута да кажем ово што имам, јер.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Изволите.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Оно не служи, неће Вам служити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То ћемо ми одлучити, а Ви само реците.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Овај део оптужнице није поткрепљен ниједним јединим податком који би се могао искористити ако стоји она чињеница да нико без доказа не може бити осуђен, онда је то то. Козлучани се исељавају из Козлука у јуну месецу. У јуну месецу већ одавно не постоји ништа, ТО, ни Бранко Поповић као командант штаба ТО, односно као лице које нешто одлучује. Једино што могу да кажем, то је да ми је Брано телефоном јавио и рекао, Пеја звао, после свих оних перипетија да се Козлучани не иселе, Пеја звао и наредио да се Козлучани иселе, а верујте, Пејина се извршавала, Пејина се није смела не не извршити. Са Браном и Мијатовићем ја мислим да је исти дан, био сам као командант штаба, овога територијалне команде, да обиђем питање водотока, питање електро, овога трафостанице, да видимо како ће се тај део обезбедити, јер остаје празно. Тамо су биле војне снаге, биле су полицијске снаге, ми са тим нисмо имали ништа, они су били на договору. Када смо се вратили након пар дана, Козлучани су се иселили. Да ли су се иселили тај дан, председнице или господо судије, ако има јачи доказ да тај нису иселили, железница Србије када има експресне линије на Европи, касни по четири, пет сати са возовима. Формирати композицију, довести је у Шабац за сат, два времена, је немогуће. Ја дајем ову малу илустрацију ако то нешто значи. Патетичност израза Фадилових, како их је он поднео овде, како је завлачено у брусхалтере, тражено у гаћице, овамо, онамо, како су се у сточним возовима порађале жене и тако даље, само показује колико је лагао. Показује, зато је битно ово што сада желим да Вам кажем, мимо онога, показује колико је лагао, а ово наглашавам посебно, чули смо после у сведочењу дружења са «Жућом», дружење са Пејом, са нама те односе није имао. Зашто? Посебно питање је, један масован нестанак становништва из Козлука. Идеје су биле различите да одређени људи заједно са Фадилом преводе људе за по хиљаду, две хиљаде марака преко Дрине. Е, то са наше стране није било и ја у дешавањима око Козлука нисам учествовао уопште. Чак ни толико да се обезбеђују објекти посебне намене, јер је командир полиције рекао да ће они одмах формирати полицијску станицу у Козлуку, јер се намерава насељавати. Спискови за људе који су исељавани, ја не знам, ја сам само чуо од ових, од ових сведока, да су прављени на лицу места. Мислим да тако једино има логике, а онај део

дописани је моја добра жеља да људи када се врате, видео сам да ће се вратити, кад-тад, да се врате, када се врате, имају право потраживати неку своју имовину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто Ви то дописујете?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, искрено сада, не знам, дошли су у штаб. Ја мислим да је то по навици, дошла је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У штаб, чега?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: У некадашњи штаб ТО, некадашњи јер више не постоји, ни ТО, ни штаб, постоји зграда. И дан-данас се каже штаб ТО, не постоји. То је и у Београду и у овај и тамо. Дошли су људи да им се то овери, јер им је требало за Црвени крст, међународни, требало им је за превоз по Србији и ја сам само тај горе део дописао и оверио да они људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуд Ви у непостојећем штабу?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Војнотериторијална команда је постојала, мислим да смо тај део рашчистили и тај део има печатом оверени тамо. То је онај део чувања објеката посебне намене од болнице па даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А откуда печат команде штаба на свим овим документима, у целој оној књизи, да сада не понављамо, ако нема штаба?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо, штаба нема, печати су коришћени који се имају. А будите сигурни да штаба нема, Закон је потписао, нема штаба и нема ТО, не постоје команданти, не постоји ништа од тога. То је Закон прописао, ја бих Вас молио да барем толико уважите, а печати су коришћени који су имали. Тужилац се везано за Козлук позива на пресуду из Шапца. Молим Вас, Шабац се није бавио, али баш нимало ко је у томе свему учествовао и ко је коме припадао од формација, говорим само о онима који су осуђени, то је «Жућина» она јединица и она екипа. Они су у Шапцу осуђени за силовање, пљачке, убиства и остале ствари, а то нема никакве везе са овим дешавањима овде.

Недела о којима су људи говорили, недела о којима су људи говорили у Козлуку, да су им отимане ствари и остале, сигурно нису недела формација званичних у Зворнику, а мислим да су то недела оних са којима су се они дружили, мислим, не могу ја да докажујем. Што се тиче, чуди ме мало да је раздвојена оптужница Економија и Буљубашић, јер једно са другим иде заједно. Пошао бих од Економије. Молим Вас, за Економију као проблем, први пут се, има веома много новина, на оно пре, омогућите ми ово пет минута. Оптужница је заснована на тврдњама да сам ја долазећи на Економију, често саслушавајући често поједине притворенике неке пуштајући, логично знао шта се ту дешава. Ту изјаву је дао господин Лазаревић, заменик командира страже. Указујем, време

у којем се дешавају ове стравичне ствари на Економији, о којима се расправља на овом суду, је период десет дана после него што Лазаревић описује догађања када сам ја долазио, дакле период, када је само Црни покушао да истуче оног једног, је прошао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који сада Црни?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, то имате у транскрипту, Лазаревићевог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сада кажете Црни, значи био је неки Црни?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Господин Лазаревић Вам је рекао дословце, док су били на Економији, они као командири, само је један ексцес постојао, а то је Црни неки, Љубиша, који је хтео да истуче једног затвореника и нико више, а камоли да је било убистава, пребијања и осталих ствари. Дакле, у то време је било редовно стање. Нередовно стање, убиства, премлаћивања, ломљења руку, ногу, набијања на колац, настаје касније. Није из истог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, касније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви то причате сада из свог сазнања, не разумем ово што говорите.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам читао оптужницу из тог периода.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Ви дајете одбрану и треба да кажете, значи да ли је тачно оно што Вам се ставља на терет и немојте да тумачите оптужницу.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, хајде онда да идемо овако. 10.-ог, 11.-ог, најдаље, чак нешто пре, пресељава се затвор из Економије у Техничку школу, заједно са плочама и са оним јоги-душецима, у комбију. Зашто то кажем? Сведок «Гама», сведок каже, да је 10.-ог доведен у затвор у ТШЦ, да је командир страже Лазаревић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ово сада што причате пресељавање у затвор, то је Ваше сазнање?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је моје сазнање, да. То је моје сазнање, не да сам га ја гледао када пресељавају, него из предмета, брате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте причати о предмету.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па о чему ћу причати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дајте одбрану, да ли сте ово радили или не, побогу, не можете причати сада из предмета мени нешто. Ви кажете, пресељен је затвор.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја Вас не разумем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, ја Вас не разумем. Да ли Ви знате да је пресељен затвор, да ли знате да је постојао затвор у Економији и у ТШЦ?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Знам, рекао је Лазаревић, пред овим судским већем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете Ви сведочити о ономе шта је сведочио сведок. Причајте Ви о тачности овога што овде пише, да ли сте ишли у неки затвор на Економију, ако јесте, колико пута?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисам то никада радио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: По ономе што сте мало пре рекли, испада да Ви.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја Вам опет кажем, ја сам читао записник, провео четири године пред овим судом, слушао сведоке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви ценити, то је посао суда да цени исказе сведока и доказе. Ви се браните, Ви треба овде да кажете, да ли је тачно оно што Вам ставља тужилац на терет. Да ли сте Ви долазили на Економију? Није само сведок Лазаревић, има још неких сведока који кажу да сте Ви тамо испитивали људе. Да ли је тачно то што ти људи говоре?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има нешто да је тачно?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: За који период питате?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: За овај што Вам се ставља на терет.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја Вас питам за који период? Затвор је био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви реците за који Ви знате када сте били? Кажете никада нисте били.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисам био никада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто ме онда питате за који период, ако не знате ништа? Да ли знате за неки други период?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: За Економију су битна два периода. Први период, то Вам је, хајде сада нећу употребљавати име, то Вам је период за који кажу да је адаптиран затвор.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви шта они кажу, ја Вас питам, да ли сте били?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ма, никада га видео нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта онда причате ако не знате?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ево ја ћутим, сада о томе. Након тога, господин тужилац у својој оптужници каже, да сам ја у претходном периоду долазио често на Економију, видео премлаћивање, организовао пребацивање у «Стандард», набијање на колац и остале ствари. То не одговара истини због тога што у време када се те ствари огавне дешавају, Лазаревић није ту, него је у ТШЦ и у Суду. Ја не знам да ли ме разумете? Ја другачије овде не могу да се браним.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви тумачити исказ сведока, господине Поповићу, овде стоји да сте Ви долазили у Економију, да сте Ви

наређивали да се ти људи лишавају слободе, да сте Ви ту наређивали да се људи противзаконито затварају. Значи Ви треба да у Вашој одбрани ако желите да је изнесете, кажете да ли је тачно ово што овде пише, да сте Ви наређивали да припадници територијалне одбране, чији сте Ви били командант, лишавају слободе неке Муслимане. Да ли је то тачно или није?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, није тачно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте Ви некада били на Економији?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја, са мојим сазнањем, не, ако сам прошао кроз неки терен не знам како се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како са Вашим сазнањем? Како можете негде ићи да не знате?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја могу проћи улицом Толбухиновом овде, а да не знам да је Толбухинова.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хајде реците нам, где сте то били, а могуће да је то Економија?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја кажем, можда ако сам наишао на неки објекат који се зове Економија, а да не знам да је Економија. А иначе на Економији самој.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, испричајте нам, где сте то наилазили, а да не знате где сте наилазили и шта сте видели?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам, нисам био никада на Економији.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, то негде где сте били, а не знате да је можда Економија, а можда и није, сада сте рекли, можда сам негде наишао?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Чекајте, Ви ми сада малопре не дате претпоставке, за оно што ми се овде хоће прилепити, а сада ми тражите претпоставке где сам био играјући фудбал.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте сада рекли, можда сам наишао, па где сте то наишли а не знате где сте били? Има ли негде где сте наишли, да су неки људи затворени, а не знате како се тај објекат зове?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, молим Вас, опростите, немојте да подмећете.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Молим?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Немојте да подмећете. Ја сам рекао да сам можда на Економији, као локацији био, али да сам видео затворене, то је нешто сасвим друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте негде видели затворене, у мају, јуну, јулу месецу?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, нисам видео нигде затворене.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Никада нигде нисте?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда је лако, значи ово ништа није истина, да ли је тако?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо председнице, овде је, ако ми дозволите пет минута, ја ћу покушати објаснити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, видите да Вас нисам прекинула.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ама терски о чему се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас нисам прекинула, молим Вас, испало би да Ви Економија, Школски центар, пресељени људи, Ви сада ту причате нешто, ја сам схватила да Ви причате да сте, да Ви имате сазнање, да су људи са Економије пребачени у Технички центар? Мислим да су сви тако схватили.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја сам сазнао само од Лазаревића, ништа више нисам знао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте Ви да причате, па ми исто умемо да читамо.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Али, председнице, схватите ме, хоћу нешто друго казати. Мене оптужница терети да сам учествовао у најтежим делима на Економији, а то је премлаћивање, убиства, селектирање и слање у Циглану, набијање на колац. Једини човек који је везао мене за то, то је господин Лазаревић, тужилац је те речи преузео, да сам честим доласцима тамо, ја уствари то све видео. Ја Вам и даље, овом суду кажем, постоји временска разлика, када је Лазаревић био тамо сведок и могао нешто да види и да зна и време када се на Економији дешавају ове ужасне ствари. О тим ужасним стварима, иницијатива да се пронађе тај илегални затвор, кренуло у неку руку од мене, јер су дошле две жене, то су две рођене сестре, једна је тражила супруга, друга зета. А речено је да су одведени, да је одведен и још један комшија, звао СУП, звао војску, нико није заинтересован, капетана Милоја искористио, дај Милоје у оквиру својих задатака покушај наћи о чему се ту ради, шта се ту ради. Он је то човек узео да нађе, други дан се јавила госпођа Буљубашић, рекао сам јој да ће вероватно у оквиру тога, ако постоји нешто, потражити и њега. Рекао сам Милоју да та жена је пренела да је човек о коме се ради, човек који је Секанићу предао наоружање и посредовао да цело село преда наоружање. На неки начин је Милоје нашао ту локацију где се дешавају те ужасне ствари. Ту сада раздвајам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је Милоје?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Милоје је капетан прве класе из одреда Војске Републике Српске, командир.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком периоду?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, то је негде 12.-ти, 13.-ти, 14.-ти, па богами и 15. мај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли има тада Восјка Републике Српске?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да, да, како да не, па имате и «Бирчанску бригаду»; имате и одред, имате и Бијељинску бригаду, имате и Главни штаб.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је отишла ЈНА?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ЈНА се повлачила, да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И већ је била фомирана Војска Републике Српске?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Имала, формирано, нормално, па нису седам дана да нема никога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ко је командант том Милоју?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Командант том Милоју је Обреновић Драган, а од виших не знам. Да кажем ово, сутрадан су појавили се и казали ми да горе у штабу у канцеларији, налази се човек кога је Милоје оставио код мене. Ја сам отишао горе, жао ми је, поред свих образложења, председнице, сведок «Х» овде није доведен само због тога што није хтео да мења своју изјаву, зато што је честит човек. Жао ми је што није доведен да чујете страхоте, које сам ја чуо шта је он тамо преживео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не разумем, како није доведен?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Није доведен, није му омогућено да дође да сведочи, него је читано је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко га је спречио?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја се бојим да је спречено од штабова за припрему изјава сведока, као што ћемо видети касније, да је ту спречен. Тај човек чија је изјава читана, први пут сам га срео, био је сав изломљен, то је Боже сачувај и заклони, ја овде нећу причати како се тамо и шта радило, јер било би огавно. Узео сам на себе и сместио га у болницу, надгледао тај део смештаја у болници а рекао ми је да су остали одвежени према, горе према Дивичу, према затвору, односно према општини и тако даље. Битна ствар, дешавања, дешавања на Економији, ова трагична се дешавају бар према опису сведока «Х», према опису госпође Буљубашић, између 11. и 12., и 15., односно 16. маја. Зашто кажем 16.-ог? Због оне, јасан податак, 17.-ог је издата потврда када су сви удаљени из групација које нису хтели да кажу ко је носилац овога. Док је Лазаревић био на Економији, нико није убијен, нико није премлаћен, нико није пребачен да ради. После тога се дешавало што се дешавало и кажем, Лазаревић, овај ђаво, опростите, сведок «Х» је пребачен на лечење у болницу, а ови остали људи су били

у затвору. Био сам потпуно убеђен ако су под контролом СУП-а, да је сасвим довољно, да ће бити сасвим довољно да ангажују они и лекаре и све остало, да ти људи буду овај збринуте. Ниједан од ухапшених сведока који су били тамо малтретирани и унакажени, није овде рекао да је мене тамо видео, нити да сам ја тамо допринео тој језивој ситуацији, језивом понашању какво је било на Економији. То не рече ни сведок «Х»; он је био одређенији, јер је рекао да ме је први пут видео. Не знам одакле, одакле, ако не и из изјаве сведока Лазаревића, Тужилаштво извлачи основу да оптужи мене за ово све.

Што се тиче, што се тиче закључивања проблема са онима који су починили несрећу, звана Економија, ми смо исто вече реаговали, да се морају сазнати извршиоци, уколико се не сазнају, да се мора удаљити цела формација, са «Жућом» су имали великих проблема, а захваљујући високим официрима ЈНА, успели смо да решимо и све те формације, Пиварски, «Жућа», овај Нишки, само не «Бели орлови», да удаљимо, једино је одвео Лозничане, ја мислим да је он адвокат, Лозничане је одвео он, они су без речи отишли. Са удаљењем ове формације, нажалост, тек настају проблеми и то они озбиљни проблеми, где је, где је мислим само случај одлучио да не буде мртвих, односно видели сте после у изјави, интересне групе појединаца, богатих појединаца, су вратиле те формације назад и оне су се усудиле да упадну у штаб ТО са оружјем, отварајући врата ногом, а уз претње које су тада остварене. Тада би било у штабу завршено да су оно што су очекивали, нашли Брану, Маринка Василића, Пантелића и мене. Међутим, у штабу у поводу 25. маја, на иницијативу Пантелића, са којим сам се ја као омладинац сусретао на слетовима, је организована чашица пића и кафе, задњи петак пред 25. мај, и затекли су нас једно петнаест, двадесет. Убити петнаест, двадесет људи, није било баш свеједно. И они су се затекли. Било је страшно их видети, оно када кажу у изјавама неки, да сам се ја толерантно понашао, јесам, оно што сам ја видео кроз прозор, то они нису видели из сале. Напољу два камиона са противавионским топовима, уперени у прозоре, луди сто гради, могу да отворе ватру када год хоће. Но, опет, захваљујући том капетану Милоју који је прво покрио споља, а онда је упао унутра, тај део је разрешен, више никада није разрешен, само је правио још више проблема. То је на неки начин затворено и више са тим формацијама ми нисмо имали ничега заједничкога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је правио још више проблема?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ко је правио проблеме?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте рекли, није разрешен, већ је правио још више проблема. Ко?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, још више проблема, су правиле групе које су се вратиле сада не више као «Жућина» група, него њих десетак из «Жућине» екипе, њих петнаестак из Нишке екипе, њих двадесетак, па удружени са домаћима, са домаћим оним који су спремни на експериментисања којекаква, то су биле групе и групице које су на крају после и министре терали да пасу, ми бар нисмо пасли траву. Они су чак и траву пасли. Ево то је оно што се тиче Економије. За Економију, господо, ја сам срео само господина «Х» и ја се поносим шта сам урадио. Да сам, да сам знао за ове друге, збринуо би и њих, а будите сигурни да моје ангажовање око болнице није добронамерно дочекано и није гледано баш са неким великим уважавањем, и ја се поносим у оквиру онога што сам могао, шта сам урадио. А што се тиче онога ко је то урадио, господо, имате у списима, а рекли су Вам и сведок «Х» и сви остали. То немојте питати мене.

Код овога, код Економије, веома битно, то морам опет да се позовем на сведока Лазаревића. Мој опис је стално црн, крупан човек. Овде још детаљ више, педесеттри, педесетчетири године, у оно време. Верујте, нисам такав био, био сам много млађи, чак ме је сведок «Х» учинио детињастог изгледа.

Буљубашић, за наесрећу овог човека ја немам никакве везе, једино ми је жао што је тај човек погинуо. Заменик командира страже у затвору каже једног дана са извесним Робијом, са извесним возилом «ТАМ», ја сам дошао, довезао Буљубашића и након пола сата са још десет тражених људи одвезао их. Они су нађени убијени. Молим Вас, у изјави сведока Лазаревића од 14.07.2003. године, у Тузли, каже се да је он сутрадан Буљубашића нашао у затвору. У изјави командира страже, то је овај Вуковић, каже се да је тог дана јача формација војске на челу са Обреновићем, довела већи број, неколико претучених Муслимана, сви су били претучени, Буљубашић највише. Каже, ја нисам са њим разговарао, али је разговарао један од командира. Чак, штавише, каже да му је Обреновић рекао да се ти затвореници ту неће дуго задржати, да ће бити пребачени на друго место, чини ми се да се спомиње «Стандард» и он сам не зна када су одатле отишли. То каже командир страже. Чак, штавише, у затвору се у то време налазио и затвореник Рамиз Смаиловић који такође каже да се срео у затвору са Буљубашићем. То све сложити у пола сата је немогуће, дакле, Лазаревић не говори истину. Ако пођемо да погледамо даље све што се тиче Буљубашића и тих догађања, веома је јасно и прецизно ко је ухапсио Буљубашића, посебна јединица, они сами кажу, формирана је од начелника СУП-а и од начелника Државне безбедности, од њих опремљена, службеним легитимацијама снабдевена и наоружана, од њих само добијала задатке

и њима полагао рачуне. Један од тих који је ухапсио Буљубашића је и добар познаник фамилије Буљубашић и са тим јединицама. Ја о томе нисам имао никаквог појма. То први пут на суду чујем, да је госпођа Буљубашић одржавала везу са мужем, то је преко овог Лазаревића из Малог Зворника. Верујте, и ако је долазила и тражила помоћ тамо код мене, никада ми то није казала. То је казала пред овим судом. Она је дошла код мене, тражећи помоћ. Рекао сам јој да јој не могу помоћи, да је то цивилно лице, да се обрати начелнику СУП-а. Како она каже, начелник СУП-а је људски примио, обезбедио јој чак и обезбеђење у стану, чега се она бојала и рекао јој да је Буљубашић Ахмет ухапшен по налогу СУП-а и да они воде истрагу. Плус тога, по први пут сам чуо овде, та три полицајца вођена једним инспектором, претресају све стамбене јединице везане за ту фамилију, траже лична документа, телефоне и тако даље. Дешавање са Буљубашићем доста тога је рекао и сам сведок «Х», пуно тога и остали сведоци. У суштини, ко је одвео и ко је убио овог човека, мислим да треба тражити у оквирима оних који су га чували. Затвор је затворена јединица, металом, металним вратима одвојена, наоружана, како рече онај стражар, са обавезом да сачува људе од оних споља, а да сачува ове унутра. Очигледно то нису урадили. Прича да дође неко на врата и каже, послао нас је Марко, дајте нам десет, ми одведемо и побијемо, то би било исто као када бих ја сада отишао, неко од мојих отишао и рекао, председница већа и тужилац рекли, пустите Бранка из затвора напоље, и они пусте Бранка напоље и после је крив суд и Тужилаштво. Није, него онај који је преварио и онај ко није урадио свој посао како треба. Остаје код Буљубашића још једно веома отворено питање, које нисам, не отварам ја, него отвара госпођа Буљубашић. Она каже, то је могао бити само 19. или 20. мај. Она каже, скида бурму са руке, даје је Гогићу и Гогић одлази у затвор да покаже мужу, с тим симболише вероватно бригу за њега. Ако је то тако, то се не уклапа у оних пола сата. Ако је то тако како је рекао Вуковић, онда се не уклапа у пола сата. Ако је то тако како је рекао Рамиз Смаиловић, не уклапа се у пола сата. Дакле, оно што је рекао господин Лазаревић, не уклапа се у ово што је истина везана за Буљубашића.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је истина?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је истина?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам, чуо сам да је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Била је госпођа Буљубашић саслушана.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Јесте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, рекла је да је убијен.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте Ви њој причали везано за то. Да ли је то тачно што она прича? Ви се нисте у потпуности изјаснили на њен исказ.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Како нисам?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зато што сте се у то време бранили ћутањем, колико сам ја схватила. Па сте Ви рекли, ја ћу још рећи ту после сваког исказа.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, госпођо, тог дана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она каже, Ви сте јој изјавили саучешће, да ли се сећате тога?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Саучешће сам јој изјавио, 20.-ог када су рекли да је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је рекао?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да је чак она дошла и рекла да је погинуо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Она Вама рекла да је њен муж?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да и да је онда написана она потврда да може да изађе из Зворника. Мислим да је она сама рекла, а председнице, дозволите да грешим, 24. априла када је сведочила госпођа Буљубашић, после Бране сам се јавио ја. Прва три листа транскрипта су била само у смислу да ли ја хоћу да се брнам ћутањем и даље, па да или да постављам питања и ја сам ставио на располагање да се браним и изнесем своју одбрану. Према томе, нисам ћутао, дали сте ми прилику и ја сам са њом активно разговарао. Што се тиче овај, приче госпође Буљубашић, да је она од мене тражила и добијала обећања да ћу ја овај обезбедити јој да се види са мужем, ја да Вам кажем, ја се тога не сећам, али нећу да побијам. Могуће је да је она жена и тражила, да сам ја звао ове из ДБ, ове из СУП-а, да су ми рекли, не може и са тиме завршили. Могуће је, не кажем ни да јесте ни да није. Било би непоштено са моје стране да сада то кажем јесте или није. Могуће је, али ова структура људи, начелник СУП-а и начелник ДБ, који су били заинтересовани за његово хапшење, будите сигурни да су могли у свако време спречити да ја успоставим контакт и омогућим његовој жени да са њим разговара.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто она каже да су сви њу упућивали код Вас као команданта, а не код неких тамо других људи?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, зашто она то каже, то ја не могу да коментаришем, то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не можете да коментаришете?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: То не могу да Вам коментаришем, баш никако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А ко је овај Робија?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Робија је Робија, кога ја никада у животу видео нисам, чак мислим да је он у време када се спомиње, један од тих које је Васо Ерић истраживао у затвору. А ко је Робија, не знам. Ко је Робија, имате у транскрипту «Жућином».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Има то у многим записницима, па сада не знамо, хоћете нам Ви рећи или да Вам ја предочавам.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја га видео никада нисам, са мном сигурно се дружио никада није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте чули да је тамо 28. априла убијено неких четворо људи, да су људи приведени, да су после пуштени, нека Лелица из Ваљева, Саша Маринковић, звани «Робија»?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам чуо на суду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не питам Вас на суду шта сте чули.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Чуо сам ја и тамо да је било неко убиство и да је било хапшења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко их је ухапсио?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, вероватно полиција, полиција, јер су они били под надзором правосудних органа. Ја мислим да је то најбоље објаснио господин Вуковић, када је рекао да су знали водити те људе горе код правосудних органа на саслушање. То је Вуковић рекао. Да ли их је ухапсила полиција, да ли их је ухапсио ДБ, то ја не знам. И на крају, везано за госпођу Стојкић. Наводи се у оптужници да сам ја послао известан број војника кући код госпође Стојкић да је ухапсе. Стојкић Споменка каже да то није истина и ја се од тога нећу бранити. Лазаревић Сретен каже да сам ја послао војску да ухапси Споменку и доведе је у штаб где је он дошао по мом позиву и од мене добио заповест да је одведе, пропусти кроз шаке и да је ту добила шамар. Ја се од тога нећу бранити, Стојкић Споменка каже да то није истина. Стојкић Споменка каже овако, није истина да ме Лазаревић одвео. Лазаревића је као свог познаника нашла сам у затвору, нешто је галамио када су ме довели. Одвели су ме друга два човека. Није истина да су ме одвели војници од куће. Дошла сам сама у штаб. Од раније познатог Лазаревића срећем први пут у затвору, нешто је галамио. Госпођа Стојкић каже, док је боравила у Србији, у кући код ове рођаке, су је назвали и из предузећа и пренели да треба да се јави војсци. Поруку примила свекрва, односно баба. Каже, свекрва јој јавила, тражио је Марко Павловић, из војске да се јави хитно. Питала је мужа шта је било, он није човек знао да каже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, немојте сада да нам цитирате, ми смо прочитали њен исказ.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не читам ја, ја само правим један увод да би о томе разговарали. Питала је мужа, није знао, и она је дошла након педесетак сати, дакле недељом је дошла кући, а у понедељак је отишла у предузеће, да би из предузећа отишла у «Стандард» да види ко је то њу тражио. Молим Вас, понављам једну ствар коју сам рекао, да је тражио Марко Павловић или Бранко Поповић. Да је на капији, да је на пријавници у «Стандарду» тражила Марка Павловића или Бранка Поповића, рекли би јој, нити је постојао, нити постоји такав човек овде у «Стандарду»: Даље она каже, иде даље да тражи ко то њу тражи, зашто је тражи, па је отишла код сведока «Седам», па је сведок «Седам» прегледао неке спискове, па јој је рекао нисми ми заинтересовани, иди у штаб ТО. Он је веома добро знао да штаба ТО нема и сведок «Седам» је чак, штавише, овде то и демантовао. Молим Вас, на питање, на питање адвоката, два питања су битна, да ли ова, да ли Стојкићка познаје мене и да ли је чула за мене. Одговара, цитирам, «не познаје ме, чула је за мене». Друго, на питање зашто сте Ви госпођо када већ педесет сати након хитног позива, нико Вас није тражио, зашто сте се јављали. Она одговара, мислим да цитирам, нисам сигуран, «па ја сам морала, да се нисам јавила, он би дошао кући да ме хапси пред децом и пред комшијама: Ја сам њега добро проценила, лагала сам га, болешћу бабе, боравком бабе у болници, посебно болешћу најмлађег сина»: Е сада, ако сам тај ја, а очигледно нисам, јер ме не познаје, а није могуће да ме познаје, па да ме не познаје, па ме добро проценила, па тај он неколико пута хтео да је хапси, ко је тај он. Зашто хоће да је хапсе? Ја Вам само указујем да Споменка Стојкић не говори истину. Завршница за овај део и са тим ћу да завршим, господин Лазаревић као усмерени сведок госпође Стојкић, у једном тренутку каже, овако: «Споменка ме је замолила да јој сведочим пред међународним организацијама, за време које је била у затвору. Рекао сам јој сведочићу за оно што знам, за оно што не знам, нећу». Ви сте питали сведока Лазаревића, је ли сведочио, каже «нисам»: «Зашто нисте сведочили?». Каже, «па ови из међународних организација су тражили да се каже, ко је њу ухапсио, ко је одговоран за то, а она није знала», 1995. године, две године након тога, материјално заинтересована, заинтересована да добије сатисфакцију и моралну. Када је дошла она да сведочи, Ви сте јој предочили ову изјаву Лазаревића Стојкићки, она каже, јесте, то је све тачно. Ја са ових неколико реченица само указујем каква је изјава госпође Стојкић и колико тој изјави може да се верује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А зашто по Вама та жена каже да сте то Ви, да сте је Ви ударили, да сте је Ви држали до јула? Зашто то каже сведок Рамиз Смаиловић исто тако до јула месеца?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Рамиз Смаиловић?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да. Зашто ти људи то говоре, да ли су то неки људи који су имали неки мотив да тако нешто кажу или шта?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Могу ли ја Вас да питам? А зашто Ви дозволите да Вас она овако лаже.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја Вас питам, зашто они то говоре? Ја не могу да знам њихов мотив, Ви сте тамо били.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, не знам ја зашто они то раде, они знају, то је њихова ствар.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако неко нешто лажно говори, да ли можете да претпоставите, који је њихов мотив?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја претпостављам да је некакав договор, да је некакав договор, да би се остварили одређени циљеви, а какав, тешко да бих могао о томе да се изјашњавам. Ево то је оно што сам ја овај, прича о мојим тим великим доласцима у затвор. Рамиз Смаиловић каже да сам ја долазио неколико пута у затворе. Верујте, био сам једанпут у затвору по позиву његовог брата кога никога нисам у животу видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком затвору?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ја мислим да је то у Суду за прекршаје.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд тамо затвор?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, питајте СУП, СУП га је засновао и вероватно правосуђе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не кажу правосуђе, каже да нема никакав затвор, а СУП каже, да не може СУП, СУП чува, не отвара затворе. То Ви нисте били ту када је рекао начелник СУП-а то, Маринко Василић сведок.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја Вам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Они кажу, ми само чувамо. Шта Ви на то имате да кажете?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Будите сигурни да ни ја нисам отворио затвор. Ја не знам шта бих Вам друго могао одговорити. Једноставно, ја сам код Рамиза Смаиловића био само један једини пут. Када сам прочитао оно што је он напричао, некада ми дође жао што сам и онда отишао да му помогнем и да га охрабрим, а било ми је жао његовог брата који је телефоном звао. Зашто сам Рамизу Смаиловићу рекао, волио бих да се сретнемо. Па волио бих да се сретнемо, мислио сам да му чиним добро дело. Мислио сам да као човек човеку треба помоћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када је то било када сте били код Рамиза?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Први пут када сам био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, немам ја појма који је то датум био.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Месец, месец?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, морао је бити мај месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мај месец?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Морао је бити мај месец. Па, мај месец, не може другачије бити, ја сам 28. постао командант штаба ТО: Морао је бити мај месец.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што он каже у јулу сте долазили?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Каквом црном јулу, нисам ни постојао тамо.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте ухапшени у јулу у Зворнику?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја сам ухапшен када сам прелазио преко моста, као цивилно лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, питајте оне који су ме хапсили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта су Вам рекли ти који Вас хапсе?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па да Вам кажем, стрпали ме у комби, два ребра сломили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, полицајци, стрпали ме у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где, чији полицајци?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: У Бијељини. Стрпали ме у хелију где је био Репић и екипа, и само интервенцијом једног човека из полиције, пребачен сам у другу хелију. А онда знате како сам се провео са Репићем и осталима? Најбоље се види на носу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто су Вас ухапсили?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам зашто су ме ухапсили, ја о томе никада нисам сазнао ништа, волео бих да знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисте нам ништа рекли о овој Комисији за асанацију бојишта.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не разумем питање.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Одлука од 19. маја, командант штаба ТО, доноси наредбу о формирању Комисије за асанацију бојишта. Каже господин Грујић да сте Ви иницирали да то пређе из надлежности Привремене владе, односно та одлука којом је Привремена влада формирала Комисију за асанацију бојишта, уклањање лешева, је стављена ван снаге и те послове везане за асанацију бојишта, преузима и организује командант штаба ТО. Донета таква одлука 28. априла.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: 27. априла?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 28. априла и сада каже господин Грујић да сте Ви иницирали да то све пређе у Вашу надлежност.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је прешло све у.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Онда имамо 19. маја одлуку команданта штаба ТО, да се формира Комисија и чланови Комисије и тако даље. То су Коста Ерић, то је Неђо Младеновић, то је Перо Павловић, па имамо њихове исказе који говоре о уклањању лешева из Герине кланице. Шта можете о томе да нам кажете?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не могу да кажем ништа, Комисија која је била везана за Комунално предузеће, је по некаквој природи после у несрећи рата, када се гинуло, радила тај посао, асанацију бојишта и склањање и сахрањивање лешева. Ништа ја о томе више не могу да кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је то гинуо у граду?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ко је?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је гинуо то у граду?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Грађани.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Којом приликом, како се гинуло у граду, у мају и у јуну у Зворнику и који су грађани гинули? Да ли су биле борбе у граду?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, да Вам кажем, Кула град је узета.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 26.. априла, не, говоримо о јуну месецу. Који су грађани гинули у граду?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Имали сте, ово сте рекли од «Робије» да је побио људе без икакве потребе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, то је био 28. април.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ко је убијан у Зворнику, у граду, не знам. Ја мислим да није нико убијан, а да ли СУП има записник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, Ви доносите наредбу да се формира Комисија за асанацију бојишта.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, није бојиште само град Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И град, мене интересује град, мене не интересују борбе.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, та Комисија је одређена за цело бојиште општине Зворник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ограничимо се на град, јер имамо исказе сведока који су виђали по стотине лешева у граду, у Каракају.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Артманова је видела хиљаду.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, не, ја Вас питам за ове који су видели стотину. Да ли је Вама нешто о томе познато, као лицу које је наредило да се та комисија формира?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја мислим да нико није видео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да нико није видео стотине лешева.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро. А реците ми, опет нисте ми одговорили, због чега сада Ви формирате комисију, а не више Влада, зашто 28. априла Ви преузимате послове везане за асанацију бојишта?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не бих се изненадио да је то сугестија из војске, не бих се уопште изненадио а сада да Вам кажем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 28. априла?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Свеједно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Која војска?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, војска ЈНА.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко је 28. априла командовао војним јединицама и снагама на територији Зворника?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, Тачић је био у Шеховићима, па било их је више, да Вам кажем, мењали су се, ишли су као оно на траци.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, ако та одлука Владе се доноси да Ви преузимате послове, зар Ви не би требало да знате ко Вама одређује неку нову функцију? Ко Вас задужује за такву неку ствар?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, видите, ја таман посла да командант штаба ТО иде и скупља покојне. Али је сасвим нормално да командант штаба и штаб формирају једну стручну комисију, групу везану за Комунално предузеће, да за случај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја ни рекла да Ви скупљате, него да организујете посао.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да за случај да се нађе мртвих људи, да људе склоне, на достојан начин сахране и да обаве све оне радње.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, 19. маја донесите наредбу да се формира Комисија и сада ми реците, какав Ви имате контакт, какве повратне информације од чланова те Комисије?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Никакве.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога они то асанирају?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Никакве. Ја немам никакве информације, 19. маја, ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Наредба, после тога?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, наредба је да се они именују.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесте и шта Ви после сазнајете о њиховом раду и Ви као лице које наређује да се формира та Комисија?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Председнице, председнице, само једно просто питање. Неки разлог постоји, ако је 28. април промењен на 19. мај, неко је нешто иницирао. Шта је иницирао, ко је иницирао, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже господин Грујић да сте Ви иницирали да то пређе у Вашу надлежност, са Владе на Вас, са Привремене владе на Вас, ја Вас питам да се на то изјасните.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Без икакве потребе, зашто би. А неко асанацију мора извршити, по мени је нормално да то уради Комунално предузеће.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто би господин Грујић рекао да сте Ви иницирали да сада то пређе у Вашу надлежност, то Вас питам?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја не знам како је Грујић рекао, шта је мислио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам кажем како је рекао.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам га питала, зашто прелази из надлежности Владе на Вас, он каже вероватно је то командант штаба рекао.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Вероватно? Вероватно сам и ја био на Месецу, али нисам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да Вас питам за ово овлашћење.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Кажите.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажете Ви да сте то потписали јер није дошао Благојевић.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нико од ових сведока Благојевића уопште, нити његово евентуално присуство, нити очекивање Благојевића у штабу није поменуо, везано за ове послове од 01. јуна. Чак штавише, многи сведоци кажу да је он 02. јуна дошао и тако даље. Сведок «Q», ниједном речју није поменуо да се чека Благојевић и сада Ви рекосте да сведок «Q» Вас моли или како, нисам то баш најбоље запамтила, моли или тражи од Вас да Ви потпишете ово овлашћење, 01. јуна.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Он мислим да је предложио, не бих рекао ни молио ни наредио, него да је предложио да потпишем то наређење.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама предложио?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У ком својству Ви то сада то да урадите?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, пошто нема Благојевића, дај, хвата ноћ, да се склањамо, да завршимо посао, пре ноћи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто Ви?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Зато што сам до тада био командант, до пре пар дана био командант штаба ТО.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто овде стоји, испред цивилне власти, полицијских снага и војних власти, овлашћујем?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Е сада, како је, како је формирано, да Вам кажем, у то време како је формиран тај текст.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није могао текст сам да се формира.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја то веома добро знам и веома поштујем Вашу сугестију.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Реците нам нешто ближе о том формирању текста.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, не знам, у том тренутку је та реченица изашла.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Из чијих уста?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Откуд знам, сада ме пуно питате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кога да питам, господине Поповићу?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Пуно ме питате, па, не могу Вам то казати, од пре двадесет година ко је шта рекао тада. Како да Вам то кажем, са великом вероватноћом слагаћу Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте потписали, Ви сте потписали, господине Поповићу.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, јесам потписао да ти људи треба да прођу, да се дохвате линије раздвајања и да пређу према Тузли ради размене становништва, ето. Као што видите, на оном списку, нема нигде мог броја телефона, ни да су се мени јављали. Јављали су се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сачекајте, бранилац Вам је изашао, сачекајте. Јављали су се сведоку «Q», нису се мени ни јављали. Ја не знам да ли су се Брани јављали, немам појма.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, ови из Тузле. Имате спискове телефона ту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Откуд ови спискови телефона?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Шта ће ко да пише уснут.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте знали да се та лица налазе у изолацији?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Која лица?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, становници који се налазе у изолацији с једне и са друге стране?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Војска је била на становишту да у Тузли има пуно излованих. То је био онај период, онај период несрећа војних, они су били на том становишту.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко од војске је био на том становишту?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: У оном тренутку персонификација војске у Зворнику је био Благојевић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Који није био ту?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Који није био тог тренутка ту, јер када сам дошао иза поднева, био је ту, он и један инжењерац, мајор, ја мислим да је Илић, Јокић, Јокић, њих два су били.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Вама каже Благојевић?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да се требају направити ти спискови, да ће се ићи у размену и завршен посао. Даље мене не интересује уопште нити питам, ко ће ићи у размену, нити питам где су ти људи и са ким ће се размењивати. Могу добити још воде мало?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како објашњавате да сведок «Q» уопште не помиње Благојевића?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: То морате њега да питате, јер не смем се ја упустити у то, да Вам кажем, шта сведок «Q» мисли. Ја мислим, ја мислим, а сада дозволите, да сведок «Q» је рекао да је Благојевић био и да је наредио да направим спискове.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Благојевић наредио коме?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Вама наредио Благојевић?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Мени се чини да је то сведок «Q» рекао, не стојим тврдо иза тога, чини ми се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чекајте, пре тога сте Ви видели Благојевића. Да ли Вам је наредио да то урадите, Благојевић Вама?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Благојевић јесте мени рекао, зашто не би и «Q» поновио.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знам, нисам то чула. Благојевић када Вам је рекао, шта Вам је наредио Благојевић?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да се направе спискови из простог разлога, он имају дактилографа који куца са два прста, а ми имамо редовног дактилографа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чије спискове да направите?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Спискове неких људи. Чији су спискови не знам, нити знам како долазе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како Ви добијате наређење које Вам није јасно, то уопште не разумем?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Није наређење, него предлог, захтев да се то уради, да се помогне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сада сте рекли, наредио Благојевић. Какав предлог?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Добро, ја сам се онда неадекватно изразио, немојте узети то здраво за готово, ја Вас молим. Он је човек, није ми могао наредити више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, Благојевић, мени није могао да наређује.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, због тога што сам ја био у корпусу, а он је био у бригади и нисам му био потчињен, ако ћемо и по томе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па, зар није та бригада део корпуса?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, бригада јесте део корпуса, али корпус није део бригаде. Корпус је виши орган.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта је Вама Благојевић предложио?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Предложио, рекао да се ти спискови направе, ајде дактилографкиња и овај ови нека направе па нека направе.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И шта Ви предлагате?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ништа, ја сам рекао, направите спискове и вамо се одвојио са осталим људима да разговарам, ништа више.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте имали везу са Тузлом, телефонску?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не. Ни са ким из Тузле, после сарадње са ДИТ-ом, негде 1990. године нисам имао везу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок «Q» каже да је дошао ујутру на посао и да га је звао Миле Јовић из штаба ТО, да га је питао колико има камиона, да му је рекао да људи морају бити транспортовани камионима, да је тако одлучено, да не иду пешке, да је Миле Јовић радио у штабу ТО, да је он увек звао када је требало ангажовати некакву технику, да је за њега наредба ТО била извршна, као и за све у привреди и да му је Јовић рекао да је донета другачија одлука из безбедносних разлога, да се ти војноспособни не пусте и да је онда он дао шест камиона «Аутотранспорта».

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Молим Вас, Миле Јовић је капетан прве класе, помоћник команданта за позадину, дакле за те послове у бригади, у Зворничкој бригади.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не у штабу ТО?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Али је био пре тога у штабу ТО магацинер, када се формирала бригада, пар дана пре 01. јуна је постављен за помоћника команданта за позадину у Зворничкој бригади. Да ли је звао у функцији заменика команданта, да ли је звао у функцији некаквој другачије, овога «Q», не знам, нисам у току тога и не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сведок «Q» каже да је тог истог дана поподне након што је дао те камионе територијалној одбрани, како он каже,

дошао у штаб ТО у згради Секретаријата народне одбране, да је претходно причао са возачима и да су му они рекли да су људи у Бијелом Потоку укрцавани, раздвајане жене, мушкарци и тако даље, да су војноспособни одвежени у школу и да је он дошао у штаб и да је ту у штабу чуо да неко из ТО испитује некога и да је нашао Вас, да Вас је питао када ће бити камиони слободни, да сте му Ви рекли да је транспорт завршен, да нема више планова за сутра, да може да сгани камионе у редовну функцију.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: То не одговара уопште истини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи, сведок «Q» не говори истину?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Уопште не говори истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Каже да је тада наишао и Бранко Грујић?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Прво, то је потпуно дијаметрално, супротно од онога што је рекао малопре Миле Јовић и ја и тако даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, Миле Јовић га је ујутру звао и рекао да сте Ви наредили. Али сада каже да долази у штаб и затиче Вас и онда каже да је ту дошао и Брано Грујић, да је био и Стево Ивановић, да сте му Ви рекли да војнобезбедносни органи имају информацију да у Тузли има заробљених, да сте добили Ви по војној линији задатак да направите списак људи који су затворени у школи.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Не, не, не, не одговара истини.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Малопре рекосте Благојевић Вама рекао да направите списак.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је нешто сасвим друго, а друго је да сам ја рекао сведоку «Q».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да сте добили по војној линији задатак да направите списак?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ми је речено да направим списак то је једно, направите списак тај и тај, а друго је, направите списак оних који ће ићи на принудни рад. То је нешто сасвим друго. Председнице, ја Вас молим, немојте ми стављати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вам само предочавам.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице већа, једну сугестију и можда примедбу. Ви знате да је мој клијент тешког здравља, то Вам је сто пута овде приказано и од чега болује и како болује, сада је већ четири сата и десет минута, непрекидно даје од јутрос, од како овде чека и сада треба да даје исказе и да одговара на Ваша питања, односно предочавања нечијих исказа и тако даље. Ја бих Вас молио да питате уопште, као желите да наставите, Ви сматрате да је то овако, што кажу, у складу са словом и духом и ЗКП-ом, да га наставите тако питати и даље,

да га питате, да ли се он осећа уопште способним да даље Вама одговара или не, с обзиром, ако се осећа, нека настави, али га питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колико се ја сећам, у петак је он управо молио да се заврши давање одбране, то је под А, а под Б, уопште се не поставља питање ако је човек уморан да то и каже.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Председнице, Вама сваки човек и оптужени.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нормално да може да каже, ваљда је то јасно, господине Поповићу.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Може да каже и ово и оно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он је то рекао да би желео да се заврши. Ја то радим због оптужених, не због нас.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ви њему не верујете за неке ствари, па онда кажете, па то онда значи овај не говори истину.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, ја не знам како другачије.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: По чему сада верујете када Вам он каже да је способан и то, а имате тамо какве налазе за њега. Да ли хоћете да падне овде? Немојте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега, заиста.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Стварно Вам кажем да није смешно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се Ви лоше осећате?

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, прочитајте његове налазе.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да Вам кажем, већ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Нисам ја лекар, господине Перковићу. Изволите. Ваљда је ту човек, није малолетан, није он дете, па сада да ја треба да га.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Болестан је човек, председнице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Он ће то рећи да ли му је добро или није добро. Изволите, реците.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Госпођо председнице, да је већ доста, доста је, а друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Зашто не кажете?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ваше окретање питања, које не води.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Није окретање, какво окретање, ја Вам кажем шта је рекао човек. Ја Вас само питам да се изјасните.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Господин нека се смеје на улици, нека се смеје на улици, жваћући ону пластику.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја Вас само питам, ја Вам предочавам шта је човек рекао, Ви кажите, да или не, истина, неистина, уморан сам, нисам уморан.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Рекао сам, неистина и стварно, ја сам данас ишчекивао, јутрос да почнем да дајем и да то завршим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како ћете јутрос, када имате прво Брану Грујића, како сте могли да очекујете јутрос када је прво он?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Очекивао сам да ће он раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте мислили?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Да ће он брже, да ће раније.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ми смо можда мислили да ћете и Ви раније, па нисте.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ево, ја што се мене тиче, завршио сам, ако сте и Ви задовољни.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, ја нисам задовољна, јер имам да Вас питам, па Вас питам, видим смејете се, не делујете ни уморно ни болесно. Ја не знам, ја сада да инсинуирам да сте Ви болесни или уморни, не могу. И Ваше је право да дате одбрану. Ако Ви не можете да дајете одбрану, а то нисте сами се сетили да кажете, то је друга ствар. Да ли се Ви нешто женирате да кажете да Вам није добро или да сте уморни?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Ја бих предложио да наставим давање одбране други пут, да га тако назовем, у другом наврату, јел то сутра, јел то прекосутра, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви знате да смо имали два дана, имала сам вољу због Вас да завршимо, Вашу одбрану. Пошто Ви много ствари нисте рекли, ја Вас зато морам питати. Исто тако ће вероватно имати и чланови већа питања и тужилац и оштећени, ваши браниоци, вероватно и господин Грујић.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Па, једино што ми је нејасно, да Вам кажем, у свим мојим припремама за одбрану, једино што ми је нејасно то је, председнице већа, од Вас оно везано за Економију, за Буљубашића и тако даље. То је.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Да ли си способан даље да одговараш?

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: Нисам.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Па, тако реци.

Опт. БРАНКО ПОПОВИЋ: То је једноставно разбило све.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Четири и двадесет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро.

Адв. МИРОСЛАВ ПЕРКОВИЋ: Ако желите, позовите лекара, имате његове налазе, па онда реците да ли је човек способан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Седите.

Суд доноси

РЕШЕЊЕ

Да се прекине давање одбране оптуженог Поповића и да се следећи главни претрес закаже у дане:

*03., 04., 05. и 06. фебруар 2009. године,
са почетком у 9 часова и 30 минута.*

Довршено у 16 часова и 20 минута.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА - СУДИЈА